

Sentence Study

คู่มือการแต่ง ภาษาอังกฤษ

พิมพ์ครั้งที่ ๒

พ.ศ. ๒๔๗๙

โดย สติเฟน ประยูร มินประพาพ

ครู, พัดคำ, เต็มย่น, ข้าราชการ

ผู้สนใจภาษาอังกฤษทั่วไป

ราคา เต็มละ ๗๕ สตางค์

425

ป 365 ค

3199

๔๑๔

เลขห้อง

214

425

เลขหมู่

2365๑

เลขทะเบียน

Sentence Study

คู่มือการแต่ง ภาษาอังกฤษ

พิมพ์ครั้งที่ ๒

พ.ศ. ๒๕๓๙

โดย สติเฟน ประยูร มินประพาพ

สำหรับ ครู, พ่อค้า, เติมน, ข้าราชการ
และผู้สนใจภาษาอังกฤษทั่วไป

โปรดอ่านให้ตลอด

ปีหนึ่งสำหรับทุกๆ คน มีอยู่ ๓๖๕ วัน; ในการ
ทำสิ่งที่เป้นประโยชน์ ทุกคนอาจจะเริ่มวันปีใหม่ได้
ไม่ว่า เวลาใด, วันใดและเดือนใด. ภาษาอังกฤษ
เป้นประโยชน์สำหรับท่านแน่ๆ ถ้าท่านต้องการทำ
ประโยชน์สำหรับตนเองแล้ว วันปีใหม่ ของท่าน
ก็คือ วันนี้, เดียวนี้, ระเบียบการโรงเรียนกรุงเทพฯ
อังกฤษศึกษาจะแสดงให้ท่านทราบ ว่าท่านจะได้รับ
ประโยชน์โดยวิธีใด? เชิญขอได้เสมอ.

ท่านเรียนบัญชีทางไปรษณีย์ที่โรงเรียนกรุงเทพฯ
อังกฤษศึกษา ถนนสี่พระยา จะได้ผดรวดเร็ว สอน
ทางดัด คำเรียนถูก.

คู่มือผู้อ่าน - นักแปล

จำนวน ทำให้เมื่อ การ อ่าน; เพราะหาจาก

Dictionary ไม่ได้; หนังสือ Preposition โดย
ศัพท์พื้น ประชุม มินประพาส จะแก้การเบอได้เพราะ
อธิบาย จำนวน ต่าง ๆ เกี่ยวแก่ Preposition อย่าง
บริบูรณ์ ปกแข็ง กระดาษดี หนา ๗๖๔ หน้า ราคา
๓ บาท ค่าส่งทางไปรษณีย์ เต็มตะ ๕.๐๐ ต่อดังนี้ ช้อท
โรงเรียนกรุงเทพ ฯ อังกฤษศึกษา ถนนสี่พระยา.

ขาดคราว

Errors of Speech (คำผิด แห่งคำพูด)

English Conversation (ตำราสนทนาภาษาอังกฤษ)

ตำราทั้งสองอย่างนี้ ขาดคราวมานาน จะได้พิมพ์
ออกจำหน่ายเร็ว ๆ นี้ คอยดูประกาศ.

“ขายปลีก”

โดย ต้นปีตเฮง

“นโยบายการค้าสำคัญยิ่ง คำนวณ ก็มี
ยิ่งหย่อน ดัง ห้าง ท่าน ขายสินค้า ได้ ต้อง ตาม
นโยบาย แต่พลาดจาก หลัก การคำนวณ ผิด
กำไรของ ท่านจะ บังเกิดขึ้นได้หรือ ? มิตรแท้
ใน การ ค้า ของ ท่าน เท่า กับ น โย บาย บวก ด้วย
คำนวณ.”

ต้นปีตเฮง

เป็นหนังสือเล่มเดียว ที่จะนำท่านไปในงาน
ของร้าน ขายปลีก โดยตลอด ตามรูปของงานใน
หลักวิชา, นโยบายการค้า และคำนวณโดย
ละเอียด. ขอ ได้ ที่ ร.ร. กรุงเทพ ฯ อังกฤษ
ศึกษา ถนนสีพระยา จังหวัดพระนคร หลิมฮั่ว
ฮะ ปากคลองถม สำเพ็ง จังหวัดพระนคร
ต้นปีตเฮง ๒๐๕๗ หลังศาลเจ้าบ้านหม้อ จัง.
หวัดพระนคร. ราคาเล่มละสองบาทถ้วน.

คำนำพิมพ์ครั้งแรก

หนังสือตำราเรียนวิชา ภาษาอังกฤษแผนก
จบหลักสูตรหรือ แผนกสามปีของโรงเรียนกรุง
เทพฯ ภาษาอังกฤษศึกษา ซึ่งได้ มีผู้ถามซื้อเสมอๆ
เป็นจำนวนมากมายหลายท่านด้วยกันนั้น, ทาง
โรงเรียน สงวนไว้สำหรับ จำยให้ละ เพาะ แก่
นักเรียนที่เรียนทางไปรษณีย์ของโรงเรียน ไม่
ยอมจำหน่ายให้แก่คนนอกซึ่งมิใช่เป็นนักเรียน
ของโรงเรียน; เนื่องจากเหตุนี้เอง, ข้าพเจ้า
จึงได้ ถูก ขอร้องให้ เรียบเรียง ตำราเรียน ภาษา
อังกฤษขึ้นอีกต่างหากสำหรับจำหน่ายแก่ผู้สน
ใจในวิชาภาษาอังกฤษทั่วไป. เพื่อปฏิบัติตาม
ขอร้อง ข้าพเจ้าจึงได้ เรียบเรียงตำราเล่ม นี้นั้น
เรียกว่า Sentence Study.

ต้อง

ตำราเล่มนี้, ข้าพเจ้ามีความมุ่งหมายดังนี้:—

๑. สำหรับผู้ซึ่งมีความรู้เล็กน้อย ใช้ฝึกฝนตนเอง
ในเวทาวางโดยอาศัยผู้ที่มีความรู้ดุษฎีเหลือ.
๒. สำหรับนักเรียนใช้เป็นหนังสือคู่มือประกอบใน
การเล่าเรียน.
๓. สำหรับผู้ซึ่งมีความรู้อยู่แล้ว ใช้เป็นหนังสือคู่มือ
สำหรับค้นในเมื่อติดขัดหัดึกเกณฑ์การใช้
ภาษาบางอย่างบางชนิด.
๔. สำหรับครูทั่วไปใช้เป็นหนังสือคู่มือสำหรับตั้ง
ต้นศิษย์.

เพื่อความสะดวกสำหรับผู้ใช้นี้หนังสือนี้ ข้าพเจ้า
จึงจัดให้:—

๑. อักษรไทยเทียบเสียง อ่าน คำ อ่าน ภาษาอังกฤษ
ทุกคำที่เป็นคำใหม่ไว้ในวงเล็บ หรือ ติดต่อกันไป. มวธอ่านและเครื่องหมายการออกเสียง

ตาม

ซึ่งผู้เรียนจะต้องอ่านให้เข้าใจเสียก่อน. ผู้เรียน
จำเป็นต้องเอาใจได้ใน การ ออกเสียง ให้มาก,
เพราะ การอ่าน ภาษาอังกฤษไม่ถือการผสม
อักษรเป็นหลักสำคัญในการอ่าน เช่นเดียวกับ
ภาษาไทย เช่น Con อาจจะมีเสียงเป็น กอน
หรือ กั้น ก็ได้, woman อ่าน วู มั่น (ไม่ใช่
แม่น), ส่วน women กับเป็น วู มั่น (ไม่ใช่
วู มั่น หรือ แม่น). การอ่านมักจะถือขนบธรรมเนียม
นิยมความนิยมเป็นส่วนใหญ่; แต่อักษรไทย
แสดงเสียงอ่าน ถ้า กับ จะทำให้ท่าน คลายความ
วิตกในเรื่องนี้.

๒. คำอธิบายเป็นไปโดย คำถาม และ คำตอบ
เพื่อทำให้ผู้อ่าน ๆ เข้าใจได้ง่าย.
๓. มีคำอธิบายแสดงเรื่องโดยละเอียด.
๔. คำข้อ ในวิชา ไวยากรณ์ ข้างเข้าใช้คำ
ภาษาอังกฤษและอธิบายให้เป็นที่เข้าใจได้ โดย

แจ่มแจ้ง; ทงนเพื่อสะดวกสำหรับผู้เรียนในการ
ที่จะเรียนตำราภาษาอังกฤษเดิมอื่น ๆ.

๕. ข้อเรื่องเกี่ยวกับไวยากรณ์ อาจจะมีดังตาม
ข้อ (เพราะผู้เรียบเรียงหนังสือไวยากรณ์
อังกฤษอาจจะเรียกต่างกัน); ข้าพเจ้าได้นำ
มาแสดงด้วยเพื่อสะดวกต่อบรรดาผู้ที่ใช้ตำรา
อังกฤษเล่าเรียนต่อไป.

สติเฟน ประยูร มินประพาพ

โรงเรียนกรุงเทพ ฯ อังกฤษศึกษา

วันที่ ๒๐ มีนาคม พ.ศ. ๒๔๗๕.

สารบัญ

หน้า ถึงหน้า

- ๑) ประโยคต้องอาศัยหลักไวยากรณ์; ความ
คิดแบ่งเป็นสามส่วน; ส่วนของประโยค
ตามไวยากรณ์; เรื่อง Grammatical
Terms; Parts of Speech; Name
และ Noun ต่างกัน; Noun และ
Pronoun ใช้เป็น subject; ประโยค
สี่ชนิด; Verb; Article; Vowel;
Consonant.

๑—๒๔

- ๒) ตำแหน่งที่ตั้งของถ้อยคำระวาง: Ad-
jective: Demonstrative, Nu-
meral, of Quantity; Preposition;
Possessive Pronoun.

๒๔—๓๔

- ๓) Number: Singular, Plural;

๓๔—๓๘

- ๔) Affirmative sentence; Synthe-
sis; Analysis; Subject: Simple,
Complete, Logical; Verbless
sentence; Verb; Phrase; Person.

๓๘—๕๖

- ๕) Period; Capital Letter; Noun:
Proper, Common; Proper ad-
jective; Action (verb) ๕๖—๖๓
- ๖) Tense: Time, Completeness;
Conjugation, To Be, To Have,
To Do, To Call; Verb: Transi-
tive, Intransitive, Weak, Strong
Regular, Irregular; Comple-
ment; Object; Enlargements. ๖๔—๑๐๑
- ๗) การใช้ Indefinite Tense: Present,
Past, Future อย่างละเอียด. ๑๐๒—๑๔๒
- ๘) การใช้ Continuous Tense: Pre-
sent, Past, Future. ๑๔๒—๑๕๖
- ๙) การใช้ Perfect Tense: Present,
Past, Future. ๑๕๖—๑๗๑
- ๑๐) การใช้ Perfect Continuous tense:
Present, Past, Future. ๑๗๑—๑๘๒
-

๒๐
แก้คำผิด

<u>หน้า</u>	<u>บรรทัด</u>	<u>คำผิด</u>	<u>คำถูก</u>
๓๒	๖	เขื่อน	เขยน
๓๔	๑	หรือแต่ระตฺตร	หรือตฺตร
๓๕	๘	ไทยเรากัน	ไทยเรา
๔๐	๓๒	ขรรดา	ขรรมดา
๗๘	๓๕	on near	on, near
๘๗	๘	Persent	Present
๘๗	๑๖	ou	you
๑๐๕	๓๓	areful	careful
๑๐๘	๓๕	Prefect	Perfect
๑๑๑	๔	Persent	Present
๑๑๖	๓๕	ใจตฺย	ใจเตี้ย
๑๒๑	๑๓	eomes	comes
๑๒๒	๑๓	ประกอบโยค	ประกอบประโยค
๑๔๕	๑๓	Particple	Participle
๑๗๖	๑๖	Coutinuous	Continuous

<u>หน้า</u>	<u>บรรทัด</u>	<u>คำผิด</u>	<u>คำถูก</u>
๑๗๗	๑	Contihuous	Continuous
๑๘๐	๑๖	การ	การใช้
๑๘๕	๑๒	ต้อง ^๕ เพียง	ต้องออก ^๕ เพียง
๑๘๗	๑๔	ประคิต	ประคัรวคิต
๑๘๘	๑๒	ยิต ^๕	ยิต ^๕
๑๙๒	๗	คตงกบ ^๕	คต่ายคตงกบ ^๕

SENTENCE STUDY

คู่มือในการแต่งภาษาอังกฤษ

ส่วนสำคัญของประโยค

๑. ข้าพเจ้าสนใจในวิชาภาษาอังกฤษมาก เพราะฉะนั้นจึงใคร่จะขอคำอธิบายจากท่านในเรื่องการเขียนภาษาอังกฤษ.

เนื่องจากท่านมีความรู้เป็นทุนอยู่บ้างแล้ว ข้าพเจ้าเห็นว่าควร จะ เริ่มต้น ด้วย เรื่อง Sentence Study เสียทีเดียว.

๒. Sentence Study ว่าด้วยการ เรียน เรื่องประโยคใช่หรือไม่? ข้าพเจ้าหวังใจว่า ท่าน คง จะ กำหนด การ สอนให้ สม กับ ความรู้ และความสามารถของข้าพเจ้าที่จะเรียนได้.

เราเริ่มต้นด้วย Sentence Study ก็เพราะเหตุว่าการที่เราสามารถจะเขียนหรือพูดให้ผู้อื่นเข้าใจความคิดของเราได้นั้นเราต้องอาศัยประโยค. เราคนไทย

เขียนหรือพูดภาษาไทยได้ดี ก็เพราะเหตุว่าสามารถ
สร้างประโยคได้ดี; จริงอยู่, บางคนอาจจะมิได้ร่ำเรียน
รู้หลักไวยากรณ์หรือการแต่ง, แต่ความเคยชินและ
ความชำนาญของเขาทำให้เขาสามารถเขียนหรือพูดได้
โดยไม่ระดังกว่าในระหว่างเวลาที่เขาเขียนหรือสนทนา
นั้น เขาได้ปฏิบัติตามเกณฑ์ของไวยากรณ์หรือ
ตามขนบธรรมเนียมของการใช้ภาษาไทยอยู่แล้ว. คน
ไทยเราซึ่งเรียนภาษาอังกฤษมีโอกาสน้อยที่สุดที่จะได้
รับความชำนาญและความเคยชินเช่นภาษาไทย; เพราะ
ฉะนั้นจึงเป็นการจำเป็นที่จักต้องฟังหลักเสียก่อน, เมื่อ
เรียนรู้หลักแล้ว ก็ยังจักต้องกระทำตนให้คุ้นเคยกับหลัก
ต่าง ๆ จนกระทั่งบังเกิดมีความซาซของชำนาญขึ้น เรา
จึงจะสามารถเขียนหรือสนทนาได้ตามความต้องการ
ของเรา.

ประโยคต้องอาศัยถ้อยคำ; ดังนั้น, เราควรจะต้อง
รู้วาทษาอังกฤษมีหลักเกณฑ์หรือขนบธรรมเนียมอย่าง

ไรในการที่เราจะนำถ้อยคำมาเรียงลำดับกันให้มีความ
 สัมพันธ์เกิดเป็นประโยคและมีใจความขึ้น. สัมมติ
 ว่าข้าพเจ้ามีความคิด หรือ ความรู้^๕ ดัง อย่าง หนึ่ง ใน
 สมองของข้าพเจ้า, ถ้าข้าพเจ้าไม่กล้า^๖ ออกเป็น
 ถ้อยคำหรือเป็นตายดักษณอักษร, ท่านคงไม่ทราบ
 ว่า “ข้าพเจ้าคิดถึงเรื่องอะไร, สิ่งใด?” แต่ถ้า
 ข้าพเจ้ากล่าวว่า A merchant (เมอร์^๗ จันต^๘ = พ่อ
 ค้า) ท่านคงทราบเพียงว่าข้าพเจ้าคิดถึงคน ๆ หนึ่ง,
 คน ๆ หนึ่ง^๙ เป็น “พ่อค้า” เพราะเสียงพูดหรืออักษรที่
 เขียนออกเป็นคำ A merchant เป็นเครื่องหมายที่
 นำความเข้าใจของท่านไปสู่คน ๆ นั้น. Merchant
 นี้จะเป็นใครกัน, ทำอะไร, และทำไมข้าพเจ้าจึง
 คิดถึงเขา ท่านคงทราบไม่ได้. ^{๑๐} ถ้าข้าพเจ้าจะกล่าว
 อีกคำหนึ่งคือ A book (บุ๊ก) ท่านก็คงทราบแต่
 เพียงว่า “หนังสือ”; ถ้าข้าพเจ้าจะกล่าว^{๑๑} ขนพร้อม ๆ
 กันว่า A merchant - a book ท่านก็คงไม่ทราบ

เรื่องดีไปกว่า “พ่อค้า—หนังสือ”; ถึงแม้ว่าข้าพเจ้า
จะกล่าวถ้อยคำต้องคำนั้นซ้ำๆ กันครั้งร้อยหรือพัน ครั้ง
ท่านก็คงไม่ทราบเรื่องดีขึ้นไปอีกเลย เพราะเหตุว่า
ถ้อยคำนั้นไม่สามารถจะมีความสัมพันธ์เชื่อม หรือ
สัมพันธ์กันเข้าทำให้ท่านเข้าใจเรื่องได้. ข้าพเจ้ายิ่ง
กล่าวหรือพูด, ท่านก็คงมีความสงสัยยิ่งขึ้น และถ้าจ
จะถามว่า “พ่อค้า—หนังสือ นั้นเป็นอะไรกัน, มี
ความหมายอย่างไรกัน?” เมื่อข้าพเจ้าพูดกับ
ท่าน, ตามธรรมดาข้าพเจ้าต้องการให้ท่านทราบ
ความในใจของข้าพเจ้าทันที และเพื่อไม่ต้องให้
ท่านซักถาม ข้าพเจ้าก็จะพูดเดียวในคราวเดียวกันว่า
1] A merchant has a book = พ่อค้ามีหนังสือ,
หรือ A merchant is at the door (ใคร, หรือใคร
= ประตู) = พ่อค้าอยู่ที่ประตู. ถ้อยคำที่กล่าวทั้งสอง
ข้อ หรือ สองชุดนี้จะทำให้ท่าน มีความเข้าใจขึ้นทันที,
เพราะเหตุว่าในข้อ หรือ ชุดหนึ่งๆ ถ้อยคำย่อมมี

ความสัมพันธ์หรือมีการติดต่อซึ่งกัน และกันสามารถ
นำความเข้าใจมายังท่านหรือผู้ฟังได้. ถ้อยคำต้อง
หมู่ หรือ สอง ชุดนี้เรียกว่าเป็น Sentence (เช่น
เต็ม^๕) หรือประโยคที่เผยแผ่ความคิดของข้าพเจ้า
ออกให้ผู้^๖อื่นทราบ. ความคิด อัน^๗นี้ เมื่อ แยกแยะ
ออกเป็นส่วนๆ แล้ว ท่านจะเห็นได้ว่ามันอยู่ด้วยกัน
ตามส่วนคือ:—

๑. ได้แก่สิ่งที่ข้าพเจ้านึกหรือคิดถึง. เมื่อได้นำ
ถ้อยคำมากด่าวให้หมายตรงไปยังสิ่งที่นึก หรือคิดถึง
แล้ว ถ้อยคำนั้นตกอยู่ในส่วนที่เรียกว่า Object
(ชื่อ^๘บ^๙เจียก).

๒. ได้แก่ชนิด หรือ ลักษณะ ที่ เกี่ยว กับ สิ่ง
ข้าพเจ้าได้คิดหรือนึกถึง คือ object; ชนิดหรือ
ลักษณะ^{๑๐}นี้เรียกว่า Quality (กวอด^{๑๑}ตัก).

แต่ทั้ง^{๑๒}สองส่วนนี้จะกระทำให้ง^{๑๓}เกิดมีความคิดอัน
พร้อมมูล^{๑๔}ขึ้นมิได้ ยังต้องอาศัยส่วนที่สามอันเป็น

ส่วนที่เชื่อม หรือ ส่มา น ส่วนทั้ง สองข้างต้นนั้นให้ม
 ความสัมพันธ์กันชน. ส่วนที่ ส่มา น เรียกว่า Co-
 pula (ก๊อปปี้ว่ด่า หรือ ก๊อปปี้ยู่ด่า). ความคิด
 ที่กล่าวนี้ ถ้าจะเปรียบก็ ไม่ผิด ะไร กับ ส่พาน.
 ส่พานไม่ว่าจะ เป็นไม้แบบบาง, หรือ กอนกรัดก็
 ตาม เมื่อมีเส้าหรือ ฐาน ปุณ ที่ ก่อสร้างขึ้นทางฝั่ง
 คลอง หรือ แม่น้ำ ทั้ง สอง ฝากแล้วก็ ยังต้องอาศัยพื้น
 ทอดกกลาง, ถ้าขาดพื้น เสาหรือฐานปุณก็คงไม่มี
 ประโยชน์อย่างใดเลย เพราะเราจะเดินข้ามไม่ได้.

ความคิดเมื่อปรากฏอยู่ใน ส่มองของเรา ๆ เรียก
 Thought (ที่ออก—) คือสิ่งที่เรานึกหรือคิดถึง.
 ความคิดหรือ thought เมื่อได้ถูกเผยแผ่ออกเป็น
 ดาษลักษณะอักษรหรือคำพูดก็เรียกว่า Statement.
 (ส่เตค ม่นต) หรือ Expression (เอ็กสเปรซ
 ชัน) และถ้อยคำซึ่งได้ถูกรวบรวมกันเข้ากระทำใ
 บังเกิดความเข้าใจขึ้นได้นั้นเรียกว่า Sentence.

ส่วนประกอบทั้งสามเท่าที่ข้าพเจ้าได้นำมากล่าวข้างต้นนั้น ความประสงค์ของข้าพเจ้าเพื่อแสดงให้ท่านทราบว่า ความคิดของเราอาจจะประกอบขึ้นได้โดยอย่างไร, แต่ไวยากรณ์ทั่วไป (Grammar แคร็รึม'มา=ไวยากรณ์) แบ่งแยกประโยคออกเป็นสองส่วนเท่านั้น คือ:-

1. Subject (ซัป'เจ็กต์) ได้แก่อ้อยคำที่หมายถึงสิ่งที่เรานึกหรือกล่าวถึง, และ

2. Predicate (เพร็ด'ดิเก็ค-) ได้แก่อ้อยคำซึ่งเราใช้สำหรับบอกเล่ากล่าวความเป็นไปเกี่ยวข้องกับ Subject.

๓. ข้าพเจ้าสงสัยในคำ object, เพราะเท่าที่ข้าพเจ้าทราบ object ก็คือ กรรม, แต่ตามคำอธิบายของท่าน object จะมีเป็นประธานไปหรือ?

ตาม Grammatical Term (คกรามเม็ค'

ตักแกดเตอร์ม) คือ ตามถ้อยคำหรือภาษาที่ใช้ใน
 ไวยากรณ์แล้ว object ก็เป็น กรรมของประโยคทั้ง
 ที่ท่านเข้าใจ; แต่ถ้อยคำหรือ word (เวิร์ด)
 ย่อมไม่มีใจความยืนยันอยู่อย่างเดี่ยวเสมอไป เช่น
 object อาจจะมีความหมายว่า: “สิ่งของหรือวัตถุ
 ที่สัมผัสและเห็นได้; ภาพที่เห็น; ความมุ่งหมายหรือ
 วัตถุประสงค์; ความคิดที่ปรากฏขึ้นในสมอง.” เมื่อ
 ข้าพเจ้ากล่าวว่: object เป็น “สิ่งที่ข้าพเจ้านึก
 หรือคิดถึง” นั้น ข้าพเจ้าใช้คำ object ในความ
 หมายตามธรรมดา, หาได้พาดพิงไปถึงความที่
 บัญญัติขึ้นใช้ในทางไวยากรณ์ไม่. Subject ก็เช่น
 เดียวกันอาจจะมีความหมายว่า: “วิชาที่เล่าเรียน;
 เรื่องราวที่พูดหรือเขียน;” ที่สุดอาจจะหมายถึง
 “คนในบังคับ” ก็ได้, แต่ในตำราไวยากรณ์, ก็
 คงหมายถึงประธานของประโยคหรือถ้อยคำที่หมาย
 ถึงสิ่งซึ่งเราคิดหรือกล่าวถึง. ท่านจะคลายความ

ดังถ้อย ถ้าท่านจะหวนถามระลึกว่าความคิดและคำพูด
นั้นแตกต่างกัน, ท่านอาจจะคิด, แต่ที่ท่านอยู่หนึ่งๆ
ไม่ปริปากพูดแล้ว ก็คงไม่มีใครทราบความคิดของ
ท่าน. เมื่อท่านมีความคิด (object) และที่ใช้
เสียงหรือลายลักษณ์อักษร เป็นสิ่งนำความเข้าใจไป
สู่ผู้ฟังหรือผู้อ่านแล้ว, ถ้อยคำที่แสดงถึงสิ่งที่คิด
หรือนึกถึง (object) นั้นจึงกลายมาเป็น sub-
ject.

๔. ถ้อยคำซึ่งเรานำมาใช้สร้างเป็นประ
โยคขึ้นมีเป็นจำนวนมากมายหรือ?

มีเป็นจำนวนนับตั้งหมื่นๆ ที่เดียว, แต่ทั้งถูก
นำมาจัดไว้เป็นหมวดหมู่ต่างๆกันเพียง ๘ ชนิด เรียก
ว่า Parts of Speech (บาร์ตส์ ออฟ สปีช).

๕. Parts of Speech มีความหมายอย่างไร?

Parts แปลว่า ส่วนหรือภาค, of Speech
แปลว่า แห่งคำพูด คือภาษา. ถ้อยคำ เป็นวัตถุ

หรือเป็นส่วนประกอบภาษาอื่น, มีหน้าที่ ๆ จะกระทำ
ต่างกัน; เพื่อความชัดเจนได้ถูกจัดไว้เป็นชนิดหรือ
ประเภทตามหน้าที่ ๆ คำหนึ่งจะกระทำในประโยค.

๖. Parts of Speech มีชื่อว่าอย่างไรบ้าง ?

Parts of Speech มีชื่อเรียกตามภาษาอังกฤษ

ดังนี้ :—

๑. Noun	— นาน ^๕
๒. Pronoun	— โปร ^๕ นาน ^๕
๓. Adjective	— แอด ^๕ เจียกต ^๕ ฟว ^๕
๔. Verb	— เวอร์บ
๕. Adverb	— แอด ^๕ เวอร์บ
๖. Preposition	— เปริบโปสิ ^๕ ชัน
๗. Conjunction	— กันจัน ^๕ ชัน
๘. Interjection	— อินเตอร์เจก ^๕ ชัน

๗. ถ้อยคำชนิดใดใช้เป็น subject ของ
sentence ?

ถ้อยคำที่เราใช้เป็น subject นั้น จะต้องเป็น Noun. Noun เป็นคำที่แสดงถึงชื่อบุคคลและสิ่งของ; สิ่งของในที่นี้ข้าพเจ้าขอให้ท่านเข้าใจว่ากินความตลอดไปถึงสัตว์เดรัจฉานด้วย.

๔. ดังนั้น Noun ก็คือ คำชื่อบุคคลและสิ่งของ, ใช่หรือไม่?

ถูกแล้ว, แต่ควรจะทำให้ความเข้าใจให้แน่นอนยิ่งขึ้น คือ ถ้อยคำทุกคำที่เป็นเครื่องหมายนำความเข้าใจของเราไปสู่บุคคลหรือสิ่งของแล้ว, ถ้อยคำนั้นจัดว่าเป็น Noun. อย่าลืมว่าถ้อยคำเท่านั้นที่เป็น Noun ไม่ใช่หมายความว่าบุคคลหรือสิ่งของต้องเป็น Noun ได้ด้วย.

๕. ข้าพเจ้ารู้สึกงง. ขอได้โปรดยกตัวอย่าง.

คำ table (เต๊ะเบ็ด) คือโต๊ะ เป็น Noun เพราะเหตุว่าหมายถึงสิ่งของคือเครื่องเรือนชนิดหนึ่ง, แต่

table หรือโต๊ะนั้นก็คงเป็นสิ่งของ, ไม่ใช่ Noun.
 ท่านจะชี้ table ให้ใคร ๆ และบอกว่าเป็น Noun
 ไม่ได้, และทั้งท่านจะบอกให้ใคร นำ Noun ไปไว้ในห้อง ก็คงไม่มีใครทราบ ความหมาย ของ ท่าน และ
 ปฏิบัติตาม ความ ประสงค์ ของ ท่านได้; แต่ถ้าท่าน
 เขียนคำ table ลงบนแผ่นกระดาษแล้วถามว่า table
 เป็นคำชนิดใด, ผู้ที่ถูกถามก็อาจจะ บอก ท่านได้ว่า คำ
 นั้นแหละเป็น Noun.

๑๐. Name (เนม-) ก็แปลว่า ชื่อ; Noun
 ก็เป็นชื่อ. ทั้งสองคำนี้แตกต่างกันไหม?

ต่างกันแน่นอน. Noun เป็นคำที่ใช้กันในไวยา
 กรณ; ส่วน Name เป็นคำพ้อง ๆ ขรรดมา หมายถึง
 ชื่อทั่วไป เช่น “แดง” เป็นชื่อของชายคน หนึ่ง หรือ
 เด็กคนหนึ่ง; แต่คำ “แดง, ชาย, เด็ก” เป็น Nouns,
 เพราะเป็นคำที่ทำให้เราเข้าใจว่าหมายถึงไปถึงบุคคล.

๑๑. นอกจาก Noun แล้ว เราจะใช้คำ
 ชนิดใดเป็น subject ได้อีกหรือไม่?

เราอาจจะใช้คำชนิดอื่น ๆ ซึ่งมีหน้าที่ ทำการแทน Noun ได้, มีอยู่หลายชนิดด้วยกัน ท่านจะได้รับ ความรู้ภายหลัง; แต่ในเวลานี้ขอให้เข้าใจว่านอก จาก Noun แล้ว เราอาจจะใช้ Pronoun แทน Noun เป็น subject ได้. Pronoun (สรรพนาม) ก็คือถ้อยคำที่เราใช้แทนชื่อ เช่น :-

I (ไอ) แปลว่า ฉัน, ผม, ดิฉัน, หรือ ข้าพเจ้า.

He (ฮี) เขา, ใช้สำหรับพูดถึงชายคนเดียว.

She (ชี) เจ้าหญิง, เขา, ใช้สำหรับพูดถึง ผู้หญิงคนเดียว.

It (อิต) มัน, ใช้สำหรับพูดถึงสัตว์ สิ่งของ สิ่งเดียว.

We (วี) เรา, สำหรับผู้ที่พูดหลายคนที่ทั้ง บุรุษ และ ผู้หญิง.

You (ยู) ท่าน, เธอ, เจ้า, สำหรับหลายคนที่ทั้ง บุรุษและผู้หญิง, หรือคนเดียวก็ได้.

They (เด) เขา, มัน, สำหรับ บุรุษหรือและ
สัตว์, และสิ่งของ หลายคนหลายสิ่ง.

ยังมีอีกคำหนึ่งคือ Thou (ดาว) แปลว่า เธอ,
ท่าน, ผู้เจ้า, เคยวนไม่ใช้แล้วคงมีอยู่แต่ในบทกถอน,
บทสวด, หรือ หนังสือโบราณเท่านั้น. Pronouns
เหล่านี้เรียกว่า Personal Pronouns (เพอร์ ซัน
นัล โปร นาวินส์) Personal มีความหมายว่า “แห่ง
บุคคลหรือเกี่ยวกับบุคคล.” ที่เรียกว่าเป็น Personal
Pronouns ก็เพราะเหตุว่า Pronouns เหล่านี้ทำหน้าที่
แทนชื่อของบุคคลที่พูด, ที่ถูกพูดด้วย, หรือที่ถูกพูดถึง.

๑๕. ประโยคมีอยู่ด้วยกันกี่ชนิด?

ประโยคมีอยู่ด้วยกัน ๔ ชนิด คือ :

๑. Affirmative Sentence (อเฟอรัม มาตฟว
เซ้น เตนส์) คือประโยคบอกเล่า.

๒. Negative Sentence (เนก คี กา ตฟวเซ้น
เต็นส์) คือประโยคปฏิเสธ.

๓. Interrogative Sentence (อินเตอร์ร็อก
คากาตฟวเซิน เตนส์) คือประโยคคำถาม.

๔ Interrogative-Negative Sentence คือประ
โยคคำถามแต่ปฏิเสธรวมกัน.

๑๓. การสร้างประโยคเห็น จะไม่ผิดกับ
ภาษาไทยเท่าไรนักกระมัง?

สำหรับ Affirmative Sentence หรือประโยคบอก
เล่า Subject คงตงอยู่ข้างหน้า verb หรือกริยา
เหมือนภาษาไทยเรากัน เช่น :

A boy plays in the garden.

๑. อะ (เอ) บอย เป็ดส์ อิน เดอะ คการ์ เตน
เด็กเล่นในสวน.

๒. The girl walks in the room.

เดอะ เกกอด วอดกด์ อิน เดอะ รุม.
เด็กหญิงเดินในห้อง.

ในตัวอย่างประโยคข้างต้นนั้นแบ่งออกเป้นสองส่วน.

ข้อ ๑ A boy เป็น Subject; plays in the garden
เป็น Predicate.

ข้อ ๒ The girl เป็น Subject; walks in the
room เป็น Predicate.

๑๔. ประโยคแบ่งเป็นสองส่วนเท่านั้นเสมอ
ไปหรือ?

ถูกแล้ว, ประโยคมีสองส่วนสำคัญสองส่วน, แต่ส่วน
หนึ่ง ๆ อาจจะมีส่วนย่อยออกไปอีก.

แต่ส่วนย่อย ๆ ของประโยคนั้น ข้าพเจ้าจะอธิบาย
ให้ท่านทราบภายหลัง. ข้อสำคัญที่ท่านจะต้องจดจำ
ก็คือในส่วน Predicate นั้น, ถ้อยคำที่สำคัญซึ่งจะขาด
หายไปไม่ได้ก็คือ Verb หรือกริยา. Verb หรือกริยา
ได้แก่ถ้อยคำที่แสดง :

๑. กิจการกระทำ เช่น

See (ซี้) = เห็น, run (รัน) = วิ่ง,

learn (เลิร์น) = เรียน, come (กัม) = มา,

go (โก) = ไป เป็นต้น.

๒. กิจการที่ถูกกระทำ เช่น

is punished (^๑ชั้ด ^๒บ้นช๑ด^๑) = ถูกทำโทษ,

is loved (^๑ชั้ด ^๒เต๑ฟ๑ด^๑) = ถูกรัก,

is called = (^๑ชั้ด ^๒ก๑ด๑ด^๑) = ถูกเรียก เป็นต้น.

๓. การที่เป้น เช่น become (^๑บ๑ก๑ม) = เป้น,
เป้นชน, is, am (^๑แ๑ม), are (^๑อาว), was,
(^๑ว๑ด๑) แดะ were (^๑เว๑ร) เป้นต้น.

๑๕. ขั้พเจ้สั้งเก๑ดเห้้น a ตั้งอ๑ยู่ขั้งหน้้า
คั้บที่เป้น Noun เช่น a boy, a book; ขั้พเจ้
เข้้าใจว้้า a ค๑งเป๑ลว้้า “หน้ิง.”

A มีใจค๑ว๑มเท้้าก๑บ “หน้ิง” ต๑มค๑ว๑มเข้้าใจ
ของท๑น. ^๑ท๑มใจค๑ว๑มด๑งน๑กเพ๑ระเห๑ดว้้า เป้น คั้บ
ต๑งค๑งอ๑ยู่ขั้งหน้้า Noun ที่เป้น Singular Num-
ber (^๑ช้ิง ^๒ค๑กว๑ด๑ว ^๓น๑ม ^๔เบ๑อว ^๕เอ๑กพ๑จ๑น) เ๑มอ.
ในภ๑ษ๑อ๑งก๑ษเข๑ไม่น้ิยมใช้ Nouns ต๑อย๑เห้มน๑ด๑ง

ภาษาของเรา เช่น เรา อาจจะ กล่าวว่า: หนังสือ^๑ อยู่^๒
บนโต๊ะ: เด็ก^๑ อยู่^๒ ในห้อง ” โดยไม่ต้องมี^๑ คำนวณ^๒ คำ^๑ แต่^๒ คง^๑
ถึง^๒ จานวน^๑ คง^๒ อยู่^๑ ข้าง^๒ หน้า, แต่ในภาษาของ^๑ อังกฤษ^๒ ต้อง^๑ มี^๒
คำ^๑ a, an, the คำใดคำหนึ่ง^๑ คง^๒ อยู่^๑ ข้าง^๒ หน้า Noun,
คือ^๑ เป็น^๒ a book, the book, a house, the house,
an ox, the ox (อ็อกซ์ = วัวตัวผู้) เป็นต้น.

An มี^๑ ใจ^๒ ความ^๑ ว่า “หนึ่ง” เช่นเดียวกับ “a”
ส่วน the มี^๑ ใจ^๒ ความ^๑ เท่ากับว่า “นั้น.”

๑๖. One ซึ่งแปลว่า “หนึ่ง” คงมี^๑ ใจ^๒ ความ^๑
เหมือนกับ a และ an ด้วย^๑ กระจก^๒?

ต่างกันเล็กน้อย. One แปลว่า “หนึ่ง” แน่น^๑ อน^๒,
แต่ a หรือ an คง^๑ มีความ^๒ หมายถึง^๑ เียบ^๒ เคียง^๑ หรือ^๒ พาด^๑ พิง^๒
ไปถึง^๑ หนึ่ง^๒ เท่านั้น. เช่น One ox in the field,
one book on the table คง^๑ ต่าง^๒ กับ An ox in the
field และ a book on the table. One ox in the
field = วัวตัวหนึ่ง^๑ ใน^๒ ทุ่งนา, one book on the table

หนึ่ง^๑ดี^๒เต็ม^๓หนึ่ง^๔บน^๕โต๊ะ^๖; ทง^๗ต้อง^๘ซอ^๙n one มี^{๑๐}ใจความ
หนัก^{๑๑}เน้น^{๑๒}ไปว่า “ หนึ่ง ” นั่น^{๑๓}อน, ตัว^{๑๔}n An ox in
the field และ a book on the table คง^{๑๕}มี^{๑๖}ความ
หมาย^{๑๗}แปล^{๑๘}ต่าง^{๑๙}ๆ^{๒๐}ว่า วัว^{๒๑}ใน^{๒๒}นา, และ หนึ่ง^{๒๓}ดี^{๒๔}บน^{๒๕}โต๊ะ^{๒๖}
เท่านั้น, ไม่^{๒๗}จำ^{๒๘}ก^{๒๙}ด^{๓๐}ให้^{๓๑}แน่น^{๓๒}อน^{๓๓}ด^{๓๔}ง^{๓๕}ไป^{๓๖}ว่า^{๓๗}จะ^{๓๘}ต^{๓๙}อง^{๔๐}มี^{๔๑}อยู่^{๔๒}จะ^{๔๓}เพ^{๔๔}ระ
หนึ่ง^{๔๕}ค^{๔๖}ว^{๔๗}หรือ^{๔๘}หนึ่ง^{๔๙}เต็ม^{๕๐}; ด^{๕๑}ง^{๕๒}น^{๕๓}เม^{๕๔}อ^{๕๕}เ^{๕๖}ห^{๕๗}เ^{๕๘}n One จ^{๕๙}ึง^{๖๐}ป^{๖๑}เ^{๖๒}ด^{๖๓}ว^{๖๔}า
“ หนึ่ง ”, เม^{๖๕}อ^{๖๖}เ^{๖๗}ห^{๖๘}เ^{๖๙}n a หรือ an แ^{๗๐}ด^{๗๑}ว^{๗๒}จะ^{๗๓}ไม่^{๗๔}ป^{๗๕}เ^{๗๖}ด^{๗๗}ห^{๗๘}ึง^{๗๙}ค^{๘๐}ิด^{๘๑}
ค^{๘๒}อ^{๘๓}ไป^{๘๔}ด^{๘๕}ว^{๘๖}ย^{๘๗}ก^{๘๘}ไ^{๘๙}ด้. ่อ^{๙๐}น^{๙๑}ึง^{๙๒}ให้^{๙๓}พ^{๙๔}ง^{๙๕}ด^{๙๖}ัง^{๙๗}เก^{๙๘}ต^{๙๙}ด^{๑๐๐}ว^{๑๐๑}ย^{๑๐๒}ว^{๑๐๓}า ภา^{๑๐๔}ษา
อ^{๑๐๕}ิง^{๑๐๖}ก^{๑๐๗}ฤ^{๑๐๘}ษ^{๑๐๙}ไม่^{๑๑๐}มี^{๑๑๑}คำ^{๑๑๒}ที่^{๑๑๓}ใช้^{๑๑๔}ป^{๑๑๕}ระ^{๑๑๖}ก^{๑๑๗}อบ^{๑๑๘}ก^{๑๑๙}ับ^{๑๒๐}จ^{๑๒๑}ำ^{๑๒๒}น^{๑๒๓}ว^{๑๒๔}น เช่น ค^{๑๒๕}ัว^{๑๒๖}, เต^{๑๒๗}็ม,
เ^{๑๒๘}เ^{๑๒๙}ม^{๑๓๐}อ^{๑๓๑}น^{๑๓๒}ด^{๑๓๓}ง^{๑๓๔}ภา^{๑๓๕}ษา^{๑๓๖}ไท^{๑๓๗}ย; เพ^{๑๓๘}ระ^{๑๓๙}ฉ^{๑๔๐}ะ^{๑๔๑}น^{๑๔๒}น^{๑๔๓}จ^{๑๔๔}เ^{๑๔๕}ป^{๑๔๖}เ^{๑๔๗}น^{๑๔๘}ห^{๑๔๙}า^{๑๕๐}ท^{๑๕๑}ของ^{๑๕๒}ผู้
ป^{๑๕๓}เ^{๑๕๔}ด^{๑๕๕}จะ^{๑๕๖}แ^{๑๕๗}ช^{๑๕๘}ก^{๑๕๙}ว^{๑๖๐}า^{๑๖๑}ช^{๑๖๒}ะ^{๑๖๓}น^{๑๖๔}ิด^{๑๖๕}เช่น น^{๑๖๖} ด^{๑๖๗}ง^{๑๖๘}เม^{๑๖๙}อ^{๑๗๐}ป^{๑๗๑}เ^{๑๗๒}ด ภา^{๑๗๓}ษา อ^{๑๗๔}ิง^{๑๗๕}ก^{๑๗๖}ฤ^{๑๗๗}ษ^{๑๗๘}เ^{๑๗๙}ป^{๑๘๐}
ไ^{๑๘๑}ท^{๑๘๒}ย แ^{๑๘๓}ด^{๑๘๔}ร^{๑๘๕}ก^{๑๘๖}ี่^{๑๘๗}ไม่^{๑๘๘}จ^{๑๘๙}ำ^{๑๙๐}เ^{๑๙๑}น^{๑๙๒}จะ^{๑๙๓}ต^{๑๙๔}อง^{๑๙๕}พ^{๑๙๖}ระ^{๑๙๗}ว^{๑๙๘}ง^{๑๙๙}ก^{๒๐๐}ิ^{๒๐๑}ง^{๒๐๒}เ^{๒๐๓}า^{๒๐๔}ที่^{๒๐๕}จะ^{๒๐๖}ป^{๒๐๗}เ^{๒๐๘}
ด^{๒๐๙}ภา^{๒๑๐}ษา^{๒๑๑}ไท^{๒๑๒}ยเ^{๒๑๓}ป^{๒๑๔}เ^{๒๑๕}น^{๒๑๖}ภา^{๒๑๗}ษา^{๒๑๘}อ^{๒๑๙}ิง^{๒๒๐}ก^{๒๒๑}ฤ^{๒๒๒}ษ^{๒๒๓}.

๑๓. คำ The มี^๑ใจ^๒ความ^๓เ^๔ป^๕น^๖ภา^๗ษา^๘ไท^๙ยว^{๑๐}า
ก^{๑๑}ระ^{๑๒}ไร^{๑๓}?

The มี^๑ใจ^๒ความ^๓เ^๔า^๕ก^๖บ “ หนึ่ง ” แต่^๗ใจ^๘ความ^๙
นี้^{๑๐}ไม่^{๑๑}น^{๑๒}บ^{๑๓}ว^{๑๔}าเ^{๑๕}ป^{๑๖}เ^{๑๗}น^{๑๘}ท^{๑๙}เ^{๒๐}น^{๒๑}น^{๒๒}เ^{๒๓}ย^{๒๔}ก^{๒๕}เ^{๒๖}ย^{๒๗}ว, เพ^{๒๒๘}ระ^{๒๒๙}ฉ^{๒๓๐}ะ^{๒๓๑}น^{๒๓๒}น^{๒๓๓}จ^{๒๓๔}เ^{๒๓๕}ไม่^{๒๓๖}

จำเป็นจะต้องแปล “the” เป็น นั้นเต็มไป. The
 เมื่อดูขยขวางหน้าถอยคำซึ่ง คง ตน ด้วย Vowel (เว
 เอ็ด) หรือสระแคว, ต้องอ่านออกเสียงเป็น “ดิ” เช่น
 The egg—ดิเอคก=ไข่, The umbrella—ดิอัมเบรล
 ตา=ร่ม, The axe—ดิแอกซ์=ขวาน, The animal
 —ดิ แอนนแมด=สัตว์, The answer—ดิ อานเซอร์
 =คำตอบ, ถ้าแม้วาดัง ขยขวาง หน้า ถอยคำที่ เริ่มตน
 ด้วย Consonant (กอนโซแนนต์) หรือพยัญชนะ
 แคว มีเสียงอ่านเป็น “เดอะ” เช่น The master
 —เดอะ มาส্ট เดอะ=นาย, ครู: the clerk—เดอะกิลก
 =เสมียน, the door—เดอะ ดอร์ หรือโดร์ = ประตู,
 the window เดอะ วินโด=หน้าต่าง, the house—
 เดอะ เฮาส์=บ้าน. คำที่เป็น Vowel คือ a, e, i,
 o, u; นอกจากคำเหล่านี้แควเป็น Consonant.

๑๘. คำ a, an, the เป็น Part of Speech
 ชนิดใด?

คำ^๒ทาง^๕ดำน^๕นค^๕ก^๕อยู่^๕ใน^๕เกณ^๕ท^๕ที่^๕เป็น^๕ Adjective; แต่^๕ม^๕ช^๕อ^๕เร^๕ย^๕ก^๕ต^๕าง^๕ห^๕าก^๕ว^๕า Article (อ^๕าร^๕ ต^๕เก^๕ด^๕). The เป็น Definite Article เต^๕ฟ^๕ ฟ^๕ิน^๕ค^๕ อ^๕าร^๕ ต^๕เก^๕ด^๕, ส่วน a, an, เป็น Indefinite Article อ^๕ิน^๕เต^๕ฟ^๕ ฟ^๕ิน^๕ค^๕อ^๕าร^๕ ต^๕เก^๕ด^๕. Article ค^๕ง^๕ม^๕อย^๕ด^๕อง^๕ช^๕น^๕ด^๕เท^๕า^๕น^๕ค^๕ือ^๕ definite กับ indefinite แด^๕ร^๕ก^๕ม^๕อย^๕ด^๕ำ^๕ม^๕ค^๕ำ^๕เท^๕า^๕น^๕.

๑๕. Article แปลตรง กับ คำใดใน ภาษาไทย?

เป็น^๕การ^๕ร^๕ย^๕าก^๕ท^๕ี่^๕ด^๕ุ^๕ค^๕ี่^๕จะ^๕ห^๕า^๕ค^๕ำ^๕ไ^๕ท^๕ย^๕มา^๕แ^๕ด^๕ค^๕ำ^๕น^๕ไ^๕้, จำ^๕เป็น^๕ต^๕อง^๕อา^๕ค^๕ัย^๕ถ^๕อย^๕ค^๕ำ^๕อ^๕ธิ^๕บาย^๕ท^๕ำ^๕น^๕จ^๕ึง^๕จะ^๕ท^๕ร^๕า^๕บ^๕ค^๕ว^๕า^๕ห^๕มา^๕ย^๕ไ^๕ด^๕. Article ค^๕ำ^๕น^๕แ^๕ด^๕ง^๕มา^๕จ^๕าก^๕ค^๕ำ^๕ Articul^๕us (อ^๕าร^๕ ต^๕เก^๕ด^๕) ซ^๕ึง^๕เป็น^๕ภ^๕า^๕ษ^๕า^๕ต^๕ะ^๕ดิน^๕ แด^๕ร^๕ม^๕ค^๕ว^๕า^๕ห^๕มา^๕ย^๕ว^๕า: “ห^๕ว^๕อ^๕, บ^๕ท^๕, มา^๕ต^๕ร^๕า, ห^๕ร^๕ือ^๕ห^๕ม^๕ว^๕ด^๕ท^๕ก^๕ำ^๕ห^๕น^๕ด^๕ไ^๕ว^๕ใน^๕ห^๕น^๕ง^๕ด^๕ือ^๕ด^๕ัญ^๕ญา^๕ห^๕ร^๕ือ^๕ห^๕น^๕ง^๕ด^๕ือ^๕ด^๕ำ^๕ค^๕ัญ^๕, ด^๕ึง^๕ข^๕อง^๕เค^๕ร^๕อง^๕ไ^๕้, ค^๕ว^๕า^๕เห^๕็น^๕ห^๕ร^๕อ^๕บ^๕ท^๕ป^๕ระ^๕พ^๕น^๕ช^๕ต^๕าง^๕ๆ.” ค^๕ำ^๕แ^๕ด^๕น^๕เป็น^๕ค^๕ำ^๕แ^๕ด^๕ค^๕ัพ^๕ท^๕ Article ท^๕ไ^๕้^๕ด^๕ำ^๕ม^๕ัญ^๕ท^๕ว^๕ไ^๕, แต่^๕ใน^๕ไ^๕ว^๕ยา^๕กร^๕ณ^๕เป็น^๕ค^๕ำ^๕ท^๕ี่

ได้บัญญัติชนไวสำหรับเรียก a, an, the; ทงนักรเพราะ
 เหตุว่า a, an, the เป็นส่วนน้อยๆ ที่แยกมาจาก adjective
 และใช้ติดต่อกับ Noun. การที่เรียกว่าเป็นส่วน
 น้อยนักเพราะถือว่คำ a, an เป็นคำที่ย่นย่อมาจาก
 One, และ the ย่อมาจาก this (นี้) = น, that
 (แต่) = นน, these (นี้) = เหล่าน, those (โน้) =
 เหล่านั้น ซึ่งเป็น Adjective.

๒๐. ขอได้โปรดอธิบายการใช้ a, an, the
 ด้วย.

A, an ใช้ติดต่อกับ Noun ซึ่งหมายถึงบุคคล
 หรือสิ่งของใดเป็นกลางๆ ทวไป คือไม่จำกัดหรือ
 กำหนด ชัดชน ดงไปให้ เป็น ที่แน่นอน ว่เป็น บุค คคคน
 ไคคน หนึ่งโดย ณะเพราะ หรือ จะเข้าใจง่าย ๆ ว่า a, an
 จะต้งใช้ ติดต่อกับ Noun ที่ แด้ดงถึงบุคคล หรือ
 หรือสิ่งของที่ยังไม่เคยถูกพบ หรือ กล่าวถึงใน กาดก่อน
 แต่พ้งจะกล่าวถึงเป็นครั้งแรก. Indefinite แปลว่า

ข้างหน้า ไม่หมายถึงบุคคล—สิ่งของทั่วไป, แต่ต้อง
 หมายถึงบุคคล—สิ่งของ ซึ่งผู้อ่านแต่ละคนพึงยอมรับได้
 ว่าเราได้อ้างถึงแล้วครั้งหนึ่ง เช่น ถ้อยคำข้างต้นนี้ ถ้า
 แม้ว่าจะใช้ the คงอยู่ข้างหน้าแล้วก็คงหมายถึงสิ่งของ
 ที่เราได้กล่าวหรืออ้างถึงแล้ว. นอกจากนี้ The จะ
 ใช้ข้างหน้า Noun ที่เริ่มต้นด้วย Consonant หรือ
 Vowel และทั้งข้างหน้า Noun ที่เป็น Singular หรือ
 Plural Number (ปดฺ รตนม เบอร์ หมายถึงหลาย
 คนหลายสิ่ง) ก็ได้ทั้งดั่งอย่าง. การใช้ a, an, the
 ยังมิขอยกเว้นหรือขอไขพิศดารอีก, แต่เท่าที่ได้อธิบาย
 มานี้เห็นว่าพอกับความต้องการสำหรับความรู้อย่างหนึ่ง.

ตำแหน่งที่ตั้งของถ้อยคำ

๒๑. Article ต้องตั้งอยู่ข้างหน้า Noun หรือ?

ถูกแล้ว, Article จะต้องตั้งข้างหน้า Noun, แต่
 ถ้าจำเป็นต้องใช้ adjective คู่กับ Noun แล้ว,
 Article ก็จะต้องเลื่อนตำแหน่งไปตั้งอยู่ข้างหน้า adjective
 อีกทอดหนึ่ง คือ:—

Article, Noun

A boy
The girl

Article, Adjective, Noun

A good boy
The good girl

๒๒. Adjective เป็นคำชนิดใด?

Adjective ก็คือคุณศัพท์ เป็นคำที่ใช้สำหรับขยายใจความหรือความหมายของ Noun โดยแสดงถึง “ลักษณะ หรืออาการเป็นไป แห่งบุคคลหรือสิ่งของ.” ขำพเจ้ากล่าวว่า: ขยายใจความหรือความหมายของ Noun: ขอให้จำชื่อนไว้ให้ดี แะอย่าเข้าใจผิดไปว่า Adjective ขยาย Noun. ที่จริง adjective ไม่ขยาย Noun เลย, เพราะถ้า adjective ขยาย Noun แล้ว, Noun ก็อาจจะมีการเปลี่ยนแปลงเป็น “มากคำหรือมากพยางค์ ชน;” แต่เมื่อเราใช้ Adjective ติดต่อกับ Noun นั้น, Noun มีรูปอยู่อย่างไร, คงเป็นอยู่อย่างนั้น, ไม่เปลี่ยนแปลงเป็นอย่างอื่นเลย.

๒๓. ขอต่านจงหาคำที่เป็น adjective มา
แสดงให้ข้าพเจ้าทราบบ้าง.

ถ้อยคำต่อไปนี้เป็น Adjectives

old	- โอลด์	= เก่า, แก่
brave	- เบรฟ์	= เก่ง, กล้าหาญ
white	- ไวต์	= ขาว
cold	- โกลด์	= หนาว, เย็น
sad	- แซด	= เศร้าโศก
good	- กูด	= ดี
useful	- ยูสฟูล	= เป็นประโยชน์
red	- เรด	= แดง
hot	- ฮอต	= ร้อน
happy	- แฮปปี้	= สุขสบาย

ท่านควรจะจดจำความหมายและหน้าที่ของ Ad-
jective ไว้ให้ดีๆ: ต่อๆไปท่านอาจจะทราบได้ว่า
ถ้อยคำที่ท่านพบเห็นนั้นจะเป็น Adjective หรือไม่.

๒๔. Preposition เป็นคำชนิดใดกัน?

Preposition เป็นถ้อยคำชนิดหนึ่งซึ่งตั้งอยู่ทาง
หน้า Noun หรือ Pronoun เพื่อแสดงถึงความหมายหรือ

ความสัมพันธ์ระหว่างมันกับคำอื่นๆ. Preposition ที่
ง่าย ๆ ซึ่งท่านควรจะทราบไว้ คือ: -

in	- อิน	= ข้างใน, ภายใน
of	- ออฟ	= ด้วย, แห่ง, ของ
with	- วิท	= ด้วย, กับ
to	- ตู	= ถึง, ยังที่, แก่
between	- บีทวีน	= ระหว่าง
beside	- บีไซด์	= ข้าง ๆ
on	- ออน	= ข้างบน.
for	- ฟอร์	= สำหรับ
at	- แอต	= ที่
from	- ฟรีอม	= จาก
near	- เนียร์	= ใกล้
by	- บาย	= โดย, ข้าง ๆ

๒๕. ถ้าแม้ว่ามี Article หรือ Adjective
แล้ว, Preposition จะตั้งอยู่อย่างไร ?

Preposition ต้องตั้งข้างหน้า Article และ
Article ต้องตั้งข้างหน้า Adjective เป็นลำดับกันไป
คือ: 1. Preposition, Article, Noun หรือ

2. Preposition, Article, Adjective, Noun เช่น:

1. in the room	= ในห้อง
to the boy	= ยังเด็ก, แก่เด็กชาย
near an inn	= ใกล้โรงแรม
of a mouse	= แห่งหนู
at the door	= ที่ประตู
from the office	= จากที่สำนักงาน
by a girl	= โดยเด็กหญิง
on the table	= บนโต๊ะ
2. in the cold room	= ในห้องเย็น
of the happy boy	= แห่งเด็กชายที่สุขสบาย
to a good girl	= แก่เด็กหญิงดี
with a sad boy	= กับเด็กชายที่เศร้าโศก
on the old table	= บนโต๊ะเก่า
from the white house	= จากบ้านขาว
near the useful book	= ใกล้หนังสือที่เป็นประโยชน์
in the hot bottle	= ในขวดร้อน

๒๖. ข้าพเจ้ารู้สึกว่าการเรียงถ้อยคำของภาษาอังกฤษแตกต่างกับภาษาไทยมาก.

ท่านต้องกระทำให้ สมองและความรู้ ดีของท่านขึ้น
และคุ้นเคย กับกฎเกณฑ์, ท่านจึง จะสามารถ ค้นคว้า
และเขียนได้ถูกต้องแล้ว.

๒๓. Adjective อาจจะเริ่มต้นด้วย Vowel หรือ Consonant ก็ได้, ดังนั้นจะปฏิบัติอย่างไรในเรื่อง a, an, the ?

A, an, ก็คงปฏิบัติเช่นเดียวกับ Noun คือถ้าเริ่มต้นด้วย Vowel ก็ใช้ an แต่ถ้าเริ่มต้นด้วย Consonant ก็ใช้ a; ส่วน the นั้นไม่มีปัญหาจะตรงข้าม หน้าที่เป็น Vowel หรือ Consonant ก็ได้.

๒๔. เมื่อแต่กันข้าพเจ้าได้ยินคำ this, that, these, those. คำเหล่านี้จะใช้อย่างไร, และจะเรียงไว้ที่ไหน ?

This, that (นี้-นั้น) หมายถึงสิ่งเดียว, เพราะฉะนั้นจึงตรงข้าม Noun ที่เป็น Singular Number ส่วน these-those (เหล่านี้-เหล่านั้น) หมายถึงหลายสิ่ง, เพราะฉะนั้นจึงตรงข้าม Noun ที่เป็น Plural Number; จะตรงข้าม Noun ที่เริ่มต้นด้วย Vowel หรือ Consonant ก็ได้ทั้งสองอย่าง, แต่เมื่อ

นี้ This, that, these, those แตกก็ไม่ต้องใช่ a,
an, the อีก. ขอนทานจงอย่าลืมเป็นอันขาด เช่น:

This boy

These boys

This girl

These girls

That table

Those tables

That hat

Those hats

๒๕. คำ This, that, these, those เป็น
articles ด้วยหรือ?

ไม่ใช่, เป็น adjectives และเรียกว่า Demon-
strative Adjectives (ดิมอน ส്ടราทีฟวฺ แด็ด เจยก
ดฟวล์) เพราะเป็น คำที่ใช้ สำหรับชี้ไปยังบุคคลหรือ
สิ่งของ เช่น: this, that แสดงว่า นี่ — นั้น, และ
these, those เหล่านั้น, เหล่านั้นเป็นต้น. ถ้อยคำแสดง
ความ หมายถึง: “ ชะนิค, ลักษณะ, อาการ เป็น
ไป ” เช่น bad, good, clever (เกตึบ / เวอร์ = นฉลาด)
diligent (ดิลิ ดเจียนค = หมั่นขยัน) lazy (เลช =
เกียจคร้าน), sick (ซิก = บัวยเจ็บ); poor (บัวร์ =

จน, นำสงสาร) เรียกว่า Adjective of Quality.

๓๐. ถ้าจะพูด “เด็กดีนั้น” จะวางถ้อย
คำอย่างไรจึงจะถูก?

ต้องพูดว่า That good boy. ให้จำไว้ว่าถ้าจะใช้
Demonstrative Adjective และ Adjective of
Quality ควรถูกไปแต่, จะต้องเรียงคำดังนี้ :

*Demonstrative Adjective, Adjective of Quality,
Noun* เช่น :

This lazy girl; Those diligent boys;
These kind merchants.

๓๑. คำ one เป็นคำชนิดใด?

“One” เป็น Numeral (นิวเมอรัล) Adjective
เพราะแสดงถึงจำนวนที่นับได้; เช่น :

two-ทู = ๒, three-ทรี = ๓, four-โฟร์ = ๔, five-
ไฟฟ์ = ๕, six-ซิกส์ = ๖, seven-เซฟเว่น = ๗,
eight-เอท = ๘, nine-ไนน์ = ๙, ten-เต็น = ๑๐,
ก็จัดเป็น Adjective ในจำพวกเดียวกัน และก็คงใช้
ต่างหน้า Adjective of Quality (ถ้ามีใช้ด้วย)
เช่นเดียวกับ Demonstrative Adjective คือ Numeral

Adjective, Adjective of Quality, Noun เช่น One white hat, four lazy boys; ถ้าจะใช้ Demonstrative Adjective อีกด้วยแล้ว, Demonstrative Adjective คงอยู่ข้างหน้า คือ :

Demonstrative Adjective, Numeral

Adjective, Adjective of Quality, Noun

เช่น Those four white hats; These five good girls; แต่ This แด that ซึ่งบ่งถึงคนเดียวสิ่งเดียวอยู่แล้ว, ไม่ควรต้องใช้ติดต่อกับ one และ Noun เช่น This one lazy boy, that one good girl ถือว่าผิด, ให้ติด one ทั้งเสียคงใช้แต่ This lazy boy, that good girl เปนพอ. อย่างไรก็ตามก็ดี this one, that one อาจจะใช้ได้ในเมื่อ ไม่มี Noun ตามหลัง เช่น This one is lazy; that one is diligent; that one is white. เมื่อใช้อย่างนี้ this one = คนนี้, สิ่งนี้; that one = คนนั้น, สิ่งนั้น.

๓๒. การเรียงลำดับถ้อยคำมีกฎเกณฑ์เพียงเท่าใดเองหรือ ?

ยังมอก ททาน ควรวทราบ. ถอยคำต่อไป นตองตง

ข้างหน้า Noun ด้วย คือ :

My-มาย = ของฉัน

Your-ยัวร์ = ของท่าน, เธอ, เอง

Their-ไทร์ = ของเขาหลายคน (ใช้ได้ทั้งหญิงและชาย)

His-ฮิส = ของเขา (สำหรับผู้ชายคนเดียว)

Her-เฮอร์ = ของเจ้าหล่อน (คนเดียว)

Our-อัวร์, หรือ อาว/เออร์ = ของเรา

Its-อิตส์ = ของมัน

ถอยคำเหล่านี้เป็นศัพท์พจนานุกรมแต่ดัดการเป็นเจ้าของ;
 ดึงจึงเรียกว่า Possessive Pronoun; Possessive
 (เปอเซสซีฟ) = แห่ง, ของ, โดยมีศัพท์เป็น
 เจ้าของ, เนื่องจากถอยคำเหล่านี้มีคำอยู่ข้างหน้า
 Noun ทั้งแต่ขยายใจความของ Noun เหมือนกับ
 Adjective, นักไวยากรณ์บางท่านจึงเรียกว่าเป็น Pos-
 sessive Adjective. การดัดพันธ์กับคำอื่น ๆ เป็นดังนี้
 Possessive Pronoun, Adjective of Quality, Noun

เช่น His white hat, my good boy หรือ Possessive Pronoun, Numeral Adjective, Adjective of Quality, Noun เช่น His two good girls, my three lazy boys.

๓๓. ข้าพเจ้า สังเกต เห็นข้าง ท้าย คำที่เป็น Noun มักจะมี "S." ไปรคอธิบาย.

"S" ซึ่ง ตั้งอยู่ ข้าง ท้าย Noun นั้น แสดง ว่าหลาย คน, หลายสิ่ง. ในภาษาไทยเราจะเป็นคนเดียว, หลาย คน, สิ่งเดียว หรือหลายสิ่ง ก็ตาม, นาม ก็คงมีรูปอยู่ อย่างเดิม, ไม่เปลี่ยนแปลง; แต่ในภาษาอังกฤษถ้า แม้ว่าจะกล่าวถึงหลายคน หลายสิ่งแล้ว เรายังคงเติม "S" ข้างหลัง Noun เช่น boy เป็น boys, merchant เป็น merchants, girl เป็น girls, hat เป็น hats เป็นต้น. Noun ที่แสดงถึง คน เดียว, สิ่งเดียว เรียกว่า Singular Number แต่ถ้าแสดงถึงหลายคนหลายสิ่งแล้ว เรียกว่า Plural Number (พหูพจน์). Number มีความหมายว่า "เลขหรือจำนวน" แต่ในทางไวยากรณ์มีใจความตรงกับพจน์; ไม่เฉพาะ Noun เท่านั้น

ที่มี Number; Pronoun ก็มี Number เหมือนกัน
เช่น I เป็น singular, we เป็น plural; he เป็น
singular, they เป็น plural เป็นต้น.

๓๔. Noun ที่เป็น Plural Number ต้อง
มี S เสมอไปหรือไม่?

ไม่เสมอไป ยังมีข้อยกเว้น. มีมากคำซึ่งเปลี่ยน
รูปเป็นอย่างอื่น เช่น:

<i>Singular</i>	<i>Plural</i>
Man แมน (บุรุษ)	Men เม้น
woman วู'มัน (สตรี)	women วิ'มัน
foot ฟุต (เท้า)	feet ฟีต
goose กู'ส (ห่าน)	geese กู'ส
tooth ตูท (ฟัน)	teeth ดีท
louse เล้าส์ (เหา)	lice ไลส์
mouse เม้าส์ (หนู)	mice ไมส์

มีข้อยกเว้นคำที่ Plural เป็น en คือ ox เป็น oxen
(ออก เช่น); child (ไจตต = เด็ก หมายถึงหญิง
หรือชายก็ได้) เป็น children (จิตเตว่น) brother

(บรืด / เดอว) เป็น brethren (เบรืด / เดร็น). Brethren เป็นคำที่ใช้สำหรับเรียกคนในหมู่หรือคณะเดียวกัน ไม่ใช่หมายถึงพี่น้องร่วมบิดามารดาเดียวกัน, และโดยมากเป็นคำสำหรับนักเทศน์ใช้ในเวลาที่แสดงธรรมเทศนา; ถ้าพี่น้องร่วมบิดามารดาเดียวกันใช้ brothers (มี s).

Nouns ที่มีอักษรตัวสุดท้ายเป็น s, sh, x และ ch (อ่านเสียง อ่อนโยน คล้าย sh) แล้วมักจะเพิ่ม es ให้เป็น Plural Number เช่น glass เป็น glasses (กิดาด / เซ็ด), class (กิดาด = ชน, ห้องเรียน) เป็น classes (กิดาด / เซ็ด) box (บ็อก / หีบ) เป็น boxes (บ็อก / เซ็ด), fox (ฟ็อก / หมาจิ้งจอก) เป็น foxes (ฟ็อก / เซ็ด), church (เชอร์ช = วัด) เป็น churches (เชอร์ช / เซ็ด).

Nouns ที่มี f หรือ fe ข้างท้ายมักจะเปลี่ยนเป็น ves เช่น wife (ไวฟ = ภรรยา) เป็น wives

(ไฝ่วัด^๕); thief (ท^๕ฟ = ชะโมย) เป็น thieves (ท^๕ฟวัด^๕), knife (ไฝ่วัด^๕=มีด) เป็น knives (ไฝ่วัด^๕), leaf (ล^๕ฟ=ใบ, ใบไม้) เป็น leaves (ล^๕ฟวัด^๕).

Nouns ที่มี y (ซึ่งมี consonant หรือพยัญชนะข้างหน้า) อยู่ข้างท้ายแถมมักจะเปลี่ยน y เป็น ies เช่น lady (เด^๕ ด^๕=สุภาพสตรี) เป็น ladies (เด^๕ ด^๕), lily (ล^๕ล^๕=ดอกช่อนกลิ่น) เป็น lilies (ล^๕ล^๕), army (อาร์ม^๕ มี=กองทัพ) เป็น armies (อาร์ม^๕ มี^๕); แต่ถ้า y มี vowel หรือสระ อยู่ข้างหน้าแถมก็คงเพิ่ม s เท่านั้น เช่น day (เด=วัน) เป็น days (เด^๕), key (ก^๕=กุญแจ) เป็น keys (ก^๕), chimney (จิม^๕ น^๕=ปล่องไฟ) เป็น chimneys (จิม^๕ น^๕).

ข้อยกเว้นนอกจากนี้ยังมี, แต่เท่าที่ได้นำมาแสดงให้ทราบนั้นว่าพอกับความต้องการสำหรับท่านจะจดจำไว้เพื่อประโยชน์ในการฝึกหัดแต่งประโยคเสียก่อน,

ท่านจะค่อย ๆ ได้เห็นไปแต่ก็จะได้รับความรู้ ความ งาม มากขึ้นเป็นลำดับไป.

Affirmative Sentence: Analysis

๓๕. Affirmative Sentence เป็นประโยค ชนิดใด ?

Affirmative Sentence เป็นประโยค บอกเล่า คือเป็นประโยคชนิดที่เผยแพร่หรือแสดงความคิด ของ ผู้ที่พูด หรือ เขียนใน ลักษณะที่ รับรอง หรือ บอกกล่าวข้อความสิ่งใดสิ่งหนึ่ง. การสร้าง Affirmative Sentence ง่าย, เพราะไม่แตกต่างกับภาษาไทย. ถ้าหวั่นประโยคบอกเล่าในภาษาไทยเรา, ประธาน ตั้งอยู่ข้างหน้า กริยา เช่น: “เขาเดินฟุตบอลดี เขาเดิน (อยู่) ในห้อง: เด็กชายเขียนจดหมายฉบับหนึ่ง: มาฉับเร็ว. เด็กหญิงวางถ้วยแก้วบนโต๊ะ.” ในภาษาอังกฤษ, Subject ก็คง ตั้งอยู่ ข้างหน้า Verb. ประโยคข้างต้นคงแปลเป็นภาษาอังกฤษ ดังนี้ :

1. He plays football well.
2. He plays in the room.
3. The boy writes a letter.
4. A horse runs fast.
5. The girl puts the glass on the table.

football - ฟุตบอล: fast - ฟาสต์ = เร็ว, puts - บั๊ตต์
= วาง, ใ้.

ประโยคเหล่านี้, ถ้าท่านตั้งใจจะเห็นได้ว่า
แบ่งแยกออกเป็นสองส่วนสำคัญหรือสองใหญ่ Main part
(main เมิน = สำคัญ, ใหญ่: part ปาร์ต = ส่วน),

คือ: ๑. Subject, ๒. Predicate.

Subject

Predicate

1. He	plays football well.
2. He	plays in the room.
3. The boy	writes a letter.
4. A horse	runs fast.
5. The girl	puts the glass on the table.

Main part คือส่วนสำคัญส่วนหนึ่งอาจจะมีส่วน
ย่อยทำหน้าที่ช่วยเหลือได้อีก.

๓๖. การแยกประโยคจำเป็นหรือ ?

เป็นการจำเป็นมากทีเดียว. นักแต่ง, หรือนักเขียน
 ถ้าจะเปรียบแล้วก็ไม่แตกต่างกับนายช่าง แกะเครื่องเท่า
 ไรนัก. บรรดาผู้ที่ซ่อมเครื่องจักร และ เครื่องยนต์
 ของรถจักรยาน ที่ของส่วนประกอบแห่งเครื่องจักร และ
 เครื่องยนต์ต่าง ๆ จึงจะสามารถถอดถอนออกมาซ่อม
 แล้วย่อปรับปรุงเสียใหม่ได้. นักเขียนหรือนักแต่งก็
 เช่นเดียวกัน ต้องรู้จักถ้อยคำ, ความหมายหรือใจ
 ความตลอดจนถึงตำแหน่งที่ตั้งและหน้าที่ ๆ ถ้อยคำจะ
 กระทำในประโยค, และสามารถที่จะชี้แจงหรือแยกประ
 โยคออกเป็นส่วน ๆ ได้ด้วย. ผู้ซึ่งไม่สามารถจะแยก
 ส่วนต่าง ๆ ของประโยคได้ แต่ก็ป็นบรรดาอยู่เองที่ผู้
 นั้นจะแต่งหรือเขียนให้ถูกต้องดีไม่ได้ เขาอาจจะถือ
 ความชำนาญเดาเขียนและแต่งลุ่ม ๆ ไป, แต่การเดาจะ
 ทำให้เขาไม่เป็นที่ไว้วางใจในความสามารถของ ตนเอง,

และทั้งเขาจะ มีความ ต้ง ดัย อยู่ เสมอ. ความหมาย,
ใจความหรือคำแปลของคำเรียกว่า Meaning (มัน ینگ)
of words, การใช้ ถ้อย คำ คือ The use (ยู่ส) of
words, ลำดับของถ้อยคำคือตำแหน่งที่ตั้งของ ถ้อย คำ
เรียกว่า Order (ออว์ เดอร์) of words, ความสัมพันธ์
พหุระหว่างคำเรียกว่า Concord (กอน กอร์ด หรือ
กอน กอร์ด). อำนาจซึ่งคำหนึ่งอยู่เหนืออีกคำหนึ่งคือ
การบังคับบัญชาเรียกว่า Government (กัฟว์ เเวอร์น
เม้นต). ถ้อยคำภาษาของอังกฤษเหล่านี้ท่านควร จดจำไว้,
เพราะเป็นสิ่งที่เกี่ยวข้องกับ การสร้างประโยค.

๓๗. การแยกประโยคภาษาอังกฤษเรียกว่า อะไร ?

เรียกว่า Analysis - อแนล ติซส์ ซึ่งมีความหมาย
ตรงข้ามกับ Synthesis - ซิน ทิซส์. Analysis แปล
ว่าแยกออกเป็นส่วนต่างๆ ส่วน Synthesis แปล
ว่ารวมส่วนต่างๆ เข้าให้เป็นประโยคหนึ่ง.

๓๘. ท่านกล่าวว่า Subject และ Predicate อาจจะมี ส่วนย่อยช่วยเหลือ; ดังนั้น Subject และ Predicate จะมีเกิด มีคำที่สำคัญขึ้น อีกหรือ?

ท่านเข้าใจถามดีมาก ถ้า subject ประกอบขึ้นด้วย ถ้อยคำหลายคำแล้ว, คำที่สำคัญที่สุดคือ Nominative (นอมิเนทีฟ). Nominative เป็นคำที่แสดง มาจาก nomen (ภาษาละติน - นอเม็น) แปลว่าชื่อ: ดังนั้น nominative จึงหมายถึงชื่อ ของ บุคคล หรือ สิ่ง ของที่เรานึกถึง, และยังใช้หมายความว่าไปถึงรูปลักษณะ หรือหน้าที่แห่ง noun หรือ pronoun ที่ใช้เป็น Subject ของ Verb. เนื่องจากความหมายของ nominative เป็นไปดังกล่าวแล้ว จึงมักจะมีผู้กล่าวกันอย่างไม่เป็น ๆ ว่า nominative ก็คือ subject และ subject ก็คือ nominative นั่นเอง. ที่จริง subject ขึ้นข้างจะมีใจความกว้างกว่า nominative, เพราะเหตุว่า ถ้อยคำที่จะเป็น Subject ได้นั้นไม่จำกัดว่าจะต้องเป็น

noun หรือ pronoun เสมอไป: ถ้อยคำอื่น, ถ้าทำหน้าที่แทน noun หรือ pronoun ได้แล้ว ก็อาจจะใช้เป็น subject ได้ ซึ่ง ท่าน จะได้เรียน ภายหลัง, ส่วน nominative นั้น เข้าใจว่าต้องเป็น noun หรือ pronoun เสมอ. A diligent boy learns his lesson in the room เด็กชายหมั่นขยันเรียนบทเรียนของเขาในห้องเรียน (lesson—ได้สั / ชั่น=บทเรียน). ในประโยคตัวอย่าง, ถ้าท่านพิจารณา ท่านจะเห็นว่า A diligent boy ทั้งสามคำเป็น subject ขอให้พิจารณาดูให้ถี่ถ้วน นี้ก็ดูว่าใน ทั้ง สามคำนี้ คำไหน เป็น คำ ที่สำคัญที่สุด? ถ้าข้าพเจ้า กล่าวว่า A diligent learns his lesson ท่านจะทราบได้ไหมว่า ใครเป็นผู้เรียน? ท่านคงทราบไม่ได้ว่าเป็นใคร คือเป็นผู้หญิงหรือผู้ชาย เด็กหรือผู้ใหญ่, แต่ถ้าข้าพเจ้าพูดเสียใหม่ว่า: A boy learns his lesson, ท่านคงเข้าใจได้ทันทีว่า: เด็กชายเรียนบทเรียน. ตามนี้ท่านคงเห็นได้ ว่าคำ Boy เป็นคำที่สำคัญที่สุด, จะตัดทิ้งเสียมิได้. Boy เป็นคำที่เรียก

ว่า nominative, ส่วน diligent ซึ่งเป็น Adjective เป็นคำที่ขยายใจความของ Boy ให้กว้างขวางออกไปอีก: เป็นคำที่มีประโยชน์อยู่มากจริง, แต่ก็ไม่สำคัญเท่ากับ boy และจะตัดออกเสียจากประโยคก็ไม่ได้ ใจความของประโยคเสียหายถึงกับเรียกว่าผิด. คำที่ทำหน้าที่ช่วยเหลือขยายใจความของ noun ที่เป็น nominative (โดยมากเป็น Adjective, แต่อาจจะมีคำอื่น ๆ ทำหน้าที่แทนก็ได้, จะเห็นภายหลัง) เรียกว่า Enlargement of subject เช่นตารางขย มนตอขฟว ขบ เจยกค. Enlargement มีความหมายว่า “การขยาย:” คำขยายบางแห่งก็เรียกว่า Modification (modification of the nominative หรือ the subject. การที่เรียกว่าเป็น Modification ก็เพราะเหตุถือว่า Adjective (หรือคำที่แทน Adjective) เป็นคำที่เปลี่ยนแปลง “ใจความ” ของ nominative ไปอีกอย่างหนึ่งนอกจากใจความเดิมที่มีอยู่แล้ว. Modification มีความหมายว่าการเปลี่ยนแปลงรูป, ลักษณะ

ชนิด, ขนาด หรือจำนวนเล็กน้อยให้เป็นการเหมาะหรือ
สมควร; แต่ในทางไวยากรณ์คง มีความ หมายว่า:
การแต่งชนิดหรือลักษณะโดยขยายใจความ; บางแห่ง
ก็เรียกว่า Adjunct to the Subject. Adjunct- แอด
จังก์ต = สิ่งของที่เชื่อมติดต่อกับหรือบอกเข้ากับอีกสิ่ง หนึ่ง
เพื่ออุปการณหรือช่วยเหลือสิ่งนั้น; บุคคลที่ เป็นผู้ช่วย
หรือเป็นเครื่องมือของอีกคน ๆ หนึ่ง; ในทางไวยากรณ์
หมายถึงการแต่งชนิด, ลักษณะโดยขยายใจความ.
ศัพท์ไวยากรณ์ย่อมไม่เหมือนกัน, แต่ความ หมาย
หรือหน้าที่ย่อมเหมือนกันน้อยนุเอง. ท่านควรจำข้อ
ต่าง ๆ ไว้ เพราะอาจจะ เป็น ประโยชน์ สำหรับ ท่าน.
Noun บางคนเรียกว่า Substantive (ซับสแตนท์ฟว)
ค เพื่อความสะดวก, เขามักจะแบ่งแยก Subject (ใน
เมื่อประกอบขึ้นด้วยหลาย ๆ คำ) เป็น 1. Simple Sub-
ject, และ 2. Complete Subject. Simple = โดดเดี่ยว,
ง่าย ๆ; ดังนี้ Simple Subject จึงได้แก่ Noun หรือ
Pronoun ที่เป็นถ้อยคำสำคัญใน Subject หรือเป็น

Nominative ดังที่ได้กล่าวแต่เบื้องต้น. Complete
 กัมปิต หรือ ก้อมปิต = โดยครบบริบูรณ์, โดยสำ
 เร็จแล้ว, โดยสมบูรณ์ (อาจจะใช้เป็น verb ได้ แปล
 ว่าทำให้สำเร็จบริบูรณ์); ดังนี้ Complete Subject
 จึงหมายถึงถ้อยคำทั้งหมดที่เป็น Subject คือ Simple
 Subject รวมเข้ากับ Enlargement of Subject.
 Complete Subject บางที่เรียกว่า Logical Subject.
 Logical- ข้อดี / ข้อเสีย มีความหมายว่าสมเหตุสมผล.
 ที่แสดงเรียกว่า Logical Subject ก็เพราะเหตุว่าเป็น
 Subject ที่กระทำความเข้าใจให้สมบูรณ์สมเหตุสมผล.

หมายเหตุ: Logic-ข้อดี / ข้อเสีย คือ “ ตรรกวิทยา ”

เป็นวิทยาศาสตร์ซึ่งกล่าวด้วยกฎแห่ง ความคิด;
 เป็นวิชาซึ่ง มีกฎเกณฑ์เพื่อให้เราใช้ ความคิดให้
 ถูกต้องและสมเหตุสมผล Logic และ Grammar
 มักจะเกี่ยวเนื่องกัน, เพราะ Logic มีกฎเกณฑ์สอน
 ให้เราใช้ความคิดให้เป็นที่ถูกต้อง, ส่วน Gram-

mar เป็นวิชาที่ให้อุปกรณ์ แก่เราในทางใช้ภาษา
ให้เป็นไปตามสมัณินิยม, หรือขนบธรรมเนียม. Logi-
cal เป็น Adjective ของ Logic มีใจความว่า:
แห่ง Logic, เกี่ยวข้องกับ Logic, ที่สุด = สมเหตุ
สมผล.

๓๕. ท่านอธิบายละเอียดพิศดารมาก. คำ
ใดเล่าเป็นคำที่สำคัญของ Predicate ?

Verb เป็นคำสำคัญที่สุดใน Predicate. Predicate
ขาด verb คงมิได้เป็นอันขาด. Sentence ต้องมี Pre-
dicate ถ้าขาด Predicate เสียแล้ว, ถ้อยคำชุดนั้น
หม่นหมองไม่ประกอบเป็น Sentence ชน. Sentence อาจ
จะมี Verb อยู่เพราะคำเดียวก็ได้เช่น A boy comes;
comes ในท่อนคงเป็น Verb และ Predicate ด้วย.
เท่าที่ใดกล่าวแล้วท่านจะเห็นได้ว่า Verb เป็นกระดูก
สันหลังของ Sentence โดยแท้. Predicate ย่อมมี
ส่วนย่อยอีกดังเช่น Subject, แต่ข้าพเจ้าเห็นว่าควรจะ
อธิบายในเวลาต่อไปข้างหน้าจะดีกว่า, เพราะท่านต้อง

การความ^๒ที่^๒จะสร้างประโยค, หากจะอธิบายถึงส่วนของ Predicate ^๓ใน^๓เวลานี้ ^๔ก็จะทำให้ท่านได้รับความสามารถในการสร้างประโยคซักเข้าไป.

๔๐. ถ้อยคำที่เรียบเรียงกันเข้าเป็น ชุด ๆ เช่น: "this good boy, that clever man" จะเรียกว่าเป็น Sentence ได้หรือไม่?

ไม่เป็น Sentence เพราะเหตุว่าขาด verb หรือกริยา. อย่าลืมว่า Verb เป็นคำจำเป็นสำหรับ Sentence จะตกหล่นขาดหายไปเสียมิได้. จริงอยู่, อาจจะมีถ้อยคำบาง^๕หม่^๕บาง^๕ชุด^๕ซึ่ง^๕ไม่มี^๕ Verb และซึ่งเราถือว่า^๖เป็น^๖ Sentence ได้^๖เหมือนกัน เช่น: "One man one vote= หนึ่งคน, หนึ่งโหวต," vote โหวต= การออกเสียงโหวต, ออกเสียงโหวต;" Right or left?= ขวาหรือซ้าย, Right โหวต=ขวา, ถูกต้อง, left เดฟต์=ซ้าย;" Waiter, two coffees=คนรับใช้, กาแฟสองถ้วย, waiter เวตเตอร์=คนรับใช้, คนเดินโต๊ะ,

coffee กอฟฟี่ = กาแฟ coffees ซิงเปิน Plural
 หมายถึงกาแฟที่ซิงมา แดวเปิน ถ้าย ๆ." Sentence
 ชนิดซิงน เปิน Verbless Sentence คือ ประโยคที่
 ปราศจากกริยา: Verbless เวอร์บ เลส = ปราศจากกริ
 ยา. ประโยคชนิดนย้อมเปินที่เข้าใจ กันได้ ในระหว่าง
 ผู้ ทพดแตะฟังเนื่องจากการพูดโต้ตอบกันไปมา: โดย
 มาก ต้องเปิน ประโยคสั้น ๆ ม้อย เพียง ดีหา คำเท่านั้น:
 ดิงน, เราจะยดถอ เปิน หตกเกณทว่า ถอยคำทถกเรียง
 กันเข้า, ถึงแม้ว่าจะไม่มีกริยา ก็อาจจะเป็นประโยค
 ซิงใดบางน ย้อมเปินเหตุผลที่ฟังไม่ได้โดยเอง.

๔๑. แต่ this good boy และ that
 clever man ก็ฟังรู้เรื่องเปินที่เข้าใจได้.

ปัญหาไม่ยอกว่าเข้าใจหรือไม่. เราอาจจะนำคำ
 มาเรียงกันเขาได้ ดังตามอย่าง ๆ หนึ่งเพียงแต่นำมาเรียง
 กันเขาเท่านั้นฟังไม่ได้ศัพท์, ไม่ได้ภาษาอะไรเลย, อย่าง
 หนึ่งเรียงกันเขาพอได้ความบ้างแต่ไม่สมบูรณ์, และ

อีกอย่างหนึ่งเรียงกันเข้าไ้ความครบบริบูรณ์. ถ้อยคำที่เรียงกันโดยไม่เป็นศัพท์ แต่ภาษาคงไม่มีใครเรียงกัน, เพราะไม่เป็นประโยชนอะไรเลย; ส่วนถ้อยคำที่เรียงกันไ้ความบ้างแต่ยังไม่สมบูรณ์ เพราะเหตุว่าขาดกริยานั้นมีประโยชนบ้างในการแต่ง. ถ้อยคำชนิดนี้เรียกว่า Phrase เฟรส หรือวลี.

๔๒. เราจะทราบได้อย่างไรว่า คำไหนเป็น Verb; ถ้าเราไม่สามารถจะตอบหรือชี้ได้ แล้ว ก็เป็นอันทราบไม่ได้ว่า ถ้อยคำชุดไหนเป็น Phrase และชุดไหนเป็น Sentence.

จะทราบได้จาก “ใจความ.” ถ้าคำใดแสดงใจความถึง action- แอ็ก ชัน คือ กิจการ แล้ว คำนั้นแหละจัดว่าเป็น verb. Action ในที่นี้คงมีใจความรวมตลอดไปถึง “การกระทำ, การถูกกระทำ, และอาการที่ปรากฏอยู่หรือเป็นอยู่.” เมื่อท่านเห็นคำใด, ถ้าท่านทำให้ท่านเข้าใจว่ามี action อยู่ด้วยแล้ว, ท่านก็จะทราบได้ทันทีว่าคำนั้นเป็น verb.

๔๓ ขำพเจ้าสังเกตเห็นมีอักษร "S" ข้าง
หลัง Verb เช่น comes, learns เป็นต้น; ขอ
ทราบว่ S ข้างหลังมีประโยชน์อย่างไร?

"S" ที่อยู่ข้างหลัง verb นั้นแต่ดงว่า Subject
เป็น Singular Number. Verb ซึ่งใช้เชื่อมติดต่อก
ไปกับ Noun ที่หมายถึงคน ๆ เดียว, สิ่งของสิ่งเดียว
กับ Pronouns: He, she, it แล้ว Verb ต้องมี S
เพิ่มเข้าข้างท้าย เช่น bring- บริง=นำมา เป็น brings,
drink- ดริงก=ดื่ม เป็น drinks, sit- ซิต=นั่ง เป็น sits,
stand- สแตนด์=ยืน เป็น stands, count- เกานต=นับ
เป็น counts-เกานตดเป็นตน; แต่ถ้า Noun มีความ
หมายถึงหลายคนหลายสิ่งดงกับ Pronouns: I, we, you
และ they แล้ว คงไม่ต้องเพิ่ม S ที่ข้างหลัง Verb.

๔๔. แปลว่า Verb สำหรับคนเดียว, สิ่ง
เดียวมี S เพิ่มข้างท้าย, แต่ Noun ซึ่งหมาย
ความถึงหลายคนหลายสิ่ง ต้องมี S ข้างท้าย
เช่นนั้นหรือ?

ถูกแล้ว, Verb แม้ว่าจะเป็นคำที่สำคัญใน ประโยคก็ตาม ก็ต้องมี^๒ความ^๓สัมพันธ์^๔เกี่ยว^๕เนื่อง^๖กับ Subject. ความสัมพันธ์คือ Concord หรือ agreement (เอกกร มนต=สัญญา, หนังสือหรือข้อสัญญา, ความเข้าใจตรงกัน, ความเห็นพ้องกัน, ความตกลงปลงใจกัน) แต่ในทางไวยากรณ์หมายถึงความสัมพันธ์หรือความเกี่ยวเนื่องตรงกัน. Subject และ Verb ต้องมีความสัมพันธ์ตรงกันในเรื่อง Number และ Person คือถ้า Subject มี Number และ Person เป็นชนิดใด, Verb ก็จำต้องมี Number และ Person อย่างเดียวกันตามด้วย.

๕๕. เรื่อง Number ขำพเจ้าเข้าใจแล้ว, แต่ว่า Person ยังไม่ทราบ.

Person (เปอร์ ซัน) บุคคล, จะหมายถึงชายหรือหญิงก็ได้ เช่น this good person=บุคคลที่ดีคนนั้น, that bad person=บุคคลที่เลวทราม คนนั้น. ในทางไวยากรณ์ person หมายความว่าบุรุษ.

ใน ภาษาผู้ ซึ่งเกี่ยวข้องกับ การสนทนา นั้นมี อยู่ด้วย
 กันตามคนเรียกว่า “บุรุษ,” ได้แก่บุรุษที่หนึ่ง, บุรุษ
 ที่สอง, และบุรุษที่สาม. บุรุษที่หนึ่งได้แก่ผู้พูด (ใช้
 คำแทนชื่อ ว่าข้าพเจ้า, ผม, ฉัน, ดิฉัน, ข้า), บุรุษที่
 สองได้แก่ผู้ฟังหรือผู้ที่ถูกพูดด้วย (คำแทนชื่อเป็น :
 ท่าน, เธอ, คุณ, หัตถ์, เอง), บุรุษที่สามได้แก่
 ผู้ซึ่งถูกพูดถึง (ใช้คำแทนชื่อว่า : เขา, ท่าน, เจ้า
 หัตถ์) บุรุษที่หนึ่งเรียกว่า First Person - เพอร์ซัน
 เปอร์ ซัน, บุรุษที่สองเรียกว่า Second Person-เซ็ก
 กนดเปอร์ ซัน, และบุรุษที่สามเรียกว่า Third Per-
 son-เทอร์ด เปอร์ ซัน. สำหรับ Personal Pronoun
 เมื่อ ท่าน นกถึง Number แดวก ก็ต้อง นกถึง Person
 ด้วยคือ :

Singular Number

Plural Number

First Person: I

We

Second „ Thou

You

Third „ He, she, it

They

สำหรับ Noun คงอยู่ในเกณฑ์ที่เป็น Third Person เสมอ; ทั้งนี้, ก็เพราะเหตุว่า Noun เป็นชื่อของบุคคลหรือสิ่งของที่ถูกละเอ่ยถึง.

๔๖. โปรดสร้างประโยคตัวอย่าง.

ประโยคต่อไปนี้เป็น Affirmative Sentences

1. My father writes my name on the book.
2. The *busy* clerk *sends* the goods of the merchant to the office.
3. The waiter brings a *cup* of *tea* for my sister.
4. My father and my mother go to his house.
5. My honest friend buys some goods from the merchant.
6. The waiter puts a glass of milk on the table.
7. I find his book near the lamp on the table.
8. He does his work well.

คำใหม่ๆ ที่ข้าพเจ้านำมาใช้ในประโยค คือ :

Busy - บัสซึ = คด ขรุ, sends - เซ็นดส์ = ส่ง,
 ส่งไป, cup - กัป = ถ้วย, tea - ตี = ชา, sister -
 ซิสเตอร์ = พี่สาว, น้องสาว, go - โก = ไป,

catches, wash - ว็ช = ขำระล้าง, ชักฟอก เปน
 washes, fetch - เฟตช = นำมา เปน fetches. การ
 ออกเลี้ยงคองออกเลี้ยง es เปน เอ็ด หรือ อัด เช่น
 pushes ออกเลี้ยงเปน ปึช/เซ็ด หรือ ชัด.

เมื่อท่านทราบคำแปลของถ้อยคำใหม่ๆ แล้ว ท่าน
 จะแปลประโยค ตัวอย่าง ภาษาอังกฤษ เปนภาษาไทยได้
 หรือไม่?

๔๗. พอดีแปลได้:—

๑. บิดาของ^๑ฉันเขียน^๒ชื่อของ^๓ฉันบน^๔หนังสือ.
๒. เฒ่า^๑ฉันซึ่ง^๒มัก^๓จ^๔จร^๕ตั้ง^๖ดิน^๗คำ^๘ ของ^๙ พ่อ^{๑๐} คำ^{๑๑}ไป^{๑๒}ยัง^{๑๓}
 ดำ^{๑๔}น^{๑๕}ก^{๑๖}งาน.
๓. คน^๑รับ^๒ใช้^๓นำ^๔นา^๕ชา^๖ท^๗วย^๘ห^๙ง^{๑๐}มา^{๑๑}ดำ^{๑๒}ห^{๑๓}ร^{๑๔}บ^{๑๕}พ^{๑๖}ด^{๑๗}าว^{๑๘}ของ^{๑๙}
 ฉัน.
๔. บิดา^๑แะ^๒มารดา^๓ของ^๔ฉัน^๕ไป^๖ท^๗บ้าน^๘ของ^๙เขา.
๕. เพ^๑น^๒ด^๓ย^๔ช^๕อ^๖ของ^๗ฉัน^๘ช^๙อ^{๑๐}ด^{๑๑}ิน^{๑๒}คำ^{๑๓} มา^{๑๔}จาก^{๑๕} พ่อ^{๑๖} คำ^{๑๗}
 บ้าง.
๖. คน^๑รับ^๒ใช้^๓วาง^๔หม^๕ก^๖วย^๗ห^๘ง^๙บน^{๑๐}โต๊ะ.

๗. ฉันเห็นหนังสือของเขาใกล้ ตะเกียงบนโต๊ะ.
 ๘. เขาทำงานของเขาดี.

ตามที่เปลี่ยนได้ ความถูกต้องหรือไม่?

ได้ความดีแล้ว, สำหรับ Affirmative Sentence
 เน้น ในเวลาที่ต้นท่อนท่านควรตั้งเสียงต่ำ เพื่อดังว่า
 จบประโยคแล้ว, แต่ถ้ายื่นแล้วก็จะอย่าลืมใส่เครื่องหมาย
 “.” คือ Period, ปรี๊ชด หรือ full stop
 ฟุต สดอป ที่ปลายประโยค; เครื่องหมายนั้นจำเป็น,
 ท่านจะลืมเสียมิได้. อนึ่งเมื่อเริ่มต้นประโยค อักษร
 คำแรกของถ้อยคำซึ่งอยู่ข้างหน้าประโยคต้องเป็นอักษร
 ชนิดใหญ่, อักษรชนิดใหญ่ เรียกว่า Capital let-
 ter — แกบ บดตเตด เตอร, นอกจากนี้ Proper
 Noun (ปรี๊ชป เบอรฺนาวน) คือ นามเฉพาะ ก็
 จำเป็นต้องเริ่มต้นด้วย Capital letter เด่มอ เช่น
 Siam (ไซแอม = ประเทศสยาม) England (อิงค
 กตหนด = ประเทศอังกฤษ), America (อเมริกา = ประ

เทศอเมริกา), France (ฟร๊านส์=ประเทศฝรั่งเศส),
 Mr. Jackson (มัสเตอร์แจ็กซัน), Mr. เปนคำ
 ย่อของ Mister_มัสเตอร์=นาย. Proper มีความ
 หมายว่า: “เฉพาะ, พิเศษ, มีใช้ส่วนตัวหรือทั่วไป”:
 ดังนั้น Proper noun จึงเป็นชื่อของบุคคล, หรือสิ่งของ
 โดยเฉพาะคน เดียว หรือ สิ่ง เดียว เท่านั้น เช่น Siam
 หรือ สยามเป็นชื่อ ของประเทศเราประเทศเดียว, ไม่ใช่
 เป็นชื่อของประเทศหรือ บ้านเมืองอื่นใดทั่วไป. “นาย
 เแดง, นายดำ, นายขาว” ก็เป็น proper nouns,
 เพราะเหตุว่าเป็นชื่อ ของบุคคลโดย เฉพาะ. บุคคล,
 สถานที่หรือสิ่งของอาจจะมิใช่ชื่อ เดียว มา พ้อง กัน เขาได้,
 แม้กระนั้นก็ทรงนับว่าเป็น Proper noun, เพราะเหตุว่า
 มีใช้เป็น ชื่อทั่วไป. Noun ที่ เป็น ชื่อ ของบุคคล
 หรือสิ่งของใดทั่วไป, ไม่จำกัดว่าเป็นชื่อคนเดียว
 หรือสิ่งเดียว แล้วเรียกว่า Common Noun. Com-
 mon_ก็อม มั่น=สามัญ, ทั่วไป, อย่างพบนๆ เช่น
 sheep (ชีป=แกะ), dog (ด็อก=สุนัข), cow

(กาว=ว้าวัวเมีย), bird (เบิร์ด=นก), duck (ดัก=เป็ด), hen (เฮ็น=ไก่ตัวเมีย), cock (ก๊อค=ไก่ตัวผู้), town (ตาวน=เมือง), city (ซีตี้=นคร), country (กันตรี=ประเทศ ถ้ามี the ข้างหน้าเป็น the country แล้วอาจจะแปลว่า บ้านนอก, ต่างจังหวัด, province (ปรีอปวินด์=ต่างจังหวัด), citizen (ซีตตีซัน=พลเมือง). Common Noun บางทีเรียกว่า Class Noun. Class=ประเภท, ชนิด, ชน; ที่เรียกว่าเป็น Class Noun ได้ก็เพราะเหตุว่า Noun ชนิดนั้นยอมเป็นชื่อของบุคคลหรือสิ่งของทั่วไปในประเภทเดียวกัน.

นอกจากนี้ Proper adjective ก็ต้องเริ่มต้นด้วย capital letter ด้วย. Proper adjective ได้แก่ Adjective ซึ่งแผลงมาจาก Proper Noun เช่น Siamese (ไซแอ้มมัต=แห่งประเทศสยาม), Chinese (ไจไนต์ แห่งจีน แผลงจาก China-ไจไน=ประเทศจีน) English (อิงคิกดิส=แห่งอังกฤษ), French

(เฟรนด์=แห่งฝรั่งเศส). อนึ่งอย่าลืมว่า I =ฉัน ต้องเป็นตัวใหญ่เสมอ, จะเป็นตัวเล็กมิได้เป็นอันขาด.

๔๘. การเรียน Verb เห็นจะยุ่งยากมาก.

แน่นอนทีเดียว, Verb เป็นสิ่งที่เข้าใจยากและเรียนรู้อยาก; แต่ผู้เรียนทุกคนก็จำเป็นต้องเอาใจได้เรียนให้รู้ดี, ถ้าเขาต้องการที่จะเขียนหรือสนทนาภาษาอังกฤษให้ดีจริงๆ. อย่าลืมว่า Verb ก็คือกระดูกสันหลังของประโยคหรือหัวใจของภาษาตนเอง.

๔๙. ข้าพเจ้าควรจะเริ่มต้นเรียน Verb โดยวิธีใดกันจึงจะได้รับผลดี?

คนแรกที่ท่านจะรู้จักคือ: Verb ย่อมแสดงกิจการซึ่งเรียกตามภาษาอังกฤษว่า Action อีกชั้น. Action ในภาษาไทยอาจขอให้เข้าใจโดยออกไปอีกว่าหมายถึง:

๑. Acting — แยก ต่ง คือ กระทำ.

๒. Being acted upon - บ ^๔ของ ^๓แขก ^๓เคด ^๕อปอน /
= ถูกกระทำ.

๓. Existence—^๕เอ็กซิสต์^๕ เคนด์^๕—อาการที่เป็นอยู่,
ปรากฏอยู่, หรือ มีชีวิตอยู่, หรือจะเข้าใจง่าย ๆ
ว่า Verb แสดงถึง:

๓. Doing ^{1๕} คือ = ทำ.

๒. Suffering—ซัพเพริง=รับกระทำ, เพลีย
กรรม.

๓. Being=อาการที่เป็นอยู่หรือปรากฏอยู่.

ถ้อยคำภาษาอังกฤษทั้งต้อง ชัด นุ่ม ใจ ความ อย่าง
เดียวกัน, การทบทวนเจ้านาม กตาว ก็ เพื่อให้ ท่าน ได้
รู้จักถ้อยคำมากจนอีกเท่านั้น, อีก ประการ หนึ่ง จะ
เป็นประโยชน์สำหรับท่านในการเล่าเรียนวิชา ดัง ๆ ต่อ
ไป, เพราะตำราไวยากรณ์ภาษาอังกฤษย่อมไม่ใช่
ถ้อยคำเหมือน ๆ กันเสมอไป, ถ้าท่านรู้จักถ้อยคำภา
ษาอังกฤษมากแล้วก็จะได้รับความสะดวกในการ อ่านคำ
เราเหล่านั้น.

๕๐. ขอท่านได้โปรดยกตัวอย่างเรื่อง Action ให้ทราบด้วย.

๑. เด็กเดินในสวน; คำเดินแสดงถึงกิจการกระทำ, และผู้ที่กระทำกิจการเดินนั้นก็คือเด็ก. ๒. เขาถูกทำโทษเมื่อเมื่อนาน: ถูกทำโทษ แสดงถึงกิจการถูกกระทำ, และผู้ที่ถูกกระทำก็คือเขา. มีคนใดคนหนึ่ง (ซึ่งอาจจะเป็นครู, พ่อแม่, หรือนายก็ได้) ทำโทษเขา, เมื่อมีผู้ทำโทษเขาแล้ว, เขาก็เป็นฝ่ายที่รับโทษคือถูกทำโทษ. ๓. เขาเป็นคนฉลาด. คำ “เป็น” แสดงถึงอาการที่ปรากฏอยู่หรือเป็นอยู่; เมื่อเขาเป็นเขาก็อยู่ในอาการต่างๆ ฉะนั้น, แต่ปรากฏอยู่เท่าที่คนอื่นเห็นเขาเป็นเช่นนั้น. ที่จริง “เป็น” ไม่แสดงว่าเขากระทำหรือถูกกระทำอะไรเลย, แต่เพื่อความชัดเจนคือการจดจำจึงขอรวมไว้ใน Action ด้วย. ให้ท่านจำความหมายเรื่อง Action นี้ให้ดี, เพราะเหตุว่า Verbs จะถูกแบ่งแยกออกเป็นชนิด และประเภท ขึ้นกับเนื่องจาก Action.

๕๑. Verb แสดงถึง Action เท่านั้นเอง
หรือ ?

Verb ย่อมไม่แสดงถึง Action อย่างเดียวเท่า
นั้น, ยังมีความหมายถึงสิ่งอื่นๆ พาดพิงไปด้วยในตัว
ในเวทาคำเดียวกัน. นอกจาก Action แล้ว Verb
แสดงถึงความหมายถึงเรื่องต่อไป :-

๑. กำหนดเวลา, ๒. ระยะเวลา, ๓. ความเกี่ยวข้อง
ถึงผู้กระทำกิจการ—คือผู้ทำกิจการนั้น, จะเป็นผู้ที่พด
ขึ้นเองหรือว่าเป็นใคร—คนอื่น, และผู้ทำกิจการนั้น
เป็นคนเดียวหรือว่าหลายคน, ๔. ลักษณะแห่งคำพด
หรือข้อความที่กล่าวออกไป.

ข้อ ๑. และข้อ ๒. เกี่ยวกับเรื่อง Time และ
Tense; ข้อ ๓. เกี่ยวกับ Number และ Per-
son (คือ พจน์และบุรุษ), ข้อ ๔. เกี่ยวกับ Mood
หรือ Mode (คือมาตา).

๕๒. Tense คืออะไร ? แตกต่างกับ Time
หรือไม่ ?

Tense: Conjugation

Tense (เต็นส์) เป็นคำที่แสดงมาจาก Tempus (เต็มปัส) มีความหมายตรงกับภาษาไทยว่า “กาล.”

Tense ภาษาฝรั่งเศสเรียกว่า Temps (ตัง) คือ Time หรือเวตานั้นเอง. Tense ประกอบขึ้นด้วยสอง ส่วน คือ (1) Time-ไทม = เวลา, และ (2).

Completeness - กัมปดัต เน็ด หรือ incompleteness- อินกัมปดัต เน็ด คือความสำเร็จ หรือ ไม่สำเร็จ แห่ง Action หรือกิจการนั้น ๆ.

Completeness หมายถึง ความสำเร็จ สมบูรณ์;
Incompleteness หมายถึง ความไม่สำเร็จ สมบูรณ์.
เมื่อนักกถึง Tense หรือการใช้ Verb, ท่านต้องคิดถึงสองส่วนนี้เสมอ ท่านจึงจะใช้ Verb หรือกริยาได้ถูกต้อง.

Time หรือเวลาแบ่งออกเป็นสามชนิด คือ:

1. Present Tense-เพร็ส/เพร็สเต็นส์=เวลาปัจจุบัน;
2. Past Tense-ปัสต์เต็นส์=เวลาล่วงผ่านไปแล้ว.
3. Future Tense-ฟิว/เชอร์เต็นส์=เวลาข้างหน้า.

Completeness หรือ Incompleteness แบ่ง
เป็น ๔ ชนิด คือ :

1. Indefinite-อินดิฟ/นิต=ซึ่งไม่มีขีดจำกัดแน่นอน.
2. Completed-กัมปลิต/เตต=ซึ่งสำเร็จสมบูรณ์แล้ว.
3. Continuous-กัณติน/นิวอิส=ซึ่งกำลังดำเนินอยู่.
4. Repeated-รีปีต/เตต=ซึ่งเกิดขึ้นอีก, ซึ่งกล่าวซ้ำอีก.

ตามที่ได้กล่าวแล้ว, ท่านจะเห็นได้ว่า Tense
มีส่วนประกอบขึ้นดังนี้ :-

1. Time	{ Present Past Future
2. Completeness หรือ Incompleteness	{ Indefinite Completed Continuous Repeated

๕๓. คำอธิบายของท่าน, ข้าพเจ้ายังงอยู่
มาก.

เป็นกรรมดาอยู่เอง, เพราะกรรมดา บังคับคงเท่า
 Tense เป็นครั้งแรก. ไม่ละเอนเป็นครั้งแรก. เกร็ด
 เช่นเดียวกับ ท่าน. เมือ เดียวดีกรรมดาภาษาอังกฤษ
 ตาม หลักสูตรที่ ตามาบายได้ นับว่าเขียน,
 พุดและอ่านได้, เมือตามารถที่จะใช้ Tense หรือ
 Verb ได้ถูกต้องเสียทีเดียว. ข้าพเจ้าต้องพยายาม ค้น
 ความอีก เป็น เวณานาน จึงได้ รับ ความรู้ เช่น เป็น ลำดับ.
 การใช้กริยาในภาษาไทย เราดูไม่สู้จะลำบากยากยิ่งเท่า
 กับภาษาอังกฤษนัก, ทงนั้ เพราะเหตุว่ากริยาของ
 เราไม่เปลี่ยนแปลง รูปไป ตาม กาล หรือ เวลา,
 โดยมากอาศัยคำประกอบภายนอก; แต่ภาษาอังกฤษ,
 Verb ย่อมมีรูปเปลี่ยนแปลงไปตาม Tense, Number
 และ Person; ดังนั้นจึงจำเป็นต้องรู้ เรียนภาษาอังกฤษ
 ต้อง ทำความ ค้นเคยกับการเปลี่ยนแปลงรูปของ Verb
 จนต้องปากคดองใจ - คดองจริง ๆ อย่างที่เรียกว่าไม่
 ต้องใช้ ความคิด ๆ เป็นเวณานาน. มีดัง เดียวที่จะ ทำให้
 ผู้เรียน ค้นเคยกับ Verb ได้ถูกคือ Conjugation.

๕๔. Conjugation คืออะไร?

Conjugation (กอนจูเกชัน) มีความหมายว่าการเชื่อม, การผสม หรือรวมเข้าด้วยกัน, แต่ในทางไวยากรณ์ขอให้เข้าใจว่ามีความหมายถึง: “การแจกกริยา ออกไปให้ตรงกับ Number, Person, และ Tense” ดังเช่นที่ได้กล่าวแล้ว.

๕๕. เห็นจะต้องใช้เวลาเรียนนาน?

ไม่นานและไม่ยากเท่าใดนัก. มีหลักเกณฑ์ที่ท่านจะเห็นและปฏิบัติตาม. ถ้าท่านจดจำหลักได้ทีเดียว, ก็แน่นอนว่าท่านจะไม่ต้องวิตกกังวลหรือร้อใจในเรื่อง การใช้ Verb หรือกริยาให้ถูกต้องเลย. กิจกรรมทุกอย่างทุกอย่างต้องมีผู้กระทำ, แม้จะไม่ปรากฏผู้กระทำแล้ว, กิจกรรมนั้นก็แน่นอนว่าคงอยู่เป็น กลางๆ ลอยๆ. เมื่อ กิจกรรม ใด ๆ คงอยู่เป็นกลาง ๆ หรือลอยๆ ก็แปลว่ากิจกรรมนั้นคงเป็นอิสระ, ยังไม่ชนหรือมีการสัมพันธ์เกี่ยวเนื่องกับ Subject หรือประธานคำใด. ถ้าสร้าง

ประโยคหรือจะให้ กิจกรรม^๕ ๆ มีเจ้าของ เราจำต้อง
หา Subject ให้แก่กิจกรรม^๕นั้น. โดยประการดังนี้เอง
เราจึงถือว่า Verb ต้องมีการจำกัดเกี่ยวเนื่อง^๕ อยู่น^๕
กับ Subject. Subject ซึ่งเป็น Noun หรือ Pronoun
ย่อมต้องมี Number และ Person; Verb ซึ่งติดต่อกับ
Subject ก็จำต้องมี Number และ Person
ตามด้วย. Verb ซึ่งมี Subject อยู่ด้วยแล้วเรียกว่า
Finite Verb, (ไฟไนต์เวิร์บ) เช่น:

1. He goes to school (school สกูล=โรงเรียน)=เขา
ไปที่โรงเรียน.
2. My father gives me a book (gives-ลึฟส์=ให้)=บิดาของฉันให้หนังสือแก่ฉันเล่มหนึ่ง.
3. The good student studies hard (studies-สตัดี/ดีสฺ มาจาก study; สตัดี/ดี ศึกษา, เล่าเรียน, hard-ฮาร์ด-แข็ง. นก, ยาก.)=นักเรียนที่ดีศึกษาหนัก.
4. The boy talks (ตอล์กส์=พูด) fast =เด็กพูดเร็ว.

ตามประโยคตัวอย่าง Verbs ทั้งหมดเป็น Finite
verbs เพราะเหตุว่ามี subjects กำกับอยู่ด้วยทุก ๆ คำ.
Verb ซึ่งไม่มี Subject เรียกว่า Infinitive Verb

(อินพน นิคฟวเวอร์บ), Verb ชนิดนี้ to อยู่ข้างหน้า
 เป็นเครื่องหมายแสดงว่า: ยังปราศจาก subject คือมี
 กิจการอยู่เป็นกต่าง ๆ ตอย ๆ เช่น to go, to come,
 to give, to study, to talk, to be (บี=เป็นหรืออยู่),
 to have (แฮฟว=มี) เป็นต้น. ถ้าจะใช้ Verbs เหล่า
 นี้ติดต่อกับ Subject ก็ต้องติด to ทงด้วย. Verbs
 ชนิดอื่น ๆ ไม่ได้เปลี่ยนแปลงรูปมากเท่าใดนัก, แต่ to
 be, to have และ to do ทงสามคำนี้เปลี่ยนแปลงรูป
 มากหน่อย, และนับว่าเป็นคำที่สำคัญซึ่งท่านควรจะ
 ทราบด้วยในชนิดนี้. To Be นั้น conjugate (กอน
 จยูกต—) คือแจกออกไปตาม Number, Person
 และ Tense ดังน:—

TO BE

Present tense (Indefinite)

Sing.	{	I am	We are	} Plu.
		Thou art	You are	
		He, she, it is	They are	

Past tense (Indefinite)

Sing.	{	I was (ว็อส)	We were	}	Plu.
		Thou wast (ว็อสต์)	You were		
		He, she, it was	They were		

Future tense [Indefinite]

Sing.	{	I shall be	We shall be	}	Plu.
		Thou wilt be	You will be		
		He, it will be	They will be		

To Be=เป็น หรืออยู่ คือแปลว่า 'เป็น' ก็ได้ 'อยู่' ก็ได้ แล้วแต่การใช้และความหมาย. ตาม Conjugation ข้างต้นนี้, ท่านจะเห็นได้ว่า To be แปลงรูปออกเป็น am, art, is, are, was, were; ดังนั้น, ถ้าใครจะถามท่านว่า am, art, is ฯลฯ เป็นคำชนิดใด, ท่านก็ตอบได้ว่าเป็น Verb to be, เพราะเป็นส่วนหนึ่งที่แยกจาก "To be".

TO HAVE=มี*Present tense* [Indefinite]

Sing.	{	I have	We have	}	Plu.
		Thou hast (แฮิสต์)	You have		
		He, she, it has (แฮิส)	They have		

Past tense (Indefinite)

<i>Sing.</i>	I had (มีด)	We had	<i>Plu.</i>
	Thou hadst (มีดเสด)	You had	
	He, she, it had	They had	

Future Tense (Indefinite)

<i>Sing.</i>	I shall have	We shall have	<i>Plu.</i>
	Thou wilt have	You will have	
	He will have	They will have	

TO DO- ทำ*Present tense* [Indefinite]

<i>Sing.</i>	I do	We do	<i>Plu.</i>
	Thou dost หรือ doest	You do	
	He does	They do	

Past tense (Indefinite)

<i>ig.</i>	I did - ดิด	We did	<i>Plu.</i>
	Thou didst - ดิดเสด	You did	
	He did	They did	

Future tense (Indefinite)

<i>Sing.</i>	I shall do	We shall do	<i>Plu.</i>
	Thou wilt do	You will do	
	He will do	They will do	

หมายเหตุ: dost หรือ doest ออกเสียงเป็นเดือสท์^๕
หรือ ดาสท์; คำ does มีเสียงเดือสท์ หรือ ดาสท์.

เป็นหน้าที่ของบรรดาผู้เรียนภาษาอังกฤษทุกคน
ที่จะต้องท่อง Conjugation ของ Verbs ทั้งตามจน
ใจได้ดี. ระวังที่สุดที่จะไม่ใช่ดัดกัน เช่น He is
ก็ต่อเป็น He is จะใช่เป็น He are หรือ He am
ไม่ได้เป็นอันขาด; ทางที่ผิดควรจะท่อง (ออกเสียง
ดังๆ) เป็นลำดับกันไป เรียงตาม Person (1, 2, 3.
Singular แล้ว 1, 2, 3 Plural) จนรู้สึกชินหู
ตาและต้องปาก; อย่าถือแต่ความเข้าใจเป็นใหญ่,
เพราะความเข้าใจ, ถ้าขาดความชำนาญหรือต้อง
ปากแล้ว, ท่านจะค้นหาหรือเขียนไม่ได้สะดวก.

๕๖. Tenses ตามที่ท่านได้นำมาแสดงมีอยู่
ด้วยกันหลายชนิด, แต่ท่านยังมีได้อธิบาย.

ข้าพเจ้านึกได้ว่าท่าน คงต้องถาม ถึง เรื่อง การใช้
Tense. การใช้ Tense สำคัญมากที่สุด: ข้าพเจ้า

จะต้องแข็งแรงให้ท่านได้รับความรู้อย่างแจ่มแจ้ง, แต่
ต้องขอพักไว้ก่อน เพราะข้าพเจ้าพูดถึงเรื่อง To be,
to have และ to do ค้างอยู่; จำเป็นที่ต้องอธิบาย
verbs ทั้งสามนี้เสียก่อน เพื่อเป็นการนำทางท่านไปสู่
การเรียนเรื่อง tenses ได้โดยสะดวก.

Verb "to be" (ตลอดถึงส่วนต่าง ๆ เช่น am, are ฯลฯ) เนื่องจากมีใจความว่าเป็นหรืออยู่, ย่อม
ไม่มีความหมายอันสมบูรณ์ตาม คำ พัง ต้องอาศัย
คำอื่น ๆ มาประกอบหรือช่วยเหลือจึงจะบังเกิดมีใจความ
อันดำไว้สมบูรณ์ เช่น เมื่อคนใดคนหนึ่งกล่าว
คำพูดเพียงว่า: He is, We are, They are เท่านั้น
แล้ว, เราคงไม่ทราบว่ามันจะมุ่ง หมายถึง เรื่อง อะไร
กัน: เราคงทราบแต่เพียงว่า: เขา เป็น หรือ อยู่,
เราเป็นหรืออยู่, เขา (หลายคน) เป็นหรืออยู่, แต่
เขาจะเป็นหรืออยู่อะไรกัน, เราก็คงรู้ไม่ได้, จนกว่า
เขา (คือผู้พูด) จะหาถ้อยคำมาคิดต่อ ช่วยตั้งเสริม
ให้บังเกิดใจความอันสมบูรณ์ เช่น.

1. He is *sad*=เขา (เป็น) เศร้าโศก
2. He is *at home*=เขาอยู่ที่บ้าน (home-โฮม=บ้าน)
3. They are *rich people*=เขาเป็นคนมีเงิน (rich-ริช=มีเงิน, people=ปี้'เปอล=บุคคล).
4. We were *at school*=เราได้อยู่ที่โรงเรียน.

หมายเหตุ House = เรือน, หมายถึง ตัว เรือน, ส่วน home หมายถึงบ้านที่อาศัยหรือที่ชุมนุมแห่งครอบครัว. เราอาจจะมีเรือนหลายหลัง คือ houses, แต่ย่อมมีที่อาศัยอยู่แห่งเดียวเรียกว่า home. เราอาจจะเข้าคอกหรือเรือน, หรือห้องอาศัยอยู่, แม้ว่าจะมีไต่เป็นของเรากๆ ก็เรียกว่าเป็น home ได้; ดังนั้นสำนวนที่ว่า “ไปบ้าน” หรือ “อยู่บ้าน” สำนวนอังกฤษ จึงต้องใช้ home เช่น I go home, I am at home, he goes home, he is at home เป็นต้น; การที่พูดว่า I go to my house, หรือ I am at my house, แม้ว่าจะไม่ผิดไวยากรณ์ ก็ขัด

กับสำนวนอันเป็นขนบธรรมเนียม นิยมของภาษา
 อังกฤษ. การเขียนหรือสนทนา จริงอยู่เรา
 ต้องปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ของ Grammar หรือ
 ไวยากรณ์, แต่ที่ย่อมจะมีสำนึกสำนวน หรือ
 ถ้อยคำพูดบางชนิดที่เลียงไปจากคำพูดธรรมดา
 แม้ว่าจะบางครั้งจะขัดกับกฎเกณฑ์ของไ
 ยากรณ์ๆ ก็ไม่สามารถดบล้างได้ ย่อมยกเว้น
 ให้ว่าเป็นถูกเพื่อไม่ขัดขึ้นกับสมัยหรือประเพณี
 นิยม. คำพูดหรือสำนวนอันเป็นไปตามกฎ
 เกณฑ์เหล่านี้ ภาษาอังกฤษเรียกว่า Idiom
 (อิด ดิอิม หรือ อิดิเยม) หรือ Idiomatic
 Expression (อิด คิเอช แมต ตัก เอ็กสเพรส
 ชัน). เมื่อเราเห็น, เราก็ต้องจดจำคำแปลไว้
 เหมือนดังเช่นเราเรียนคำแปลของคำๆ เดียวเท่า
 นั้น, เราจะถือความสงสัยหรือหาเหตุผลอย่างไร
 ไม่ได้, และก็เป็นการเปลืองเวลาเปล่าๆที่จะหา
 เหตุผล, เพราะการที่จะอธิบาย “ที่ไปและมา”

ของ Idiom นั้นโดยมาก เกี่ยวกับ ความรู้ ซึ่งสูง
และประวัติศาสตร์ของภาษา. ให้จำไว้ด้วยว่า
at school, ไม่ต้องมี a หรือ the อยู่ข้างหน้า
school.

ในประโยคตัวอย่างทั้งสี่ข้อ, ถ้อยคำที่เป็น ตัว
เอน เป็น ถ้อยคำที่ได้ถูกนำมาติดต่อเข้ากับ is, are
และ were. ถ้อยคำเหล่านี้มาช่วยเหลือกระทำให้บังเกิด
ใจความอันดำเร็จสมบูรณ์ขึ้น; ถ้าแม้ว่าขาดทั้งสี่,
is, are. และ were ก็จะไม่ให้ใจความอันสมบูรณ์
แก่ผู้ฟังเลย. ถ้อยคำที่ถูกนำมาใช้เพื่อสร้าง ความ
ดำเร็จสมบูรณ์ขึ้น อย่างนี้เรียกว่า Complement
(ก็อมพลีเมนต์). Complement เป็นส่วนย่อยส่วน
หนึ่งของ Predicate.

เนื่องจาก to be ไม่มีความดำเร็จสมบูรณ์ในตัว
เองตามลำพัง, นักปราชญ์ทางไวยากรณ์ จึงเรียกว่า
เป็น Verb of Incomplete Predication; incom-

plete_อินกัมปลัด = โดยไม่สำเร็จ, ไม่ครบบริบูรณ์,
 Predication เป็ดดเก ชน = การบอกเล่า; incom-
 plete predication = การบอกเล่าอันไม่ ครบ บริบูรณ์.
 บางที่เรียกว่า Copulative Verb หรือ Link-Verb;
 Copulative—ก็อปเปวเดตฟว หรือ ก็อปยูดาตฟว
 = โดยเชื่อมติดต่อกัน; Link—ดังก = ห่วงโซ่สำหรับวัด
 หรือวางวัดที่ดิน; โซ่เรียกว่า Chain_เจน, โซ่สำหรับ
 วัดมอยด้วยกัน 100 Links ขนาดยาวเท่ากับ 66 ฟุต.
 ที่เรียกว่า Copulative หรือ Link-Verb ก็เพราะ
 เหตุว่าทำหน้าที่เชื่อมถ้อยคำข้างหลังเข้ากับ Subject.

๕๗. ทำอย่างไรจึงจะทราบได้ว่า “to be”
 แปลว่า “เป็น” และ to be แปลว่า “อยู่”?

ไม่ยากอย่างไร. ถ้าเราใช้ adjective (เป็น
 Complement) ข้างหลัง to be แล้ว to be ก็แปล
 ว่าเป็น. ในภาษาไทย, เราใช้คุณศัพท์ติดต่อกับ
 กับประธานได้ดังเช่นกริยา เช่น เขาดี, ฉันสุขสบาย,

เราคว่ำไศก เป็นต้น: แต่ภาษาอังกฤษ, เราจะใช้ adjective ข้างหลัง Noun หรือ Pronoun มิได้, ถ้าจะใช้ก็ต้องมี to be มาแทรกกลาง เช่น: He is good, I am happy, we are sad เป็นต้น. เมื่อใช้อย่างนี้ to be = เป็น, ไทยเราไม่นิยมพูด “เป็น” ติดต่อกับกับคุณศัพท์, เพราะฉะนั้นเราจึงไม่แปลคำว่า เป็น, แต่คงถือแต่เพียงว่ามีความหมายแอบแฝงอยู่เท่านั้น; “to be” อาจจะแปลว่า เป็น ต่อเมื่อมี Noun หรือ Pronoun ปรากฏเป็น Complement เช่น:

1. That man is a *merchant* = ชายคนนั้นเป็นพ่อค้า.
2. They are our *servants* (*servants* = เซอร์'แวนต์ส = คนใช้) = เขาเป็นคนใช้ของเรา.
3. He is my clerk = เขาเป็นเสมียนของฉัน.
4. I am he = ฉันเป็นเขา.

Articles: a, an, the จะตั้งข้างหน้า adjective โดย Adjective นั้นไม่มี Noun ตามหลังไม่ได้, ข้อนี้อาจลืม เช่น:—

He is a wise. [wise = ไรส ซึ่งมีปัญญา, ฉลาด] ผิด
 He is a wise man. ถูก
 You are a good. ผิด

You are a good boy. ลูก

He is an old. ผู้ชรา

He is an old hunter. ผู้ล่าสัตว์

(ฮันเตอร์=พราน, แต่ huntsman ฮันต์=ล่าสัตว์)

ถ้าไม่ใช่ Noun ตามหลังก็ให้คิด article ทั้งเสีย

คงเป็น He is wise, you are good และ he is old

เท่านั้นเป็นพอ. ท่านทราบเรื่อง Sentence และ Phrase

แล้ว, เพราะฉะนั้นท่านต้องระวังข้อแตกต่างระหว่างหูกำ

เช่น [a] A good man กับ [b] A man is good; ข้อ

[a] A good man=ชายที่ดี (คนหนึ่ง), เป็น phrase

สั้นข้อ [b] A man is good=ชาย (เป็น) ดี เป็น

Sentence. เรื่องนี้จริงไม่ยากนัก, แต่ข้าพเจ้าขอ

เตือนไว้เพื่อประโยชน์ของท่าน.

To Be แปลว่า “อยู่” ก็คือเมื่อดังอยู่ข้างหน้า

คำ Prepositions เช่น in, on near, at เช่น:

1. The books are on the shelf. (เชลฟ์=หิ้ง)

หนังสืออยู่บนหิ้ง.

2. His house is near the river. (รี เวอร์ =
แม่น้ำ) = บ้านของเขาอยู่ใกล้แม่น้ำ.
3. His horse is in the stable (สตีเค เบต =
คอก) = ม้าของเขาอยู่ในคอก.
4. He is on *my right* = เขายู่ทางขวาของฉัน.
อักษรตัวเอนเป็น Idiom ให้จำไว้.

๕๘. Copulative หรือ Link-Verb มียูจะ
เพราะ To be เท่านั้นหรือ ?

ยังมกดยคำอื่น ๆ อีก; ที่สำคัญซึ่งท่านควรทราบ
ได้แต่เดี๋ยวนี้คือ:—

Become (บักัม' = กลบเป็น, ปรากฏเป็น: Past
แปลงรูปเป็น Became - บักเกม').

1. He becomes rich = เขามีเงินขึ้น.
2. He became poor = เขาได้เงินลง.
3. He became general (เจ็ชึน' เนอร์ล-แม่ทัพ, นาย
พล) = เขาเป็นแม่ทัพ.
4. He became ill (อิล = เจ็บ, ป่วย) = เขาเจ็บป่วย.

Look ลูก=ดู Past เพิ่ม ed ข้างหลังเป็น
Looked=ลูกดู.

1. You look sick (ซิก=ป่วยเจ็บ, ไม่สบาย) = ท่านดูป่วยเจ็บ.
2. The boy looks sad=เด็กดูเศร้าโศก.
3. The old man looks tired (ตัย'เออร์'ต=เหนื่อย) ชายชราดูเหนื่อย.
4. It looks funny (ฟัน'นี=ขบขัน, น่าหัวเราะ, แปลกปลาต)=ดูมันแปลกปลาต.

Feel (ฟีล=รู้สึก; Past เป็น felt- เฟลต์).

1. I feel tired=ฉันรู้สึกเหนื่อย.
2. He felt at home with my father=เขารู้สึกคุ้นเคยกับบิดาของฉัน [at home with=ฐานกันเอง, คุ้นเคยกัน, ถูกลอกกัน เป็น Idiom].
3. He felt quite at home=เขารู้สึกสบายทีเดียว (quite ใกล้เคียง=ที่เดียว at home = สดวก, สบายเหมือนดังอยู่บ้าน).
4. He felt happy=เขารู้สึกสุขสบาย.
ยังมออก แต่ท่าน คงค่อย ๆ เห็นค่อย ๆ รู้ไป.

๕๕. To have แปลว่า มี หรือ?

ถูกแล้ว, แต่ควรระวังที่จุดที่จะไม่ใช่ ดับสนกับ Be
เขา. ข้าพเจ้ามักจะได้นักคนใช้ Have กับ Be เดอะ
เดือนไขว้เขวกัน คือเขาพูดว่า: I am a hat แทนที่
เขาจะพูดว่า I have a hat ที่จริงเขามีความประสงค์
จะพูดว่า: ฉัน มี หมวก, แต่โดยความพลงเผดอเขากลับ
ใช้ว่า I am a hat ซึ่งมีความหมายว่า ฉัน เป็น หมวก
ไปเสีย. อนึ่งต้องระวังที่จุดที่จะไม่ใช่ Adjective คิด
ต่อไปกับ Have เหมือนดังเช่น Be เช่นจะพูดว่า I
have good, I have bad, he has clever ไม่ได้เป็น
อันขาด, ต้องว่า I am good, I am bad, he is cle-
ver จึงจะถูก Have ไม่ใช่เป็น Copulative หรือ
Link-verb; เพราะฉะนั้นจึงไม่ต้องใช้ Adjective มา
เป็น Complement อีก ดังเช่นกับ Verb "to be"

ข้อ ๖๐ Have เป็น Verb ชนิดใด?

Have เป็น Transitive Verb (ประธาน ขัดพว

หรือ แทรน ซิตฟวเวอร์บ). Verbs มีอยู่สองชนิด คือ Transitive และ Intransitive (อินทราน ซิตฟวหรือ อินแตรน ซิตฟว), Transitive มีความหมายว่า “ซึ่งข้ามหรือผ่านไปได้,” แต่คำนี้เป็นศัพท์ที่ใช้กันในทางตำราไวยากรณ์หมายถึง Verb ซึ่งแสดงกิจการกระทำอันผ่านจากผู้กระทำไปสู่บุคคล หรือ สิ่งใดสิ่งหนึ่ง. เพื่อเข้าใจง่ายขอให้จำว่า Transitive Verb ก็ได้แก่ Verb ซึ่งต้องการผู้ถูกระกระทำ หรือผู้รับอันเรียกว่า “กรรม” หรือตามภาษาของอังกฤษเรียกว่า Object; ส่วน Intransitive Verb ได้แก่ Verb ซึ่งแสดงกิจการกระทำเท่านั้น ไม่ต้องมีผู้รับหรือผู้ถูกระกระทำเลย เช่น: -

My brother killed a rabbit.

Killed - กัดด = ได้ฆ่า, rabbit - แร็บ บิต = กระต่าย.

2. They invited their relatives.

Invited - อินไวด์ เต็ด = ได้เชื้อเชิญ;

relative - เร็ด ลาคฟว = ญาติพี่น้อง.

3. He sent the *letter*.

Sent - ^๕เซ้นต์ = ^๕ได้ส่ง.

4. They close the *door*.

Close - ^{๕๙}โกดส์ = ^{๕๙}ปิด.

ในประโยคตัวอย่างข้างต้นนี้ ถ้อยคำที่ปรากฏเป็น
อักษรชนิดเอนแดงถึงบุคคลหรือสิ่งของ ที่ถูก หรือรับ
กิจการกระทำ เช่น:—

๑. พืชายของฉนได้^{๕๖}มา^{๕๖}กระทำ^{๕๖}, เมื่อได้^{๕๖}มา^{๕๖}แล้ว^{๕๖}กิจ
การ “^{๕๖}มา^{๕๖}” ไม่^{๕๖}หยุด^{๕๖}ยง^{๕๖}อยู่^{๕๖}ที่^{๕๖}ผู้^{๕๖}กระทำ^{๕๖}เท่านั้น, แต่^{๕๖}ต้อง^{๕๖}
ผ่าน^{๕๖}ไป^{๕๖}ยง^{๕๖}ถึง^{๕๖}ใด^{๕๖}สิ่ง^{๕๖}หนึ่ง, ^{๕๖}สิ่ง^{๕๖}นั้น^{๕๖}คือ ^{๕๖}กระทำ^{๕๖}.

๒. เขาได้^{๕๖}เชอ^{๕๖}เชญ, ^{๕๖}ผู้^{๕๖}รับ^{๕๖}หรือ^{๕๖}ผู้^{๕๖}ถูก^{๕๖}เชญ^{๕๖}คือ^{๕๖}ญาติ^{๕๖}
^{๕๖}พี่น้อง.

๓. เขาได้^{๕๖}ส่ง, ^{๕๖}สิ่ง^{๕๖}ที่^{๕๖}ได้^{๕๖}ถูก^{๕๖}ส่ง^{๕๖}ไป^{๕๖}คือ^{๕๖}หนังสือ^{๕๖}หรือ^{๕๖}จด
หมาย.

๔. เขาได้^{๕๖}ปิด ^{๕๖}สิ่ง^{๕๖}ที่^{๕๖}ถูก^{๕๖}ปิด^{๕๖}คือ ^{๕๖}ประตู.

ท่านต้องพยายามกระทำความเข้าใจให้ดีที่สุด, มิ
ฉะนั้นจะเข้าใจเรื่อง Complement และ Object ผิด.

Complement เป็นถ้อยคำที่ทำให้ใจความสำเร็จสมบูรณ์, ส่วน Object เป็นถ้อยคำแสดงถึงผู้ถูกหรือรับการกระทำ. ทั้งสองอย่างนั้นมีความหมายในทางไวยากรณ์แตกต่างกัน.

ท่านทราบแล้วว่า Complement เป็นส่วนหนึ่งของ Predicate ต่อไปท่านควรทราบเสียด้วยว่า Object ก็เป็นส่วนย่อยอีกส่วนหนึ่งของ Predicate.

ข้อ ๖๑. ถ้อยคำซึ่งจะใช้เป็น Object ได้นั้น จะต้องเป็นถ้อยคำชนิดใด?

ต้องเป็น Noun หรือ Pronoun เพราะเหตุว่า Noun หรือ Pronoun เป็นถ้อยคำที่แสดงถึงบุคคลหรือสิ่งของที่ถูกหรือรับการกระทำ. Noun ไม่มีรูปเปลี่ยนแปลง (นอกจากจะเป็น plural), เพราะฉะนั้นจะเป็น Subject หรือ Object ก็ได้ คือแต่ด้วยการใช้ และการพิจารณาว่าคำนั้นเป็น Subject หรือ Object ก็ต้องอาศัยใจความหรือความหมายที่ Noun นั้นถูกนำไปใช้ในประโยค เช่น: A book is on the table;

book เป็น subject ของ "is", แต่ He gives me a book, book กลับมาเป็น Object ของ "gives." ส่วนสำหรับ Pronoun, บางคำก็ใช้เป็น Subject และ Object ได้ เพราะมีรูปเหมือนกัน, แต่บางคำ Subject มีรูปเป็นอย่างหนึ่ง, Object กลับมีรูปเปลี่ยนไปเป็นอย่างอื่น อย่างหนึ่ง เช่น:—

I	เป็น Subject;	me	- มี	เป็น Object
Thou	„ „	thee	- ดี	„ „
He	„ „	him	- ฮิม	„ „
She	„ „	her	- เฮอร์	„ „
It	„ „	it	- อีต	„ „
We	„ „	us	- อัส, เอือส	„ „
You	„ „	you	- ยู	„ „
They	„ „	them	- เด็ม	„ „

ให้ท่านจดจำรูปของ Pronouns ที่ใช้เป็น Subject และ Object ไว้ให้แม่นยำ, จะใช้สืบค้นกันมิได้, ถ้าใช้ผิดพลาดแล้ว จะผิดถึงกับเสียภูมิทีเดียว เช่น:—

1. *He gives me a book.* ไม่ใช่ *Him gives I a book*
2. *I give him a book.* „ *Me give he a book*

3. *We* call *them*. ไม่ใช่ *Us* call *they*.

4. *They* call *us*. ,, *Them* call *we*.

ส่วน Pronoun ที่รูปเหมือนกันคือ *you* และ *it* นั้น
ไม่เป็นปัญหาอย่างไร, เพราะจะเป็น subject หรือ
object ก็ได้แต่การใช้อย่างไรและความหมาย.

Pronoun ที่ใช้ข้างหลัง Preposition ก็ต้องเป็น
object เสมอ เช่น *I go near him* (ไม่ใช่ *he*),
I send to him (ไม่ใช่ *he*), *I look at them*
(ไม่ใช่ *they*: Look *at* ตามหลังเป็น *look at*
= มองดู), *I call on her* (ไม่ใช่ *she*, *call on* หรือ
upon = ไปหา, แต่ *call* เฉยๆ = เรียก), *He calls*
for us (ไม่ใช่ *we*, *call for* = ไปตามหา). สำหรับ
Noun ที่ตั้งข้างหลัง Preposition คงไม่มีปัญหา
อีก, เพราะไม่เปลี่ยนแปลงรูป, แต่คงถือว่าเป็น
Object ของ Preposition ในเมื่อตั้งอยู่ข้างหลังคำ
Preposition.

ข้างหลังส่วนต่างๆ ของ *to be* ต้องใช้ Pronoun

ที่เป็น subject เช่น It is I - มันเป็นคน (ไม่ใช่ me)
I am he - คนเป็นเขา (ไม่ใช่ him).

กฎเกณฑ์อันเล็กน้อยเหล่านี้ ท่านต้องจดจำไว้ให้
แม่นยำในชั้นแรก, มิฉะนั้นท่านจะรู้สึกยุ่งยากในเวลา
ต่อไปข้างหน้า. เนื่องจากเหตุที่ Object เป็น Noun,
จึงมี Enlargement ได้, และ Enlargement ก็คง
เป็น Adjective เช่นเดียวกับ Enlargement of
Subject เช่น:—

1. A *diligent* boy loves *hard* work.

เด็กขยันหมั่นขยันชอบการงานอันหนัก.

2. The *tall* man writes a *long* letter.

ชายสูงเขียนจดหมายยาว.

long- ดอง = ยาว, นาน, tall คอด = สูง.

3. The *obedient* girl buys a *useful* book.

เด็กหญิงที่เคารพซอหนังสือดีที่เป็นประโยชน์.

Obedient - โอบ ยนต์, โอบ เดยนต์ = เคารพ,
นบนาบ.

4. A bad *boy* laughs at the *old* man.

เด็กเลวหัวเราะชายแก่.

laugh at - ลาฟ แอ็ค = หัวเราะเยาะ.

ในประโยคตัวอย่าง, Diligent, tall, obedient และ bad เป็น Enlargement of Subject; คำ hard, long, useful และ old เป็น Enlargement of Object. Predicate นอกจากจะมีส่วนย่อยเป็น Verb, Object, Complement แล้ว ยังมี Enlargement of Object อีก. Enlargement of Object จะเรียกว่า Modification of Object หรือ Adjunct to the Object ก็ได้, แต่ควรเรียก Enlargement นี้ว่า, เพราะแพร่หลาย
มีคนรู้จัก.

ข้อ ๖๒. Complement ไม่มี Enlargement บ้างหรือ?

Complement ซึ่งเป็น Noun ย่อมจะมีคำขยาย
เหมือนกัน เช่น :

1. It is a *large* (ตีว^{๔๔}ตย^{๔๔}=กว้างใหญ่) table.
2. He is a *diligent* boy.

แต่เขาไม่นิยมเรียกคำที่ขยายใจ ความ ของ Noun ซึ่งเป็น Complement ว่าเป็น Enlargement, คงถือว่าคำที่ขยายนั้นเป็นส่วนหนึ่งของ Complement ด้วย, ^{๒๕} ดังนั้นจะเป็นเพราะเหตุผลที่เราอาจจะใช้ Adjective เท่านั้นเป็น Complement ได้ คือ 1. It is a *large* table คงเท่ากับ A table is *large* และ 2. He is a *diligent* boy คงเท่ากับ A boy is *diligent*.

๖๓. Verbs ชนิดอื่น ๆ จะ Conjugate อย่างไร?

Verbs ชนิดอื่น ๆ Conjugate ไม่ยาก. เพื่อความสะดวกในทาง Conjugation, Verbs จึงถูกแบ่งแยกออกเป็นสองชนิดเรียกว่า Weak Verb และ Strong Verb. Weak มีความหมายว่า: อ่อนแอ, เพี้ย; Strong มีความหมายว่า: แข็งแรง, แต่ในทางไวยากรณ์ไม่มีความ

หมายความว่า. Weak Verbs ได้แก่จำพวก Verbs ซึ่งมี Past tense ประกอบขึ้นโดยอาศัยการเพิ่มเติม d, ed, หรือ t ติดต่อเข้าข้างท้าย Present tense เช่น live, — lived (ดิฟว.ดิฟวต = อาศัยอยู่, มีชีวิต), call เป็น called, jump (จยมป) — jumped จยมปต = กระโดด), Stop (สตอป) — stopped (สตอปต = หยุด, ห้าม), sleep (สลีป) — slept (สลีปต = นอน), work — worked (เวยร์กต) เป็นต้น. Verb ซึ่งมี e ข้างท้ายโดยมากเพิ่ม d เท่านั้น, ส่วนที่เพิ่มเติม t นั้นสระ หรือ Vowel ข้างในอาจจะถูกเปลี่ยนเช่น sleep — slept; buy — bought (บ๊อต), bring — brought (บร๊อต) catch เป็น caught, (ก๊อต), sell (เซ็ล = ขาย) — sold (โซลต) teach (ตีช = สอน) — taught (ต๊อต), keep (ก๊ป = เก็บ) เป็น kept (เก็ปต). Weak verb ซึ่งเปลี่ยนแปลงสระ หรือ Vowel ข้างใน อย่างนี้ไม่มีหลักเกณฑ์อะไรเป็นบรรทัดฐานสำหรับช่วยความจำ, ออกจากจะอาศัยจำเป็นคำๆ ไปเท่านั้น, แต่ Verb ชนิด

นั้นเป็นจำนวนน้อย, เพราะฉะนั้นจึงไม่จำเป็นต้อง
 วิตก. Verbs เป็น ส่วน มากมายที่ เดียวต้องเพิ่ม ed
 หรือ d. มีข้อสำคัญที่จะจำอีกข้อหนึ่งคือ Verb คำ
 ใดมีพยางค์เดียว, มีพยัญชนะตักตรงท้ายตัวเดียวและ
 คำ ๆ นั้นมีเสียงสั้นแล้ว ให้เพิ่มพยัญชนะเข้าอีกตัวหนึ่ง
 แล้วจึงเพิ่ม ed เช่น Stop เป็น Stopped. Stop เป็น
 คำเสียงสั้น, ต้องเพิ่ม p เข้าอีกแล้วจึงเพิ่ม ed ถ้าไม่
 เพิ่มแล้วจะกลายเป็น Stopped คือเป็น สโตปต์ เสียง
 ยาวไปเสีย.

Strong Verbs ได้แก่คำพวก verbs ซึ่งเป็น Past
 tense แล้วเปลี่ยนแปลงรูปโดยไม่มีการเพิ่ม ed, d,
 หรือ t อีก เช่น sink- (ซิงค = จม) — sank
 (แซงค), begin (บีกิน = เริ่มต้น, ลงมือกระทำ)
 — began (บีกั่น), come — came, become
 — became, find — found, sit — sat, write —
 wrote (ไรต์), eat (อีต = กิน) — ate (เอ็ด),
 steal (สตีล = ขโมย, ถัก) — stole (สโตล),

give — gave, fall (ฟอล = ตก, หกตัม) — fell,
 know (โน = ทราบ, รั, รัจัก) — knew (นิว)
 Break (เบร็ก = แตก, ทำแตก, ขัดขืน) — broke
 (โบร็ก), Shake (เซ็ก = ตั่น) — shook (ชุก)
 ท่านอาจจะสงสัยว่า คำเช่น ate, wrote, sat, ซึ่งมี t ข้าง
 หลังทำไมจึงไม่เป็น weak, แต่กลับมาเป็น strong
 เสีย และจะไม่ค้านกับคำอธิบายในเรื่อง weak หรือ.
 ขอนขออธิบายว่าเป็นเพราะ Present tense มี t อยู่
 แล้ว คือ eat, write, sit; หักของ weak ก็คือการ
 การเปลี่ยนแปลงรูปแตกเพิ่ม “t” เป็นการช่วยเหลือ,
 แต่ถ้าเปลี่ยนและไม่ต่อนำ “t” มาช่วยประกอบขึ้น
 (เพราะมีอยู่แล้ว) ก็เป็นอันว่าเป็น strong.

๖๔. เหตุใดเราจึงจัดหรือเรียก Verb ว่า
 เป็น Weak และ Strong?

เรื่องนี้อธิบายว่าการที่ verb เป็น strong ก็
 เพราะเหตุว่า verb คำนั้น ๆ เปลี่ยนแปลงรูปไปเองตาม

คำพังด้อย มิต้องอาศัย การ ช่วยเหลือภายนอก เพื่อประกอบ Past tense, ส่วนที่เป็น weak ก็เพราะเหตุว่า ต้องอาศัย พัง d, t หรือ ed เพื่อประกอบ Past tense. การที่เขาใช้คำ strong (แข็งแรง) และ weak (อ่อนแอ) ก็คงจะเกิดจากความเห็นว่า strong ไม่ต้องพึ่งความช่วยเหลือและ weak ต้องพึ่งความช่วยเหลือนั่นเอง. นักไวยากรณ์ยังแบ่ง verbs ออกเป็น Irregular verbs (เอ๋ยเร็ก คิกวเลอเวอর্বส์) และ Regular verbs (เร็ก คิกวเลอเวอর্বส์); Irregular verbs - Strong verbs และ Regular verbs - Weak verbs. Irregular มีความหมายว่าบกพร่อง, ไม่เป็นไปตาม บรรทัดฐานหรือกฎเกณฑ์, ส่วน regular แปลว่าเป็นไปตามบรรทัดฐานหรือกฎเกณฑ์, Irregular (Strong verb) ได้แก่ Verbs ที่ต้องเปลี่ยนแปลงรูป และไม่ต้องการเพิ่ม d, t, ed เข้าข้างท้าย, การเปลี่ยนแปลงรูปนี้เองเขาถือว่าเป็นการที่เบี่ยงไปจากกฎเกณฑ์ คือไม่เป็นไปตามกฎเกณฑ์หรือ บรรทัดฐาน; Regular (คือ

Weak) verbs เป็น verbs ที่ต้องเพิ่ม d, ed, t เมื่อ
 จะให้เป็น Past tense; การเพิ่มเติมดังนี้เขา ถือว่าเป็น
 ไปตามกฎหรือตามบรรทัดฐาน. พัง ๆ ดูเหตุผลของเขา
 กัดเหมือนกัน, แต่อย่างไรก็ดี ถ้าถือตามนั้นแล้ว Irregu-
 lar verbs ก็ไม่ตรง หรือ คล้าย กับ Strong verbs
 เต็มไป, เพราะ Verbs ที่ประกอบ Past tense ๕
 โดยอาศัยการเพิ่ม “t” อาจจะเป็น Weak ได้ เช่น
 Buy- bought เป็น Weak ซึ่งถ้าจะ ถือการ เปลี่ยนรูป
 เป็นเกณฑ์แล้วก็ต้องเป็น Irregular ไม่ใช่เป็น Regu-
 lar. ท่านอาจจะถามว่า: “อย่างนั้น จะถือการ แบ่งประ-
 เภทหรือชนิดของ verbs อย่างไรเป็น ความรู้?
 ข้าพเจ้าขอตอบว่าควรจะถือไว้ทั้งต้องอย่างเป็นความรู้ คือ
 แบ่งออกเป็นสองชนิด: Strong และ Weak หรือ Ir-
 regular และ Regular, แต่ควรจะรู้ความหมายและข้อ
 แตกต่างกันระหว่าง Verbs ชนิดทั้งสองนี้ไว้เสียด้วย.

Strong หรือ Irregular verbs มีอยู่เป็นจำนวน

ไม่ตกดินนัก, ทั้งหมดประมาณ ๓๐๐ คำ แต่คำที่สามัญ
 หรือใช้จริง ๆ ก็เพียง ๓๐๐ คำเท่านั้น จึงนับว่าไม่เป็น
 การเหลือความสามารถของผู้เรียนภาษาอังกฤษทุก ๆ
 คนจะจดจำไว้ได้. ดังที่ตักตักคือ เมื่อเห็น Past tense
 ของ Strong หรือ Irregular verbs ก็พยายามจด
 จำไว้ ในไม่ช้าท่านก็จะจำได้เป็นจำนวนมากขึ้น. นอก
 จากนี้แล้ว Verbs ต้องอยู่ในจำพวกที่เป็น Weak หรือ
 Regular.

ตัวอย่าง Conjugation ของ Verbs ที่เป็น Weak
 (Regular) และ Strong (Irregular).

TO CALL (เรียก)

Present (Indefinite)

I call

Thou callest

He calls

We call

You call

They call

Past (Indefinite)

I called	We called
Thou calledst	You called
He called	They called

Future (Indefinite)

I shall call	We shall call
Thou wilt call	You will call
He will call	They will call

สำหรับ Present tense ไม่ยากอะไร,
 เพราะคงใช้ call ทั้งหมด (ตัด to ออกเสีย)
 ยกเว้นก็แต่ thou ต้องเพิ่ม est (แต่ถ้าคำใด
 มี o ข้างท้ายก็เพิ่ม st เท่านั้น), ส่วน he
 (รวมทั้ง she, it, และ noun ที่เป็น singular
 ด้วย) คงเพิ่ม s เสมอ; นี้นอกกฎที่จะลืมเสีย
 มิได้. อย่าลืมว่า thou เขาไม่ใช่กันแล้วในสมัย
 นี้, คงใช้ you แทน, และเมื่อใช้ ou แทน
 thou (ในความหมายที่เป็น singular) ก็ไม่
 ต้องเพิ่ม est เหมือนกับ thou.

สำหรับ Past tense นั้นเพิ่ม ed เดี่ยวหมด (ที่
เป็น t ก็คงไม่ต้องเพิ่ม ed อีก) เว้นแต่ thou คงเพิ่ม
edst (ไม่ใช่ est); ถ้า verb คำใดมี e อยู่ข้างท้าย
แล้ว ก็เพิ่มเพียงแต่ d เท่านั้น.

สำหรับ Future tense ใช้ shall (สำหรับ I
และ we) ตั้งข้างหน้า Verb (ซึ่งมีรูปเป็น Present
เช่น call) นอกนั้นใช้ will เว้นแต่ thou ต้องเป็น wilt.
Shall, will, wilt คล้ายกับ “จะ” ในภาษาไทยของ
เรา เป็นเครื่องหมายของ Future tense ให้อ่านจะเข้าใจ
ว่า Shall, will, wilt ทั้งสามคำนี้เป็นคำที่ใช้สำหรับ
ประกอบ Future tense ก็ได้. Future tense ของ
To be, to have และ to do ซึ่งท่านได้เห็น Conjugation
มาแล้วก็ต้องอาศัย shall, wilt, will เหมือนกัน.

สำหรับ Strong (Irregular) verb, Conjugation
ก็ดำเนินตามแบบเหมือนกัน คือ He มี s; thou
มี est (สำหรับ Present) นอกนั้นเหมือนกันหมด เช่น
To buy: เป็น He buys, thou buyest. นอกจากนั้นเป็น

buy ^{๒๕} ทงต้น, สำหรับ Past tense ต้องถือตามรูปที่
เปลี่ยน เช่น Buy, Past เป็น bought: ทุกๆ Number
และ person ก็ต้องเป็น bought เว้นเสียแต่ thou มี
st เป็น boughtst. Future ใช้ shall, will, wilt
มาช่วยคือ shall buy, will buy, wilt buy; ระวังอย่า
นำรูป Past มาติดต่อกับ shall, will, wilt คือจะ
เป็น shall bought หรือ will bought ไม่ได้เป็นอันขาด.

ข้าพเจ้าขอกล่าวซ้ำอีกว่า Conjugation ของ
Verbs สำคัญมากที่สุด. ทุกสิ่งทีข้าพเจ้าได้อธิบาย
มาแล้วท่านต้องนำไปตรึงตรองแล้วพยายามจดจำไว้ให้ดี;
ท่านจะละเอียดหรือประมาณแม้แต่เล็กน้อยมิได้.

ความหมายของ TENSES

๖๕. ข้าพเจ้ายังหนักใจในเรื่อง Tenses อีก
มาก, เพราะไม่ทราบว่ามี tense อะไรกันบ้าง,
และจะใช้กันอย่างไร?

Tense ไม่ใช่เป็นของง่าย, และ การที่จะรู้เรื่อง
tense ดีประกอบทั้งให้มีความสามารถและชำนาญใช้

ใดถูกต้องนั้น, ต้องการเวลาได้เรียนนาน ๆ และต้อง
 เรียนกับครู. ข้าพเจ้ากล่าวว่เรียนกับครูนั้น ข้าพเจ้า
 หมายความว่าท่านจะต้องทำแบบฝึกหัด สร้างประโยค
 เกี่ยวกับการใช้ tense ทำเสร็จแล้วก็มครคอยตรวจแก้
 ช้แจ้งข้อผิดให้ท่านทราบ. ท่าน อาจ จะอ่าน ถ้อยคำอธิบาย
 วยุเรื่องดี, แต่ถ้าไม่ลงมือทำแบบฝึกหัดเป็นการซ่อม
 ความรู้ความเข้าใจของท่าน และมีครูช่วย แนะนำทาง
 ท่านแล้ว ก็ยากที่ท่านจะได้รับความชำนาญขึ้น. คำว่า
 ดือนภาษาอังกฤษที่นักเรียนของโรงเรียนกรุงเทพฯ
 อังกฤษศึกษา ใช้เรียนทางไปรษณีย์ ว่าที่จริงจะ
 เียดพิศดารยิ่ง, มีแบบฝึกหัดมากมายสำหรับนักเรียน
 ทำและซึ่งครูต้อง ตรวจแก้ อย่างเอาใจได้เช่นเดียวกับ
 ดือนนักเรียนในห้องเรียน; แม้กระนั้นยังปรากฏว่านัก
 เรียนต้องกวดขันใช้ เวลาเรียน จริง ๆ จึงได้รับผล แห่ง
 ความดีเร็ว.

ไหน ๆ ท่านก็ถามถึงเรื่อง tense แล้ว ข้าพเจ้าก็
 จำต้องอธิบายบ้าง เพื่อ เป็น ประโยชน์ แก่ท่าน. ท่าน

เห็นได้ว่า Tense ประกอบขึ้นด้วยส่วนสำคัญสองส่วน คือ Time และ Completeness หรือ Incompleteness. Time แบ่งออกเป็นสามส่วน คือ Present, Past, และ Future, ส่วน Completeness หรือ Incompleteness แบ่งออกเป็นสี่คือ: Indefinite, Completed, Continuous และ Repeated. ตามที่ท่านจะเห็นได้ว่า Tenses ที่สำคัญของภาษาอังกฤษมีอยู่:

Present	} Indefinite	Present	} Completed
Past		Past	
Future		Future	
Present	} Continuous	Present	} Repeated
Past		Past	
Future		Future	
	} หรือ		} หรือ Perfect
	} Progressive		} Continuous

รวมทั้งต้นเป็น สิบสอง คือ มีลักษณะ หรือ ลักษณะ และแบ่งออกไป อย่าง ละ สาม เวลา เมื่อ รวม กัน เขาจึงเป็น สิบสอง. ในชั้นต้นนี้ ข้าพเจ้า จะอธิบาย ถึง Indefinite ทั้งสาม tenses เสียก่อน คือ Present Indefinite, Past Indefinite และ Future Indefinite.

๖๖. ไปรคอธิบายการใช้ Indefinite tenses ทั้งสามชนิด.

Present Indefinite tense มีการใช้ดังนี้ :—

สำหรับ กิจการ ที่ถูกกระทำ, บังเกิดขึ้น, ปรากฏ หรือเป็นอยู่ในเวลาปัจจุบัน คือในเวลาเดียวกัน เช่น :—

1. The merchant has four industrious clerks.
พ่อค้ามีเสมียนที่หมั่นขยันสี่คน.
2. My father is at home.
บิดาของฉันอยู่ที่บ้าน.
3. My friend plays football well.
เพื่อนของฉันเล่นฟุตบอลดี.
4. My brother is careful of his conversation.
น้องชายของฉันระวังการสนทนาของเขา.

หมายเหตุ : 1. Industrious—อินดัสตริอัส
= หมั่น ขยัน, ซึ่งทำการหนัก, มีความหมาย คล้าย
คลึงกับ diligent ต่างกันเล็กน้อยคือ : diligent มี
มีความหมายถึงหมั่นขยัน โดยสนใจหรือเอาใจใส่

สิ่งใดสิ่งหนึ่ง ซึ่งเราพอใจ และปรารถนามากกว่าสิ่ง
 อื่นๆ; ความหมั่นขยันนั้นอาจจะเป็นนิสัย หรืออาจ
 จะเกิดขึ้นเป็นครั้งคราวโดยไม่เป็นนิสัยก็ได้. In-
 dustrious มีความหมายถึงหมั่นขยันอันเป็นธรรมชาติ
 หรือนิสัยที่รักการงาน โดยมุ่งคิดที่จะสร้างคุณประ-
 โยชน์มาไว้สำหรับ ตัวเราเอง—ประโยชน์นั้น อาจ จะ
 เป็นวิชาความรู้หรือทรัพย์สมบัติก็ได้ Noun ของ
 diligent เป็น diligence (ดิลิเจ้นซ์), และ
 Noun ของ industrious เป็น industry (อินดัส-
 ตรี) = ความหมั่นขยัน; อุตสาหกรรม เช่น โรงทำ
 สบู่ หรือ การ ทำ สบู่ เรียกว่า industry หรืออุตสาหกรรม
 อย่างหนึ่ง. ผู้ซึ่งมี diligence หรือ เป็น คน
 diligent ย่อมจะสนใจหมั่นขยันต่อการทำงาน ฉะเพาะ
 สิ่งใดสิ่งเดียว; ส่วนคนที่มีความ industry หรือเป็นคน
 industrious นั้นย่อมชวนชวนสนใจในหลายสิ่งหลาย
 อย่าง. อนึ่งให้จำไว้ด้วยว่า เราใช้ diligent สำหรับ
 บุคคลเท่านั้น ไม่ใช่สำหรับสัตว์เดรัจฉาน เช่น :

a diligent clerk, a diligent boy, a diligent girl
 หรือจะใช้ industrious ก็ได้ คือ an industrious
 clerk, an industrious boy, an industrious girl;
 สำหรับสัตว์เครื่องเรือนเราคงจะใช้ industrious อย่าง
 เดียว คือ The bee is industrious, the ant is
 industrious, จะใช้ว่า the bee is diligent, the
 ant is diligent ไม่ได้. การใช้ถ้อยคำต้องเลือกใช้
 ให้เหมาะกับความหมาย.

2. Careful = โดยระมัดระวัง, เอาใจใส่ เป็น
 adjective, ต้องมี of ตามหลัง เช่น He is careful
 of his body = เขาระมัดระวังร่างกายของเขา; he
 is careful of his duty = เขาระมัดระวังหน้าที่ของเขา;
 he is careful of his health = เขาระมัดระวังอนามัย
 ของเขา. body - บอดี้ = ร่างกาย, โครงของ
 สิ่งใดสิ่งหนึ่ง; duty - ดีวตี้ = หน้าที่การงาน, ภาษี;
 health - เฮลท์ = อนามัย, อาการแห่งร่างกาย เช่น
 in good health = ในร่างกายดี, สบาย; in bad

health = ในอาการร่างกายป่วยเจ็บ. เราอาจจะใช้
 in ตามหลัง careful ได้บ้าง ในเมื่อหมายถึงเอาใจ
 รมั้ตระวังในการกระทำ เช่น My brother is care-
 ful in all his work = น้องชาย ของฉัน รมั้ตระวังต่อ
 (การกระทำ) การงานของเขาทั้งหมด; all (ของ)
 = ทั้งหมด, all his work = การงานของเขาทั้งหมด.
 Conversation - กอนเวอร์เซชัน = การสนทนา, ถ้อย
 คำ หรือ เรื่อง ที่สนทนา. “ไม่เอาใจใส่ รมั้ตระวัง,
 เลินเล่อ” - Careless - แกร์เลส ทั้งมี of ตาม
 หลัง เช่น He is careless of his duty, he is
 careless of his health.

เรื่อง การใช้ ถ้อยคำ เปน สิ่งที่สำคัญ และยาก มาก.
 การที่จะใช้ ถ้อยคำ ภาษา อังกฤษ ให้ ถูกต้อง ตรง กับ
 ความหมายใดคนหนึ่ง ผู้เรียนจำเป็นต้องรู้ ถ้อยคำมาก
 และคนเคยกับถ้อยคำนั้นจริง ๆ. ถ้อยคำที่เห็นเพียง
 ครึ่งเดียวหรือสองครึ่งนั้น เปนธรรมดาอยู่เองที่ผู้
 จะนำไปใช้ ให้ถูกต้องไม่ได้; ดังนั้นผู้ที่จะใช้ถ้อยคำ

ได้ จำเป็น ต้อง อ่านมาก เห็นมาก, มีความรู้ กว้างขวาง. หนังสือที่ช่วยด้วย Sentence Study ไม่เกี่ยวกับการอธิบายถึงการใช้ถ้อยคำโดยละเอียด, เหตุฉะนั้นข้าพเจ้านำถ้อยคำมาอธิบายโดยละเอียดมิได้, แต่ก็อธิบายบ้างเล็กน้อย เพื่อ เป็นการ ช่วยเหลือ ผู้อ่าน ในการฝึกหัดแต่งประโยค. อนึ่ง Preposition ซึ่งใช้ตามหลัง Verb, Noun และ Adjective นั้น ก็ไม่มีหลักเกณฑ์ช่วย นอกจากจะอาศัยการจดจำเป็นคำ ๆ และและเป็นเรื่อง ๆ ไป.

๖๗. คำ Indefinite นี้ ดูเหมือน ท่าน ได้ อธิบายว่า: “ซึ่ง ไม่มี ขีดขึ้น จำกัด แน่นนอน.” ตาม ใจ ความ ที่ กล่าว นี้ Present Indefinite Tense ก็คงหมายความว่า: กิจการซึ่ง “ถูกกระทำ, ปรากฏหรือเป็นอยู่หรือบังเกิดขึ้นใน เวลาปัจจุบันคือในเวลาเดี๋ยวนี้” นั้น ไม่มีข้อขีดขึ้นจำกัดแน่นนอน. ใจความระหว่าง “ไม่มีขีดขึ้นจำกัดแน่นนอน” และ “เวลาปัจจุบัน

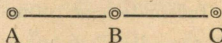
หรือเวลาเดี๋ยวนี้” ดูออกจะกำกวม. ถ้าไม่
จำกัดแน่นอนแล้ว, จะมีหมายว่า “กิจการใน
เวลาปัจจุบันหรือในเวลาเดี๋ยวนี้” ไม่แน่นอน
หรือ? ขอได้โปรดอธิบายให้ข้าพเจ้า คลาย
ความสงสัยด้วย.

ข้าพเจ้าหนักแน่นว่าท่านคงจะสงสัยในเรื่องนี้ และคง
จะถามจน. Indefinite คงมีความหมายว่า “ไม่
มีขอบเขตจากัดแน่นอน” จริง และทั้ง Present In-
definite Tense ก็คง อยู่ใน ลักษณะ ที่ไม่บ่งชี้ลงไปว่า
กิจการ “คงดำเนินอยู่” หรือว่า “ถ้าเสร็จสมบูรณ์
ลงแล้ว.” เมื่อเราเรียน ถึงเรื่อง Tense, สิ่งที่เราจะ
ต้องระตึงถึง ก็คือ Time หรือ เวลา. ถ้าใครเล่า
เรื่องให้เราฟัง, เราก็จะทราบ เวลา ได้จากคำพูดของ
เขา, และคำพูดที่แสดง กิจการ อันทั่วถึง เวลา รวม
ไปด้วยนั้นก็คือ Verb หรือกริยา; ดังนั้น Verb จึงมี
หน้าที่จะต้องแสดงเวลาเสมอ สำหรับเวลาเราอาจ
จะปฏิบัติได้ดังนี้ :

๑. กำหนดหรือบ่งชี้ไปว่าเป็นเวลาใด ?

๒. วัด หรือคำนวณ เวลาว่าง ลักษณะ หรือ ข้อขัด
ชนอยู่เพียงใด ?

ข้อ ๑. เราหมายถึง “จุด”. สมมติว่าข้าพเจ้า
เขียนจุด ดังสามจุด และใช้ชื่อจุดหนึ่ง ๆ ว่า A.B.C.
เช่น :

และถามว่า A อยู่ตรงไหน, B และ C อยู่ที่ตรง
ไหน ท่านก็คงจะตอบได้ โดยทันทีว่า A อยู่ตรงจุด
นั้น, และจุดนั้นเองเป็นตำแหน่งหรือสถานที่ของ A;
ส่วน B และ C ก็เช่นเดียวกัน ท่านจะชี้ได้ว่าคงอยู่
แห่งใด.

๒. เราหมายถึง ระยะทาง หรือ เส้น ทิศทาง เกี่ยวกัน
ระหว่างจุด เช่นระหว่าง A กับ B มีเส้นสายเกี่ยวถึง
กันและระหว่าง B กับ C ก็มีเส้นสายเกี่ยวถึงกันอีก.

ตามที่ได้กล่าวแล้วนี้ ท่านจะเห็นได้ว่าจุด หรือ ตำแหน่ง

แห่งของเวลาขึ้นอยู่กับสามชนิด คือ: A = Past Time, B = Present Time, และ C = Future Time; ส่วนเส้นของเวลามีอยู่ด้วยกันสี่ชนิด :-

๑. ถ้าไม่จำกัดหรือขีดเส้นลงไป เป็นแต่เพียงขึ้นไป ที่จุดหรือตำแหน่งเท่านั้นแล้ว ก็แปลว่าเส้นของเวลาตกอยู่ในชนิดหรือเกณฑ์ที่เป็น indefinite (ไม่จำกัดหรือขีดชน).

๒. ถ้าเราขึ้นไป ที่จุดแล้ว ก็ขีดขยายจุดเป็นเส้นออกไป, เส้น ของ เวลาที่ ถูกขยาย ออกนั้น ก็ตกอยู่ใน เกณฑ์ หรือชนิดที่เป็น Continuous หรือ Progressive (โปรเกรสส์ ชฟว) คือ กำลังดำเนินอยู่, ยังไม่เสร็จ หรือสุดสิ้นลง.

๓. ถ้าขีดเส้นผ่านจุดหนึ่งจนไปบรรจบกับอีกจุดหนึ่งแล้ว, เส้นของเวลาก็ตกอยู่ในเกณฑ์ที่เรียกว่า Completed หรือ Prefect คือสำเร็จสมบูรณ์ลงแล้ว.

๔. ถ้าได้ ขีด เส้น ไปแล้วแต่ก็ กลับ ย้อนรอยไปอีก,

เส้นของเวลาดักตกอยู่ในเกณฑ์ที่เป็น repeated คือซ้ำ
อีก หรือ Perfect Continuous คือ ดำเนินการต่อเนื่อง
ตงแต่แต่ทว่ายังคงดำเนินอยู่อีก.

เมื่อรวมจุดของเวลาแต่ละเส้นของเวลาเข้าด้วยกัน
แล้ว เราจึงได้ Tense, และ ตาม เส้น และจุดที่ ขดขึ้น
Verb จึงแสดงความหมายให้แก่ผู้ฟังและผู้อ่านได้ โดย
แจ่มแจ้ง. เวลาอาจ จะตง อยู่โดด ๆ เป็นจุด ๆ เดียว
และอาจจะคาบเกี่ยวคำพจน์กันก็ได้. ผู้ซึ่งเข้าใจได้ใน
เวลารูจักคำ, นานัก หรือ ความหมายแห่งการคาบ
เกี่ยวหรือความคำพจน์ของเวลาได้ดัดแล้ว ผู้นั้นย่อม
จะใช้ tense หรือ กาดได้โดยสะดวก. เรื่อง Tense,
แม้ว่า ข้าพเจ้า จะอธิบาย อย่างละเอียดพิศดาร อย่างไรก็
ตาม ท่านอาจจะยังไม่เข้าใจแจ่มแจ้งชัดเจนนึก, และ
อาจจะมีความสงสัยในบางสิ่งบางอย่างอยู่อีก; ทงนั้น
เพราะเหตุว่าท่านเพิ่งเริ่มเรียนภาษาอังกฤษ ยังไม่คุ้น
เคยกับภษาภาษาอังกฤษนั้น; เมื่อคุ้นเคยดีแล้ว ความ
สงสัยก็จะค่อย ๆ เลือนคลายไปเอง.

ในชั้นขอให้พยายามทำความเข้าใจเป็น เรื่อง ๆ ไป. ได้กล่าวแล้วว่า indefinite มีความหมายว่า “ไม่มีข้อจำกัดหรือขีดชนให้แน่นอนลงไป;” ดังนั้นจึงขอให้เป็นที่เข้าใจว่า Present Indefinite Tense บ่งชี้ไปยังจุดของเวลาเดี๋ยวนี้เท่านั้น ไม่ขีดเส้นไปสัมพันธ์หรือคาบเกี่ยวกับเวลาอื่น ๆ อีก แปลว่า Present Indefinite Tense มุ่งแต่แสดงเวลาที่ เป็น Present คือเวลาเดี๋ยวนี้เท่านั้น, ดังนั้นจะสำเร็จหรือไม่สำเร็จนั้น ไม่กำหนดลงไป.

ตัวอย่าง: a) My father is at home.

b) I think he talks well.

ข้อ a. เมื่อข้าพเจ้ากล่าวว่า: “บิดาของฉันอยู่บ้าน” ข้าพเจ้าถือเวลาที่กล่าวคำพูดชนเป็นใหญ่ และถือว่าเวลานั้น เป็น Present คือเป็นเวลาเดี๋ยวนี้; ที่จริงในขณะนั้น ข้าพเจ้า อาจจะรู้ ดีกว่า บิดาไม่อยู่บ้าน, เพิ่งจะออกไป นอกบ้าน, อาจจะ กลับมาก็ เป็นเวลา เช่นนี้

ไต่, แต่ข้าพเจ้าใช้ Present Indefinite Tense ก็
 เนื่องจากเหตุที่ข้าพเจ้าต้องการให้ผู้ฟังหรือผู้สันทนาเข้าใจว่าตามปกติ บิดาอยู่ที่บ้าน (จะอยู่หรือไม่ก็แล้วแต่)
 เพราะมิได้เดินทางไปไหนไกลๆ. ตามนัยท่านคงจะเห็น
 ได้ว่า Present Indefinite Tense บังคับแต่เวลา
 เดียวนี้เท่านั้น, ไม่มีกำหนดหรือชี้ชัดขึ้นลงไปว่าพอ
 ถ้อยคำหลุดออกจากปาก บิดาก็ต้องอยู่ในเวลานั้นด้วย
 เพียง.

ข้อ b, ข้าพเจ้าคิดว่าเขาพูด (think = think).
 ความเห็นเรื่อง เขาพูด มิใช่ว่าจะเกิดขึ้นในเวลา
 พูดหรือว่าได้เกิดมาแต่เมื่อสองสาม นาที หรือเมื่อวัน
 ก่อน และการพูดของเขา มิใช่ข้อชี้ชัดว่าเขาได้เกิด
 แล้วหรือเพิ่งจะเกิดขึ้นในขณะนี้; เป็นอันว่าความคิด
 ของข้าพเจ้าและการพูดของเขาตกอยู่ในจุดหรือเกณฑ์
 Present Time ซึ่งผู้ฟังทราบได้ตามนัย.

Present Indefinite Tense บางทีเรียกว่า Simple
 Present Tense หรือ Present Momentary; Simple

..ชิม เบ็ด = ง่าย ๆ, โดดเดี่ยว; Momentary โม มันท^๕
 ร์, โม เม็นตารี = ครู่หนึ่ง; เกิดขึ้น, คงอยู่หรือถูกกระทำ
 ครู่เดียว.

ท่านควรจดจำกฎเกณฑ์การใช้ Present Indefi-
 nite Tense ต่อไปนี้:—

A. ใช้สำหรับ action หรือกิจการหรือสิ่งที่ เป็น
 จริงอยู่เสมอ ความจริงในทันทีให้เข้าใจว่าต้อง จริง
 เสมอไป คือไม่จริงเฉพาะเวลานั้น, แต่ในเวลา
 ที่ใดดวงผ่านไปแล้ว, หรือในเวลาที่จะมาข้างหน้าคง
 ต้องเป็นจริงด้วยเช่น:—

1. The sun rises in the east.

พระอาทิตย์ ขึ้นในทางทิศตะวันออก.

Sun - ซัน = พระอาทิตย์; rise, rises-ไรส์,
 ไรส์เซด = ขึ้น, ถูกขึ้น, ตั้งขึ้น, ดันขึ้น; east-
 อีสต์ = ทิศตะวันออก.

Action หรือกิจการใน ^{๒๕}ข้อนี้ปรากฏเป็น ความจริง
อยู่เสมอ; แต่ไหนแต่ไรมาพระอาทิตย์ ^{๒๕}ขึ้นในทางทิศ
ตะวันออก, ^{๒๕}เดี๋ยวนี้, ^{๒๕}หลายสิบปี ^{๒๕}ที่ดวงแสดมาหรือในเวลาด
ต่อไปข้างหน้าพระอาทิตย์ ^{๒๕}คงขึ้นในทิศตะวันออก. ตาม
นี้จะเห็นได้ว่า action ตกอยู่ในเกณฑ์ที่เป็น Present
เสมอไป.

2. The sun sets in the west.

พระอาทิตย์ตกในทางทิศตะวันตก.

Set- ^{๒๕}เซต = ^{๒๕}ตกลง, ^{๒๕}วางไว้; แต่สำหรับ พระอาทิตย์
คงมีใจความว่าตก. คำนี้มีใจความหลายอย่าง ^{๒๕}แต่
แต่จำนวนการใช้ ^{๒๕}ซึ่ง เป็นไปตาม Preposition ^{๒๕}ที่ใช้
ข้างหลัง; west- ^{๒๕}เวสต์ = ^{๒๕}ทิศตะวันตก.

3. A magnet attracts iron.

^{๒๕}แม่เหล็กดึงดูดเหล็ก.

Magnet-^{๒๕}แม็ก เนต = ^{๒๕}แม่เหล็ก, ^{๒๕}attracts. ^{๒๕}อแตรักคัส
(^{๒๕}attract-^{๒๕}อแตรักคัส) = ^{๒๕}ดึงดูด, ^{๒๕}เหนี่ยวนำมา, ^{๒๕}iron-
^{๒๕}ไอ เอน = ^{๒๕}เหล็ก.

4. Flowers bloom and fade

ดอกไม้บานและร่วงโรยไป.

Flowers-เฟลว¹เวอร์¹ส=ดอกไม้, bloom-บลูม^๒=
บาน, fade-เฟด^๓=ร่วงโรย.

ตัวอย่าง ข้อ ๒. ๓. และ ๔. actions คงตกอยู่
ในเกณฑ์ที่เป็นความจริงเสมอ, ถ้าท่านพิจารณาคตาม
ข้อ ๑. แล้วจะเห็นได้ว่า actions ตกอยู่ในเกณฑ์ที่
เป็นความจริงได้อย่างไร.

B. สำหรับชนบทรูเนียม, นิสัยซึ่งตกอยู่ใน
เกณฑ์ที่กระทำ, ปราภฏหรือเป็นอยู่เสมอๆ เราใช้
Present Indefinite Tense เช่น:—

1. We drink cold water but he drinks tea.

เราดื่มน้ำเย็น, แต่เขาดื่มน้ำชา.

water - วอเตอ¹ = น้ำ.

2. My friends live in the country.

เพื่อนของฉันอยู่ทบ้านนอก.

3. He learns his lesson every day.

เขาเรียนหนังสือ (บทเรียน) ทุก ๆ วัน.

Every- เอฟวี่ รี่=ทุก ๆ; day-เดย์=วัน.

4. The tiger lives in the jungle.

เสืออยู่ในป่า. Tiger- ไท เคเจอร์ = เสือ,

jungle- จังเกิล=ป่า.

ชนบทรวมเนียมหรือนิดเดียวในท นหมาย ถึง กิจการ
อันใดเคยกระทำ, หรือเป็นมาแต่แต่เก่าก่อน ๆ และ
ในเวลาเดียวกัน ก็คง กระทำ หรือเป็น อยู่อีก แปลว่า
กิจการนั้นหมุนเวียนไป ๆ มา ๆ จึง กลายเป็นชนบทรวม
เนียมหรือนิดเดียว.

C. มี Verbs บางคำ (แต่ก็มีอยู่เป็นจำนวนไม่
มากนัก) ซึ่งเมื่อแสดง ความหมายถึง เวลาเดียวกัน
แล้วก็ยังดำารก นำ ความรู้สึกของผู้อ่าน หรือผู้ ฟังไปได้
เวลาข้างหน้าโดยเข้าใจ ดีว่าเวลา ข้างหน้านั้นคงเป็น
เวลาเดียวกันอยู่อีก เช่น:

1. He owns a large house.

เขามีบ้านกว้างใหญ่หลังหนึ่ง.

own, owns- โอน, โอน^๕ = มี, เป็นเจ้าของ.

คือในเวลานี้^๕เดี๋ยวนี้^๕ (= now-นาว) เขาเป็นเจ้าของ
และนานต่อไปอีก^๕ (= longer-ดอง เค็กอ) เขาก็คงเป็น
เป็นเจ้าของบ้านนั้น.

2. The merchant is sick.

พ่อค้า^๕ป่วยเจ็บ.

คือในขณะที่^๕พ่อค้า^๕หรือเวลานี้^๕เดี๋ยวนี้^๕เจ็บ และต่อไปอีก
เดี๋ยวนี้^๕ก็คงเจ็บ ไม่หมายความว่าเพราะขณะที่^๕พ่อค้า^๕เท่า
นั้น “เจ็บ” แต่พอ^๕พ่อค้า^๕เจ็บดังหรือต้อง^๕ตามนาฬิกา^๕หยุด
ก็จะหายเจ็บ.

3. He sees the men in the field.

เขาเห็น^๕ผู้ชาย^๕อยู่ในนา.

4. เห็น^๕เดี๋ยวนี้^๕ และต่อไปอีก^๕ก็คงเห็น, ไม่ใช่เด็ก
พูด^๕แต่^๕เด็ก^๕เห็น.

4. I know my lesson now.

ฉัน^๕รู้^๕บทเรียน^๕ของฉัน^๕เดี๋ยวนี้^๕.

5. That picture belongs to me.

รูปภาพนี้เป็นของฉัน. picture- บักร์เชอร์ =
รูป, belongs- บัดองต์ , belong- บัดองต์ =
เป็นของ ๆ (มี to ตามหลังเต็มขอ).

6. I have a headache.

ฉันปวดหัว (มีอาการปวดหัว).

headache- เฮด / เฮก = อาการปวดศีรษะ.

ยังมี Verbs คำอื่น ๆ อีกนอกจากนี้, แต่ท่าน
จะค่อย ๆ รู้จักค่อย ๆ เห็นในเวลาต่อไปข้างหน้า.

หมายเหตุ: มีกิจการ บางชนิดซึ่งถึงแม้ว่าผู้ที่ สน
ทนจะเข้าใจว่าตกอยู่ในเวลาปัจจุบัน อัน แท้
จริงก็ใช้ Present Indefinite Tense นี้ได้;
ทั้ง นี้ก็ เพราะ เหตุว่ามิได้ตก อยู่ใน เกณฑ์
แห่งการใช้ Present Indefinite Tense [A.
B. C.].

1. My uncle talks with me now.

ลุงของฉันพูดกับฉัน. (Uncle-อัง'เกิล =
ลุง นี้, อา: แปลได้ทั้งสามอย่าง),

2. His aunt writes a letter.

ป้าของเขาเขียนจดหมาย (aunt- อ้านทึ=
ป้า, น้า, อา: แปลได้ทั้งสามอย่าง),

3. My cousin enters the room now.

ลูกพี่ลูกน้องของฉันเข้าไปในห้องเดี๋ยวนี้.

(Cousin- ก้าส ชุ่น= ลูกพี่ลูกน้องคือลูกของ
ลุง, ป้า, น้า, อา; enter, enters- เอ็น
เทอรฺ, เอ็น เทอรฺส= เข้าไป, จดบรรทัดลง.)

ถ้าท่านพิจารณาดูจะเห็นได้ว่าการใช้ Verbs ใน
ประโยคข้างต้นให้เป็น Present Indefinite Tense
นั้นไม่สับสนเหตุสับสน. ประโยคเกิดจากผู้พูดหรือผู้เขียน,
และตามธรรมชาติผู้พูด หรือผู้เขียน ถอด เวลา ทพบ หรือ
เขียนเป็นเวลากลางได้แก่ Present Time; เมื่อกล่าว
อ้างอิงเวลาที่ใดแล้ว หรือผ่านไปแล้ว, เวदानนก็เป็น
Past Time; เมื่อกล่าวอ้างอิงเวลาที่ยังไม่มาถึง, แต่
จะมาถึงในข้างหน้า, เวदानนก็เป็น Future Time.
เมื่อรรถถึงเวลากลางจุดใดก็ตามแล้ว ท่านอาจจะ

ถามได้ว่า “การที่ผู้^{๑๒}สนทนากล่าว^{๑๓}กันว่า my uncle talks^{๑๔} นั้น (ท่านจงอย่าลืมว่าเวลาที่พูด^{๑๕}ขึ้นเป็น Present Time หรือเวลาปัจจุบันของผู้ที่พูด^{๑๖}และเขากำลังพูดกับคนอื่นไม่ใช่กับ uncle) uncle อยู่^{๑๗}ในนั้นด้วยหรือไม่, ถ้าแม้ว่าอยู่^{๑๘} uncle จะพูด^{๑๙}ขึ้นคือ talks^{๒๐} พร้อม ๆ กับเวลาที่เขากำลังพูดกับคนอื่นได้หรือไม่? ถ้า uncle ไม่อยู่ด้วยก็แปลว่า uncle พูดหรือ talk กับเขามาแล้ว”. ตามนั้นจะเห็นได้ว่าการใช้ Present Indefinite Tense ไม่ถนัด, ต้องใช้ Present Perfect Tense ซึ่งท่านจะได้รับคำอธิบายใน เวลาต่อไปข้างหน้า. ประโยคข้อ ๒ และข้อ ๓ ก็ไม่ถนัดอีก, เพราะว่าถ้ากิจการกระทำอาจจะเพ่งเสร็จไปแล้ว, ยังกำลังทำอยู่, ไม่สำเร็จ หรือจะทำในเวลาข้างหน้า, ตามนั้น Verbs จึง อาจจะ ต้อง เปลี่ยน เป็น Present Continuous Tense, Present Perfect Tense หรือ Future Indefinite Tense ได้แต่ความหมาย. การใช้ Tense ของ Verb ให้ถูกต้อง ๆ อาศัยความหมายและเหตุผล

ซึ่งผู้เขียนและผู้สนทนาใด ๆ ใ้ใคร ๆ และตั้งใจไว้ให้
 ดี ๆ. การทบทวนจากบทกวีของชนนิกเพื่อให้ท่านเข้าใจได้
 ในเรื่อง Tense ยิงชน.

D. Verb ใน Subordinate Clause (ขั้บบอร์
 ด์เนค กัดอ์ด = ประโยคน้อย) ที่แสดงถึง Time หรือ
 Condition (กันดั ชัน = การ ดั้มมุคิ, ขั้ไข, ขั้แม่)
 จะ ต้อง เปน Present Indefinite Tense ใน เมื่อ
 Verb ใน Principal Clause (ปรีน ขั้บดั กัดอ์ด =
 ประโยคสำคัญ) เปน Future Indefinite Tense
 เช่น:—

1. *When he comes, he will pay the money.*

เมื่อเขามา, เขาจะชำระเงิน. (pay-เป ชำระ
 เงิน, ถ้าเปน Noun หมายถึงเงินค่าจ้างหรือค่า
 ดั้งของ, money-มัน น = เงิน, หมายถึงค่าหรือ
 ราคา, ไม่ใช่เหรียญ, โดหะที่เปนเงินนั้นเรียก
 ว่า silver - ซิลเวอร์).

2. We shall go, *before he comes.*

เราจะไป, ก่อนเขามา.

3. *As soon as he arrives, he will go to see you.*

แต่พอเมื่อเขา มาถึง, เขา จะไปหาท่าน. (arrive, arrives- อ ไรฟวี่, อ ไรฟวี่ -มาถึง, go to see= ไปหา).

4. I shall go with you *if he comes.*

ฉันจะไปกับท่านถ้าเขามา.

5. I shall not go with you *if it rains.*

ฉันจะไม่ไปกับท่านถ้าฝนตก. (not-นี่คือ = ไม่, เป็นคำที่ใช้ สำหรับประกอบ โยคปฏิเสธซึ่งจะอธิบายภายหลัง, it rains= ฝนตก, ให้จำไว้ว่าเป็นส่วนที่ เขาใช้ คำ it เป็น subject จะแปลว่ามันฝน ไม่ได้เป็น อันขาด. rains (เรนส์) ในทันทีเป็นกริยา, past tense เป็น rained คือ it rained- เรนด.

Sentence และ Clause มีการแตกต่าง กันด้วย

ประการดังนี้: Sentence เป็น ประโยค ชนิดที่สมบูรณ์
 ในตัวเอง กล่าวคือมี Subject และ verb แสดงความ
 คิดหรือความหมาย อย่างไรก็ดี อย่างหนึ่งได้บริบูรณ์ตาม
 คำพัง, ส่วน Clause นั้นมี Subject และ verb เช่น
 เดียวกับ Sentence, แต่จะต้องถูกเชื่อม ตั้มพชนกัน
 เข้าเพื่อประกอบเป็น Sentence ขึ้น, ดังนั้น Clause จึง
 เป็นประโยคย่อย ๆ ส่วนหนึ่งของ Sentence และคำที่
 มาเชื่อม Clause เข้าด้วยกัน เพื่อให้บังเกิดเป็น
 Sentence ขึ้นกันนั้น คือ Conjunction. Conjunction
 ที่ใช้เชื่อม “ถ้อยคำหรือประโยค” ชนิดที่เป็น
 Clause เข้าด้วยกัน เช่น: The merchant *and* his
 clerk = พ่อค้าและเสมียนของเขา, My friend *and* his
 sister = เพื่อนของฉันและน้องสาวของเขา. ในประโยค
 ตัวอย่างถ้อยคำที่เป็น Conjunction คือ when-เมื่อ =
 เมื่อ, before-เมื่อไร = ก่อน, if-ถ้า = ถ้า, as soon as-
 แลฉันทันที = แลพอเมื่อ, as-เมื่อ, เหมือน, soon-
 ไม่ช้า เมื่อรวมกันเข้าทางล้ามากเป็น as soon as แลว

เราจะแปลว่า “เมื่อไม่ช้า, หรือเหมือนไม่ช้า” ไม่ได้.
 ถ้อยคำสองคำที่รวมกันทำหน้าที่เป็น Conjunction
 เชื่อมประโยคเช่นนี้เรียกว่า Conjunctive phrase
 (กนฺจยงฺ ชนฺนติเฟรตฺติ หรือ Conjunctive phrase
 (กนฺจยงฺ ตปฺวาเฟรตฺติ) คือ phrase ซึ่งทำหน้าที่เชื่อม
 เหมือนกับ Conjunction. ให้จำไว้ว่าถ้อยคำใดๆเดียวเป็น
 ‘คำเชื่อม’ คำนั้นเรียกว่า Conjunction, แต่ถ้าต้อง
 ตามคำรวมกันทำหน้าที่เชื่อมแล้ว, ต้องตามคำนั้นเรียก
 ว่า Conjunctive หรือ Conjunctive phrase.

ในประโยคตัวอย่าง ข้อ ๓. When เขื่อน he
 comes กับ he will pay the money ให้ติดต่อกัน,
 ข้อ ๒. before เขื่อน we shall go, กับ he comes;
 ข้อ ๓. as soon as เขื่อน he arrives กับ he will
 go to see you; ข้อ ๔. if เขื่อน I shall go with
 you กับ he comes; ข้อ ๕. if เขื่อน I shall not
 go with you กับ it rains. ทุกๆ ประโยคเหล่านี้
 ถ้อยคำดังกล่าวจะเห็นได้ว่ามีความอยู่ด้วยกันสอง Clauses

เมื่อถูกเชื่อมเข้าติดต่อกันจึงบังเกิดเป็น Sentence ขึ้น
 Clause มีอยู่ด้วยกันสองชนิดคือ Principal Clause
 และ Subordinate Clause.

Principal Clause ได้แก่ Clause สำคัญ, เป็น
 หัวหน้าหรือเป็นใหญ่ใน Sentence; การที่เรียกว่าเป็น
 Principal Clause ก็เพราะเหตุว่าแสดงข้อความอัน
 จำเป็นและสำคัญในประโยค, ส่วน Subordinate
 Clause นั้น เป็นประโยคซ้อนอันน้อยหน้าข้อความมา
 ช่วยเสริมให้แก่ Principal Clause (โดยแสดงความ
 หมายอย่างใดอย่างหนึ่งอันเป็นการขยายใจความของ
 ของ Principal Clause) เช่นในข้อ 1. He will
 pay the money- เขาจะชำระเงิน เป็น Principal
 Clause เพราะเหตุว่าเป็นใจความสำคัญ, ส่วน when
 he comes เป็น Subordinate Clause แสดงความ
 หมายถึงเวลา คือเมื่อเขา มา (เมื่อแสดงเวลา).
 อีกอย่างหนึ่งจะทราบได้ว่า Subordinate Clause มัก
 จะตั้งตามลำดับมิได้ ต้องอาศัยถึง Principal Clause

เดิมมิฉะนั้นจะไม่บังเกิดใจความอันสมบูรณ์ เช่น
ถ้าจะกล่าวโดยย่อ ๆ ขึ้นว่า When he comes
แล้ว, ผู้ฟังก็จะไม่ทราบตลอดว่าเป็นอะไรกัน.
Principal Clause บางที่เรียกว่า Chief (จีฟ) หรือ
Main Clause. Chief- หัวหน้า, ใหญ่; Subordi-
nate บางที่เรียกว่า Dependent Clause; dependent-
คือเป็น เตนต=ซึ่งต้องขึ้นหรืออาศัยแก่.

เรื่อง Clause จะอธิบายอีกภายหลัง แต่ที่
กล่าววนเพื่อเป็นความรู้อย่างหนึ่งให้มีความชัดเจนในการเรียน
Tense เท่านั้น.

ตามเกณฑ์ข้อ D นี้ Verb ที่ตั้งข้างหลังคำ
when, before, as soon as, if หรือ conjunctions
อื่นๆ ที่มีความหมายถึง Time และ Condition แล้ว
จะต้องเป็น Present Indefinite Tense ทั้งนี้ ต่อเมื่อ
Verb ใน Principal Clause เป็น Future.

๖๘. Past Indefinite Tense เห็นจะใช้ยาก
อีกเหมือนกัน ?

ไม่ตั้ยากนัก, แต่เพราะว่าไม่ยาก^๕เองจึงมักจะม^๕ผู้
ใช้ผิดๆเสมอ เนื่องจากการไม่เอาใจได้หรือประมาท.
Past Indefinite Tense ใช้สำหรับกิจการที่ได้ถูกกระทำ,
เกิดขึ้นหรือได้ปรากฏขึ้นในเวลาที่ได้ผ่านพ้นไป
แล้ว โดยกิจการนั้นๆ ไม่มีความสัมพันธ์^๕เกี่ยวเนื่องกับ
เวลาเดี๋ยวน^๕ หรือเวลาข้างหน้าอีก แปลว่าคงได้
ล่วงเลย หรือผ่านพ้นไป^๕แล้วอย่างโดดเดี่ยว; ตามนั้นจะ
เห็นได้ว่า Past Indefinite Tense แสดงว่ากิจการได้
ล่วงพ้นไปในจุด^๕ แห่งเวลาใดเวลาหนึ่งเท่านั้น, ไม่
กำหนดหรือ ชัดชน^๕ระยะ^๕ แห่ง ความ ดำเนินหรือไม่ดำเนิน
อย่างใด.

จุดหมายของเวลา เรียกว่า Point of Time;
Point - บอ^๕ย^๕น^๕ค^๕ = จุด, ปลาย^๕ แห^๕ด^๕ม, ช^๕, เดี^๕ย^๕ม หรือ
เห^๕ด^๕าให้^๕ม^๕ปลาย^๕แห^๕ด^๕ม; Point out แสดง, ช^๕ให้^๕เห^๕น,

out-เอาต์ = ว่าง นอก, ภายนอก, point at -ชี้ไปที่,
 เอง, มุ่งหมายถึง, point to =ชี้ไปยัง.

เส้นหรือระยะของเวลา (คือเวลาที่สัมพันธ์กัน
 กัน) เรียกว่า Line of Time หรือ Period of
 Time หรือ Measurement of Time: Line-ไลน์=
 เส้น, สาย, เส้นบรรทัด, แนว, Period-ปรีอด=ระยะ
 ของเวลา คือ เวลาระยะหนึ่ง, Measurement-การวัด,
 ขนาด, จำนวน, ความยาว, ขนาดหรือความยาววัด.

Words และ phrases ต่อไปนี้จะแสดงให้ท่าน
 ทราบได้ว่า Point of Time และ Period of Time มี
 อาการแตกต่างกันอย่างไร.

Point of Present Time

จุดแห่งเวลาปัจจุบัน

To-day-ทูเดย์ = วัน

This week-ดิส วีค = ดับดาห์

This month-ดิส มอนท = เดือน

This year-ดิส เยียร์ = ปี

This season.	ดี ช ชน	= ฤดูนี้
To-night	คืน	= คืนนี้
This hour	ดี อว เออร์	= ชั่วโมงนี้
This minute	มิน นิต	= นาทีนี้

Point of Past Time

จุดแห่งเวลาอดีตกาล

Yesterday	- เยส เตอร์เด	= วานนี้
Last night		= คืนก่อน
Last week		= สัปดาห์ก่อน
Last month		= เดือนก่อน
Last year		= ปีที่แล้ว
more daybreak	- เด เบร็ก	= ก่อนรุ่ง
t, daye days ago	- อ โคก	= เกวณมาแล้ว
that day		= วันนั้น
Last	ดี ดี	ที่ โห่, ที่ หง, ที่ ดุ,
สุดท้าย, ก่อน	Lastweek	= สัปดาห์ก่อน.

Point of Future Time

จุดแห่งเวลาอนาคตกาล

To-morrow- ^๒ ตมอ ^๑ ไว้	= พร ^๒ งน ^๑
To-morrow night	= คน ^๒ พร ^๑ งน ^๒
Next week	= ด ^๒ ป ^๑ ดา ^๒ หะ ^๑ ท ^๒ หน้า ^๑
Next month	= เ ^๒ ค ^๑ อน ^๒ ท ^๑ หน้า ^๒
Next year	= บ ^๒ ท ^๑ หน้า ^๒
Next season	= ฤ ^๒ ต ^๑ หน้า ^๒

Next-^๒เน^๑ก^๒ด^๑ค = ช^๒ิง^๑ย^๒อ^๑ย^๒ก^๑ด^๒ไป^๑: next week = ด^๒ป^๑ดา^๒หะ^๑ท^๒ก^๑ด^๒ไป^๑, ค^๒อ^๑ด^๒ป^๑ดา^๒หะ^๑ท^๒หน้า^๑, next man = ช^๒าย^๑ท^๒ก^๑ด^๒ไป^๑.

หมายเหตุ: Point of Time คง มี อยู่ ด้วย กัน สาม
ชนิดคือ Present, Past และ Future. ขอให้
ท่านทำความเข้าใจให้ ดี ๆ ว่า Point of Time
คงมีความ หมายถึงกำหนดเวลาอันใดค^๑ง^๒เด^๑ี่ยว^๒ เว
ลาใดเวลาหนึ่งเท่านั้น เช่นเมื่อเราพูดว่า“วาน
นี้,” ก็คงเป็นกำหนดเวลาหนึ่งซึ่งได้ล่วงพ้นมา

แล้ว หนึ่งให้ ฟังถอเวลาสนทนาหรือเขียนเป็น
 เวลากลาง; ดังนั้นบางคำอาจจะมีความหมายเป็น
 Past หรือ Future ก็ได้ เช่นคำ at noon (นูน
 =เที่ยงวัน) เป็น Future ถ้าเราพูดใน เวลา
 เช้า, แต่กลับเป็น Past ถ้าเราพูดในเวลาเย็น;
 This evening (อีฟวีนิง=เย็นนี้) เป็น Future
 ถ้าพูดในเวลาเช้า, เป็น Past ถ้าพูดในเวลา
 กลางคืน; This afternoon (อีฟเตอร์นูน=เว
 ลาย่ำ) เป็น Future ถ้าพูดในเวลาเช้า, เป็น
 Past ถ้าพูดในเวลาเย็นหรือกลางคืน.

Period of Time

ระยะแห่งเวลา

During the week	= ระยะเวลาสัปดาห์
For six months	= เป็นเวลาหกเดือน
Since last week	= ตั้งแต่สัปดาห์ก่อน
All the morning	= ตลอดเวลาเช้า

During the day = ระหว่างเวลากลางวัน

During the night = ระหว่างเวลากลางคืน.

Period of Time มีความหมายว่า 'ระยะของเวลา'
 ซึ่งมีการเกี่ยวเนื่องติดต่อกัน คือ นับ ตั้งแต่เวลาหนึ่ง
 ไปคาบเกี่ยวหรือไปบรรจบกับอีกเวลาหนึ่ง เช่น during
 (ดิวัน = ระหว่าง) the week คงหมายว่าระยะของ
 อาทิตย์หนึ่งยังไม่ยุติลง; for six months = เป็น
 เวลาหกเดือน หมายถึงเดือนแรกจนถึงเดือนที่หกเป็น
 ระยะเวลาหนึ่ง; all the morning = ตลอดเวลาเช้า,
 หมายถึงระยะเวลาที่เรียก และถือกัน ว่ายังเป็นเวลาเช้า
 อยู่. คำๆ เดียว อาจจะเป็นได้ทั้ง Point of Time
 และ Period of Time เช่น to-day, this week, this
 morning เป็น Period of Time ถ้านับตั้งแต่เวลาที่
 เริ่มต้นจนหมดเขตของเวลานั้น. Since last week
 กับ a week ago มีใจความแตกต่างกันมาก: Since
 last week = ตั้งแต่ปีด่าหระ ก่อนมาจนถึงเดี๋ยวนี้ นับว่า

เป็น Period of Time; ส่วน a week ago = สัปดาห์
หนึ่งล่วงไปแล้ว คือนับแต่เวลาเดิมนอนถอยหลัง
ไปสู่เวลาที่ล่วงพ้นมาจึงนับว่าเป็น Point of Time.

ตัวอย่างประโยคที่เป็น

Past Indefinite Tense.

1. He wrote a letter to his son yesterday.
เขาได้เขียนหนังสือถึงบุตรชายของเขาวัน^๕นั้น.
2. Last month my son worked very hard.
เดือนก่อน^๕นั้นบุตรชายของ^๕ฉันได้ทำงานหนักมาก.
3. He left home last week.
เขาได้ออกจากบ้านไปเมื่ออาทิตย์^๕ก่อน.
(left-ได้^๕พด^๕ past ของ leave - ได้^๕พว^๕ = จากไป)
4. I received a letter from him last night.
ฉันได้^๕รับจดหมายจากเขาเมื่อคืน^๕นั้น.
(receive, received - รับ^๕พว^๕, รับ^๕พด^๕ = รับ)
5. He stole many things last night.
เขาได้^๕ขโมยของหลายสิ่งเมื่อคืน^๕นั้น.

(Many - เม^๑นี้=มากหลาย.)

6. He sold his house last Friday.

เขาได้ขายบ้านของเขาเมื่อวันศุกร์ก่อน

(Friday - ไพ^๑รเด=วันศุกร์.)

7. I met him last Monday.

ฉันได้พบเขาเมื่อวันจันทร์ก่อน.

(met- เม^๑ตเป็น Past ของ meet- ม^๑ต=พบ;

Monday-มัน^๑เด=วันจันทร์).

8. The merchant sent me the goods ten days ago.

พ่อค้าได้ส่งสินค้ามาให้ฉันสิบวันมาแล้ว.

9. He paid me some money last month.

เขาได้ให้เงินให้แก่นฉันบ้างเมื่อเดือนก่อน.

10. Last year he lost much money.

ปีที่แล้วมาเขาเสียหายเงินมาก.

(Lost- ล^๑๊อส์ต past ของ lose- ล^๑๊อส์, เสียหาย,

สูญเสีย, ทำหาย; much ม^๑ช=มาก. Many

กับ much ต่างกันคือ many ใ้กับ Noun ที่เป็นชื่อสิ่งของที่นับจำนวน เรียงตั้ง เรียงตัวได้ เช่น many books, many cats [แก็คส์ =แมว]; much ใ้กับ Noun ที่เป็นชื่อสิ่งของที่นับจำนวนเรียงตั้งเรียงตัวไม่ได้, แต่ต้องอาศัยภาชนะตักตวงเช่น much money, much milk, much water เป็นต้น).

ถ้าท่านสังเกตท่านจะเห็นได้ว่าประโยค ตัวอย่างข้างต้นประโยคมี Verb ที่แสดงเวลาที่ผ่านพ้นไปแล้ว ๒๒ ข้อหรือกำหนดของเวลาเช่น Yesterday, last year, last month แสดงถึงเวลาที่ได้ล่วงพ้นไป. ข้อหรือกำหนดของเวลาไม่จำเป็นจะต้องปรากฏใน ประโยคเสมอไป; ข้อสำคัญอยู่ที่ผู้พูดหรือเขียนที่จะนึกตัดสินใจว่า เวลา จะล่วงพ้นไปหรือไม่; ถ้าล่วงพ้นไปแล้วก็เป็นอันว่าใ้ Past Indefinite Tense ได้.

สำหรับกิจการที่เคยกระทำ อันเกิดขึ้นในเวลา ที่ล่วงพ้นไปแล้วใ้ Past Indefinite Tense ได้เช่น:

1. He wrote a letter to his father every week.

เขาได้เขียนหนังสือถึง บิดาของเขาทุกอาทิตย์.

2. He came here every day last month.

เขาได้มาที่นี่ทุก ๆ วันเมื่อเดือนก่อน.

สำหรับกิจการ ที่ได้เคย กระทำในเวลาที่ ดังพ้น
ไปแล้วนั้น มักจะใช้คำ Used to (ยู่สฺตฺ) ติดต่อกับ
กับ Verb ที่ต้องการ; ให้ ถือว่าคำนี้เป็นจำนวน.

1. He used to write (ไม่ใช่ wrote ต้อง
เป็น present) to his father every week.

2. He used to come here every day last
month.

ประโยค ทั้ง สอง นี้ คงมีใจ ความ อย่างเดียวกับ
ประโยคข้างต้น.

Past Indefinite Tense บางที่เรียกว่า Simple
Past Tense, Past Momentary หรือ Preterite-
perfect เดอริค.

๖๕. โปรคอธิบาย Future Indefinite Tense.

การใช้ Future Indefinite Tense ไม่ยุ่งยากอะไรนัก. Future แปลว่าอนาคต; เพราะฉะนั้นสำหรับกิจการที่ยังมิได้เกิดขึ้น, แต่เข้าใจหรือถือว่าจะเกิดขึ้น ในเวลาข้างหน้าแล้วก็ให้ใช้ Future Indefinite Tense. ระวังที่สุดที่จะไม่ใช่ Future Indefinite Tense สำหรับกิจการที่ได้ล่วงพ้นไปหรือที่เกิดขึ้นในเวลาเดิวนั้นเป็นอันขาด อนึ่งต้องระวังอีกว่า Future Indefinite Tense ก็คงแสดงแต่เพียงว่ากิจการจะเกิดขึ้นเท่านั้น ไม่อ้างอิงไปถึงข้อชี้ชัดขึ้นว่าจะ สำเร็จ หรือไม่ สำเร็จ อย่างไร. เครื่องหมายของ Future ก็คือ Shall หรือ Will ซึ่งติดต่อไปกับ Verb ที่จะต้องใช้; Shall ใช้สำหรับ I และ We, นอกจากนั้นใช้ will, ส่วน wilt ซึ่งใช้ติดต่อไปกับ thou นั้น เดิมนั้นไม่ใช่แล้ว, เช่น

I shall go, He will go (ไม่ใช่ I shall to go หรือ
he will to go) เป็นต้น.

ประโยคตัวอย่าง

1. We shall arrive at Lampang to-morrow evening.

เราจะถึงลำปางพรุ่งนี้เย็น.

2. The merchant will return to Bangkok on Wednesday.

พ่อค้าจะกลับมากรุงเทพฯ ในวันพุธ.

(return-รื้อเตอรัน = กลับมา; Wednesday

วันเด-เด=วันพุธ)

3. He will lend you his gun to-morrow.

เขาจะให้ท่านขอยืมปืนของเขาพรุ่งนี้.

(lend, lent. เต็นต, เต็นต=ให้ ยืม; gun-

คกน=ปืน)

4. He will soon point the gun at his enemy.

เขาจะเร่งปืนไปที่ศัตรูของเขาในไม่ช้า.

(enemy-เอ็น นีม, เอ็น เนอม=ข้าศึก, ศัตรู)

5. The young man will help your son out of danger.

ชายหนุ่มจะช่วยเหต็อบุตรชาย ของ ท่าน ออก
จากอันตราย.

(help- ช่วย, ช่วยเหต็, out of = ออก
จาก; danger- เดน เจयर =อันตราย)

6. They will wait for you at the station.

เขาจะรอกคอยท่านที่สถานี.

(wait for- เวตฟอร์ = รอกคอย, บางทีแปล
ว่ารับใช้; station- สแตชั่น = สถานี)

7. I shall bring you some flowers to-morrow.

ฉันจะนำดอกไม้มาให้เธอบ้างพรุ่งนี้.

8. I shall have much time to-morrow.

ฉันจะมีเวดามากพรุ่งนี้.

๓๐. จะใช้ will สำหรับ I หรือ we และ
shall สำหรับ Personal Pronouns ที่เป็น second
และ third person ได้หรือไม่?

ได้, แต่มีใจความต่างกันบ้างเล็กน้อย ถ้าใช้
will สำหรับ I หรือ we แล้ว, นอกจากจะเป็น
Future ยังมีความหมายที่เป็นความตั้งใจเจือปนอยู่
ด้วย เช่น I shall go with you = ฉันจะไป กับ ท่าน
เป็นอนาคตตามธรรมดา คือเพียงจะไปเท่านั้น, จะไป
ได้จริงหรือไม่ยังไม่แน่นอนนัก, แต่ถ้าใช้ I will go
with you แล้ว ก็มีความหมายว่า ฉันตั้งใจที่จะไป
แน่นอน.

Shall ถ้าใช้สำหรับ second หรือ third person
แล้ว ก็มีความหมายที่เป็น “การบังคับ, หรือสัญญา”
เจือปนอยู่ด้วย เช่น 1. You shall go with him = เขา
จะต้องไปกับเขา 2. He shall finish this to-morrow
= เขาจะต้องทำสิ่งนี้ให้เสร็จพรุ่งนี้, 3. You shall get
the first prize = ท่านจะต้องได้รับรางวัลที่หนึ่ง
(สัญญา). get, got ^{๕๓}เกิด, ^{๕๓}เกิด = เอา, รับ, prize
ไปวัด = รางวัล.

๗๑. มีบางคนเรียก Present Tense, Past

Tense และ Future Tense ลอยๆ ไม่ทราบว่าเป็น Tense อะไรแน่?

เขาหมายความว่า Present Indefinite Tense, Past Indefinite Tense, และ Future Indefinite Tense.

๗๒. ไม่เฉพาะ Tense เท่านั้น, Preposition ขำพเจ้าก็เห็นเป็นเรื่องที่หน้าใจอีกเหมือนกัน.

จริง, การใช้ Preposition ให้ถูกต้องดีทีเดียว เป็นของยากที่สุด สำหรับ ผู้เรียนภาษาอังกฤษ. Preposition มักจะตั้งข้างหลัง Verb, Adjective, Adverb และ Noun เสมอ และไม่มีหลักเกณฑ์แน่นอนวางไว้เป็นบรรทัดฐานว่าจะใช้อย่างไร จึงเรียกว่าถูกและผิด, นอกจากจะอาศัยความสังเกตจดจำจนเคยชิน; ที่เรียกว่า Idiom หรือสำนวนนั้นมักจะเกิดจากการแซกแซมของ Preposition ใน sentence หรือ phrase ซึ่งบางครั้งเรานึกปลาดใจว่าเหตุใดจึงเป็นอย่างนั้นไปได้; แต่เราก็ต้องสังเกตความ

สิ่งดี หรือความ ปลอดภัยไว้ โดยถือ ว่าเป็น ส่วน
หรือ Idiom คือการใช้ถ้อยคำบางชนิดถือความเคย
ชินเป็นที่นิยมของคนทั่วไปเป็นสำคัญ ถึงหากจะมี
บางสิ่งขัดกับกฎของไวยากรณ์ เช่น ทางไวยากรณ์
ก็ยอมยกเว้นให้และจัดว่าเป็นถูก, เพราะการขัดกัน
ก็เท่ากับฝนชนบธรรมเนียมตนเอง. หนทางที่ดีเมื่อ
เห็น Preposition ข้างหลังคำใดก็ให้จดจำไว้เป็น
เรื่อง ๆ หรือเป็นส่วน ๆ ไป เช่น arrive at, wait
for, point at, laugh at, call for, call on, on Wed-
nesday (ไม่ใช่ in Wednesday) เหล่านี้เป็นต้น.
หนังสือ Preposition ของโรงเรียนกรุงเทพคริสตศาสนศึกษา
เป็นหนังสือคู่มือการใช้ Preposition ดีมาก
ท่านควรหาไว้ ราคา ๓ บาทถ้วน.

๗๓. Continuous Tenses มีการใช้อย่างไร?

การที่จะเรียนการใช้ของ Continuous Tenses
และ Perfect Tenses นั้นท่านจำเป็นต้องทราบ
เรื่อง Participle เสียก่อน.

๗๔. Participle เป็นถ้อยคำชนิดใด และ
ภาษาไทยเราเรียกชื่อว่าอะไร ?

การที่จะแปลคำ Participle ออกเป็นคำไทยคำ
เดียวนั้นไม่ได้, แต่ก็พอจะทำให้ท่านเข้าใจได้โดย
อาศัยถ้อยคำอธิบาย. Participle เป็นคำชนิดหนึ่ง
ซึ่งมีลักษณะสองอย่างรวมอยู่ในตัว คือลักษณะ
ที่เป็น Verb และเป็น Adjective; ที่เป็น Verb ก็
เพราะเหตุว่ามีรูปร่างแสดงมาจาก Verb และมี
หน้าที่ช่วยเหลือ Verb อีกคำหนึ่งประกอบ Com-
pound Tenses บางชนิดขึ้น; ที่เป็น Adjective
ก็เพราะเหตุว่ามีหน้าที่ขยายหรือจำกัดใจ ความ ของ
Noun ได้ดังเช่น Adjective ตาม ขรรพดา มุค
ศัพท์ของ Participle เป็น Participium (ปาร์ติซิป
ียม) ซึ่งเป็นภาษาละตินอันมีความหมายว่า
“ซึ่งมีส่วนแบ่งหรือส่วนรวมอยู่ด้วย;” ตามนี้
Participle จึงเป็นคำๆเดียวที่มีส่วนที่เป็น Verb
ส่วนหนึ่งและเป็น Adjective อีกส่วนหนึ่ง.

Compound Tenses นั้นเป็น Tenses ซึ่งประกอบขึ้นด้วยการใช้ Verb สองหรือสามคำติดต่อกัน ได้แก่ Continuous Tenses และ Perfect Tenses เป็นต้น. Compound (ก่อกำเนิด) มีความหมายว่าซึ่งรวมหรือผสมกันเข้าเป็นสิ่งหนึ่ง; ดังนั้น Tenses ซึ่งต้องใช้ Verb สองคำรวมกันเข้าแล้วจึงเรียกว่าเป็น Compound Tenses, ต่างกับ Indefinite Tenses ซึ่งเรียกว่าเป็น Simple Tense ก็เพราะเหตุว่ามี Verb อยู่โดดเดี่ยวคำเดียว. [Future Indefinite Tense มี Shall และ will ช่วยเหลือ Verb อีกด้วย แต่เพื่อความสะดวกก็จัดว่าเป็น Simple Tense].

Participle มีอยู่ด้วยกันสองชนิด คือ Present Participle และ Past Participle. Verbs ทุกคำย่อมมีทั้ง Present Participle และ Past Participle.

Present Participle ของ Verbs ทุกคำ (ไม่ว่าจะเป็น regular หรือ irregular) มี ing

เพิ่มเข้าข้างท้ายคำ เช่น go เป็น going, look
 เป็น looking, know เป็น knowing; แต่ถ้า Verb คำ
 ใดมี e อยู่ข้างท้ายให้ตัด e ทิ้งเสีย แล้วจึงเพิ่ม ing
 เช่น come เป็น coming, give เป็น giving, live
 เป็น living, love เป็น loving; Verb คำใดมี ie
 ข้างท้ายให้เปลี่ยน ie เป็น y แล้วจึงเพิ่ม ing เช่น die
 (ตาย = ตาย) เป็น dying, lie (ตาย-พูดปด, โก
 หก) เป็น lying; คำใด ๆ ที่มีพยัญชนะข้างท้ายตัวเดียว
 และคำ ๆ นั้นมีเสียงสั้นแล้วให้เพิ่มพยัญชนะเข้าอีกตัวหนึ่ง
 แล้วจึงเพิ่ม ing เช่น run เป็น running, rub (รับ=ถู,
 เช็ด) เป็น rubbing, plan (แปลน-ออกแปลน, ออก
 แผนผังหรือวิธีจัดการสิ่งใดสิ่งหนึ่ง) เป็น planning.

สำหรับ Past Participle นั้นยุ่งยากหน่อย, แต่ก็
 เก่งน้อยกว่าถ้า Verb เป็น regular แล้ว Past Par-
 ticiple ของ Verb นั้นก็มี ed ข้างท้าย (เช่นเดียว

กับ Past Tense ตามธรรมดา; จะทราบได้ว่าคำใด
 เป็น Past Tense หรือ Past Participle ก็เนื่อง
 จากการใช้ ในประโยค). ข้อย่อยยากตกอยู่ Verb ซึ่ง
 เป็น irregular, เพราะเมื่อ Verb เป็น irregular
 แล้วโดยมาก Past Participle ก็เปลี่ยน แปลงรูปเป็น
 อื่นอย่างหนึ่ง (แต่อาจจะไม่เปลี่ยนก็ได้) ซึ่งไม่มี
 หักเกณฑ์ ถือเป็นบรรทัดฐานอย่างใดเลย นอกจาก
 จะอาศัยการจำเป็นคำๆ ไปเท่านั้น เช่น go, went,
 gone-กิน; become, became, become; bring,
 brought, brought; begin, began, begun-ปकिन;
 break, broke, broken - ไบรकिन; come, came,
 come; catch, caught, caught-กอด; do, did,
 done-ดิน; eat, ate, eaten-อดดิน; find, found,
 found; fall, fell, fallen-ฟอดดิน เป็นต้น. ข้าพเจ้า
 ขอแนะนำว่าเมื่อเห็น Verb คำใดที่เป็น Irregular
 แล้ว, หนทางที่ควรจดจำ Past Participle ไว้.

๗๕. เราใช้ Participle ชนิดใดสำหรับ ประกอบ Continuous Tenses?

สำหรับการประกอบ Continuous Tenses เราใช้
Participle ชนิด Present คือ Present Participle
ติดต่อหรือเชื่อมเข้ากับ Verb "To be." ท่านได้เห็น
Conjugation of Verb "To be" แล้วทั้ง Present,
Past และ Future (หน้า ๖๘-๗๐); ถ้าจะต้องการ
Verb คำใดเป็น Continuous Tense ก็ให้แปลง
Verb นั้นเป็น Present Participle คือเพิ่ม ing
แล้วก็ใช้เชื่อมติดต่อไปกับ Verb "To be" เช่นถ้าท่าน
จะให้ Verb "To go" เป็น Continuous Tenses
ท่านก็ต้องปฏิบัติดังนี้:—

I am going เป็น Present Continuous

I was going „ Past Continuous

I shall be going „ Future Continuous

ขอให้จำไว้ว่า to be ซึ่งใช้ประกอบ Continuous

Tenses ดังนั้นไม่มีความ อย่างไร; เพราะฉะนั้น
ท่านจะแปล I am going ว่า “ฉันจะไป” ไม่ได้
เป็นอันขาด. ภาษาไทยเราเมื่อจะแสดงว่ากิจการ
อย่างไรยังไม่สำเร็จและยังกระทำอยู่แล้ว เราใช้คำ
ว่า กำลัง; ดังนั้น I am going จึงควรแปลว่า “ฉัน
กำลังไป.”

การใช้ Continuous Tense ไม่ยากอย่างไร. กิจ
การ ทุกสิ่ง ทุก อย่าง ซึ่ง ตก อยู่ในเวลาที่ เป็น ปัจจุบัน
อย่างแท้จริง แต่วิธีที่พูดว่ากิจการนั้นยังไม่สำเร็จสมบูรณ์,
แต่พอเมื่อบรรลุถึงความสำเร็จสมบูรณ์ดังแล้ว
ก็หลุดจากการที่ เป็น ปัจจุบัน ไปโดยทันทีทันใด นั้นเอง;
ดังนั้นเห็นได้ว่าเมื่อกิจการใด ๆ ตกอยู่ในเกณฑ์ ที่เป็น
ปัจจุบันอันแท้จริง กิจการนั้นก็ยังดำเนินอยู่ (เพราะ
ยังไม่สำเร็จลง) และเมื่อยังไม่สำเร็จลง ก็ยังคงตกอยู่
ในเกณฑ์ที่เป็น Present Continuous. ตามที่อธิบาย
มานี้ คงทราบได้ว่าเราใช้ Present Continuous

Tense ก็คือเมื่อกิจการยังไม่สำเร็จหรือยังคงดำเนินอยู่ในเวลาปัจจุบัน เช่น:-

1. The boy is running in the field with his friends.

เด็กชายกำลังวิ่งเล่นอยู่ในภาคย์เพื่อนของเขา.

2. The boy is learning his lesson.

เด็กกำลังเรียนหนังสือ.

3. They are listening to their friends.

เขากำลังฟังเพื่อนของเขา (listen, ดัด ช่น=ฟัง)

4. The cows are eating grass.

วัวกำลังกินหญ้า (คกร้าง=หญ้า)

เราอาจจะใช้ Present Continuous ติดต่อกับ Present Indefinite Tense ได้เช่น:-

- a) The boy is playing while his friends study.

เด็กกำลังเล่นขณะที่เพื่อนของเขาเรียน.

- b) The boy plays while his friends are studying.

เด็กเล่นขณะที่เพื่อนของเขา กำลังเรียน.

While-^๕ไวยต=ขณะเมื่อ. ^๕ทั้งต้องขอ^๕มีใจความ
แตกต่างกันบ้างเล็กน้อย ข้อ (a) is playing ใน
Principal Clause แสดงว่าเด็ก กำลังเล่นง่วน อยู่,
ส่วน study ใน Subordinate Clause แสดง กตาง ๆ
ตอบ ๆ ว่าเพื่อนเรียน, ไม่จำกัดว่าเรียนแล้ว หรือยัง,
แต่ก็คงเข้าใจว่าเรียนในเวลานั้น. ข้อ (b) plays แสดง
เป็นกตาง ๆ ว่าเด็กเล่น (แต่เขาอาจจะหยุดพักเหนื่อย
หรือยังไม่ได้ลงมือก็ได้ เป็นแต่เพียงเข้าใจว่า อยู่ใน
อาการที่เล่นเท่านั้น), ส่วน studying นั้น มีความ
ชัดว่าการเรียนกำลังดำเนินอยู่ในเวลานั้น.

Past Continuous ใช้สำหรับ กิจ การ ที่ยัง ไม่
สำเร็จ ลงหรือ ยัง กำลัง ดำเนินอยู่ใน เวลา ที่ล่วง ผ่านไป
แล้ว เช่น:—

1. He was writing a letter when I entered the room.

เขากำลังเขียนจดหมาย ขณะนั้นเมื่อ ข้าพเจ้า
ได้เข้าไปในห้อง.

2. Yesterday morning at seven o'clock he was eating his breakfast.

เมื่อเช้าวันหนึ่ง เวลา ๗ น. เขากำลัง รับประทาน
อาหารเช้าอยู่.

o'clock-เขอกต็อก เป็น คำย่อ ของ of the
clock = แห่ง นาฬิกา. Clock = นาฬิกาตง,
watch วอตช์ = นาฬิกาพก; อย่าให้ hour
กับ o'clock สับสนกัน; ต้องชั่วโมง = two
hours, แต่เวลา ๒ โมงหรือ ๒ นาฬิกา = two
o'clock; breakfast - เบรค ฟาสต์ = อาหาร
เช้า, เราจะใช้ take (เด็ก = เอา, รับประทาน;
took, taken - เด็ก เกิน) แทน eat ก็ได้ คือ
taking his breakfast.

3. The band was playing while I wrote.

แตร กำลัง เล่น (บรรเลง) ขณะที่ฉันเขียน
(band - แบนด์ = แตรวง).

4. While I was writing, the band was playing.

ขณะ^๑ที่^๒ฉัน^๓กำลัง^๔เขียน^๕, แตร^๖วง^๗กำลัง^๘บรรเลง^๙.

ข้อ ๑. เวลาของกิจการ เกิดขึ้น ไม่พร้อมกัน
เดี่ยวทีเดียว คือ ขณะ^๑ที่^๒ฉัน^๓ได้^๔เดิน^๕เข้า^๖ไป^๗นั้น (เป็น
กลางๆ) เขากำลัง^๘เขียน^๙อยู่ ข้อ^{๑๐}เราใช้ Continuous
Tense ได้^{๑๑}ก็^{๑๒}เพราะ^{๑๓}เหตุ^{๑๔}ว่า^{๑๕}กิจการ entered = ได้^{๑๖}เข้า^{๑๗}
ไป เป็น Past และในขณะ^{๑๘}นั้น^{๑๙}การ^{๒๐}เขียน^{๒๑}ได้^{๒๒}เกิด^{๒๓}ขึ้น^{๒๔}ด้วย
แต่^{๒๕}ที่^{๒๖}ว่า^{๒๗}ยัง^{๒๘}ไม่^{๒๙}ดำ^{๓๐}เร็^{๓๑}จ.

ข้อ ๒. Yesterday morning at seven o'clock
เป็น^๑เวลา^๒ที่^๓ได้^๔ผ่าน^๕พ้น^๖ไป^๗แล้ว และใน^๘เวลา^๙นั้น^{๑๐}การ^{๑๑}
รับ^{๑๒}ประทา^{๑๓}นได้^{๑๔}เกิด^{๑๕}ขึ้น, แต่^{๑๖}ยัง^{๑๗}ไม่^{๑๘}ดำ^{๑๙}เร็^{๒๐}จ, คง^{๒๑}ดำ^{๒๒}เนิน^{๒๓}อยู่.

ข้อ ๓. ข้อ^๑นี้^๒เหมือน^๓กับ^๔ข้อ ๑ แตร^๕วง^๖กำลัง^๗บรรเลง
ขณะ^๘ที่^๙ฉัน^{๑๐} (ซึ่ง^{๑๑}เป็น^{๑๒}เวลา^{๑๓}ที่^{๑๔}ได้^{๑๕}ด^{๑๖}วง^{๑๗}พ้น^{๑๘}ไป^{๑๙}แล้ว) ได้^{๒๐}เขียน^{๒๑}.

ข้อ ๔. ข้อ^๑นี้^๒แตกต่าง^๓กับ^๔ข้อ ๓ โดย^๕เหตุ^๖ที่^๗ Verbs
ทั้ง^๘สอง^๙แห่ง^{๑๐}เป็น^{๑๑} Past Continuous ซึ่ง^{๑๒}หมาย^{๑๓}ว่า^{๑๔}กิจ

การทั้ง สอง อย่างได้เกิด ขึ้น พร้อม ๆ กัน ใน คราว เดียว
 และเป็นเวลาที่ใด ดวงหนึ่งไปแล้ว. ประโยคชนิดที่นี้
 Continuous Tenses ทั้งสอง Clauses เพื่อแสดง
 ว่ากิจการได้เกิด ขึ้น พร้อม ๆ กัน นั้น เรา จะ เปลี่ยน
 เป็นใช้ Past Indefinite Tenses เสียทั้งคู่ก็ได้ เช่น
 While I wrote, the band played. จริงอยู่ของ
 Verb ไม่แสดงว่าเป็น กิจการ ที่คง ดำเนินอยู่ใน เวลา ที่
 ดวงหนึ่งไป แต่เราก็ทราบ ได้ โดย ปริยาย ว่า ต้องเป็น
 เช่น นั้น. การใช้ Past Indefinite Tense ใน
 ความหมายของ Past Continuous ดังนี้ เราใช้
 as และ while เชื่อม Clauses ทั้งสอง เข้าด้วยกัน
 เช่น 1. I wrote as (หรือ while) the band
 played. 2. We listened while (หรือ as) he
 spoke to you.

Future Continuous Tense ตกอยู่ใน เกณฑ์
 ที่กิจการยังไม่สำเร็จสมบูรณ์ดัง, แต่ยังคงดำเนินอยู่
 ในเวลาอนาคตคือเวลาข้างหน้า.

1. We shall be waiting for you at the station to-morrow.

เราจะกำลังคอยท่านที่สถานีพรุ่งนี้.

2. While he plays, I shall be studying my lesson.

ขณะที่ท่านเล่น, ฉันจะกำลังเรียนบทเรียนของฉันอยู่.

3. I shall be staying at Lampang next June.

ฉันจะกำลังพักอยู่ที่ลำปาง เดือนมิถุนายนหน้า.

Stay - ดิเต พักอยู่; June jövő = มิถุนายน

4. He will be leaving home while you stay here.

เขาจะกำลังออกจากบ้านไป ขณะที่ท่านพักอยู่ที่นี่. (here - เฮียร์ = ที่นี่.)

ถ้าท่านสังเกตดูประโยคให้ดีๆ แล้วจะเห็นได้ว่า

Future Indefinite Tense กับ Future Continuous

แตกต่างกันดังนี้: Future Indefinite Tense บ่ง
 ถึงอนาคตกาล หรือ เวลา ข้างหน้า เป็นกลาง ๆ ง่าย ๆ
 โดยไม่อ้างอิง ถึงลักษณะ แห่ง กิจการนั้น ๆ ว่าจะคงอยู่
 ในชดชนทเรียกว่าสำเร็จหรือไม่สำเร็จ, ส่วน Future
 Continuous Tense ไม่เพียงแต่แสดงถึงเวลาข้างหน้า,
 ยังชัดเจนไปอีกว่า กิจการ ยังไม่สำเร็จ และ ยังคง ดำ
 เนินอยู่ในเวลานั้น. ความรู้และความชำนาญเกิดจาก
 การ สังเกต ซึ่ง ภาษา อังกฤษ เรียกว่า Observation
 (อ็อบเซอเวชัน); เพราะฉะนั้น การที่ ท่านจะ ได้รับความ
 ความรู้ ความชำนาญในเรื่อง Tense ก็ต้องอาศัย
 ความสังเกตเหมือนกัน. เมื่อท่านได้เรียน Tense ใด
 แล้ว ท่านก็ควร นำ Tense ต่าง ๆ มาเทียบเคียงดู
 แล้วพิจารณา ดูว่าแตกต่างกันอย่างไร; นอกจากนั้นเมื่อ
 ท่านอ่านหนังสืออังกฤษเห็นประโยคต่าง ๆ ท่านก็ควร
 พิจารณา Verb แล้ว ก็ถามตนเองว่าเป็น Tense
 ชนิดใดและเนื่องจากเหตุผลถึงใดเขาจึงใช้ Tense นั้น.

สำหรับประโยคประกอบขึ้นด้วยสอง Clauses,
Verb ใน Subordinate Clause อาจจะเป็น Present
Indefinite ได้. เรื่องนี้ได้อธิบายแล้วในการใช้ Future
Indefinite Tense. มีเรื่องหนึ่งที่น่าสนใจ ควร อธิบาย
ไว้ในที่นี้คือ ท่านได้เรียนแล้วว่า Continuous Tenses
ประกอบขึ้นด้วย การใช้ Verb "to be" + Present
Participle; ถ้าท่าน จดจำ กฎนี้ ข้นใจไว้ ได้เสมอ แล้ว
ข้าพเจ้าเชื่อว่าท่าน คงไม่ผิด หรือ เขียน I am go, He
is run, they are work อันเป็นการ ผิดพลาดได้
งุนงง, แต่ท่าน คงเขียนว่า I am going; He is
running; They are working; หรือมีฉันทกัต Verb
"to be" ทั้งเสีย, เขียนแต่เพียง I go, he runs, they
work แล้วแต่ความหมายที่ท่านจะต้องการใช้ Verb.

๗๖. ต่อไปนี้ ข้าพเจ้า ต้องการ ทราบ เรื่อง
Perfect Tenses.

Perfect Tenses มีอยู่สาม Tenses เหมือนกัน
คือ Present, Past และ Future Perfect Tenses-

Perfect Tense ประกอบขึ้นด้วยการใช้ Verb "to have" ผสมกับ Past Participle. Conjugation ของ Verb "to have" มีปรากฏอยู่ในหน้า ๗๐-๗๑ เช่น ถ้าท่านต้องการ Verb "to go" ให้เป็น Perfect Tenses ทั้งสาม Tenses ท่านก็ต้องพูดว่า: I have gone, I had gone และ I shall have gone; gone เป็น Past Participle ของ go.

มีคน โดย มาก มักจะใช้ Perfect Tenses ผิด, เพราะเข้าใจไปเสียว่า Perfect Tenses คล้ายคลึงกับ Indefinite Tenses และใช้ถ่ายแทนกันได้; ที่จริงแตกต่างกันมากทีเดียว. ถ้อยคำที่ก่อให้เกิดข้อกล่าว Perfect หรือ Completed ซึ่งมีความหมายว่าสำเร็จสมบูรณ์แล้ว; ใจความเองทำให้นักเรียนเข้าใจไปเสียว่า เมื่อสำเร็จหรือสมบูรณ์แล้วก็ต้องเป็นกิจการที่ได้ดวงพันไปแล้ว และเมื่อได้ดวงพันไปแล้วก็ต้องเป็น Past Indefinite Tense.

เมื่อได้กล่าวถึง กิจการ ที่ได้ล่วงพ้นไปแล้ว, บาง
 ครั้งเราณถึง ผล ที่เกิดขึ้นหรือปรากฏใน เวลานั้น
 มากกว่า กิจการ ที่ได้กระทำ หรือผ่าน พ้น ไป แล้ว;
 เช่นตัวอย่าง เมื่อพูดว่า: I have come, ความคิด
 อันสำคัญที่ฝังอยู่ในผู้ ที่พูด (และผู้ ที่ฟังก็มี ความคิด
 ความเห็นตามด้วย) ก็คือ I am here หรือฉัน อยู่
 ที่นี้ในเวลานี้ โดยไม่คำนึงถึงกิจการที่ได้กระทำและ
 ล่วงพ้นไปแล้วเท่ากับ "I came" เลย; อีกอย่าง
 หนึ่ง ถ้ากล่าว ว่า: I have written a letter หรือ
 I have sung a song (ซอง = บทเพลง), have
 written และ have sung มีการเกี่ยวข้องอยู่กับ ผล
 ที่เกิด จากการ เขียน และ การร้องมากกว่า กิจการเขียน
 และร้องที่ได้ผ่านพ้นไปแล้ว. กิจการ และ ผล ต่าง
 กัน คือ กิจการ หมายถึง การ กระทำ สิ่งใดสิ่งหนึ่ง,
 ส่วน ผล หมายถึงสิ่งที่เกิดจากการกระทำนั้นแล้ว เช่น
 เมื่อเรา เขียน, ผลอันเกิดจากการเขียนก็ต้องเป็นตัว

อักษร, ถ้อยคำบน กระดาษ, หรือ เป็น จดหมาย;
 เมื่อเขา ร้องเพลง, ผลที่เกิดขึ้นจากการ ร้องก็คือ บท
 เพลง, หรือเสียงอันไพเราะ: I have written a letter
 และ I have sung a song. ถ้าท่าน พิจารณา ดู จะ
 เห็นได้ว่า กิจการ กระทำ คือ เขียน และ ร้อง ได้ ดำเนิน
 ดำเนินไป แล้วจริงอยู่; แต่ผลคือ จดหมาย และ บท
 เพลง ยังปรากฏอยู่ใน เวลาปัจจุบันนี้. ถ้าข้าพเจ้าพูด
 เดี่ยวใหม่ ว่า I have a written letter, I have a sung
 song ท่านก็ทราบทันทีว่า “ข้าพเจ้ามี” ใน เวลา
 เดียวกัน คือ ข้าพเจ้ามีจดหมายซึ่งเขียนแล้วหนึ่งฉบับ
 ในเวลาเดียวกัน และ ข้าพเจ้ามี บทเพลง ซึ่งถูกขับร้อง
 แล้วหนึ่งบทในเวลาเดียวกัน.

I have written a letter เท่ากับ I have a written
 letter และ I have sung a song เท่ากับ I have
 a sung song ต่างกันก็แต่เป็น Perfect และ In-
 definite และข้อแตกต่างก็ปรากฏดังนี้:

I have written a letter เปน Present Perfect
แปลว่า ฉันเขียนจดหมายแล้ว โดยการเขียนได้เสร็จ
สิ้นไปแล้วในเวลาเดียวกัน คือพึ่งเสร็จสิ้นไป หรือ
การเขียน (ซึ่งเราไม่เอาใจใส่ถึง) ได้พ้นไปแล้ว
แต่ผลคือจดหมาย (ซึ่งเราเอาใจใส่ถึง) คง ปรากฏ
อยู่ในเวลานี้.

I have a written letter เปน Present Indefinite แปลว่า ^๑ฉันจดหมาย^๒ที่เขียน^๓แล้ว^๔; have แต่งการ^๕ไม่^๖เป็น^๗กต่าง^๘ๆ^๙ว่า^{๑๐}ใน^{๑๑}เวลา^{๑๒}ปัจจุบัน^{๑๓}.

I have sung a song=ฉันร้องเพลงแล้ว คือการ
ร้องได้เสร็จดังลงไปแล้วในเวทาคือฉัน หรือการร้อง
(ซึ่งเราไม่เอาใจใส่ถึง) ได้พ้นไปแล้ว แต่ผล คือ
บทเพลงหรือนาได้ยังทรง (ซึ่งเราเอาใจใส่) ยัง คง
ปรากฏอยู่ในความวิเศษของเรา.

I have a sung song = ดนพบทเพลงทรงแถว.

Participle ทั้ง Present และ Past มีหน้า
 ที่ขยาย Noun ได้ดังเช่น Adjective; ดังน, ใน
 “ a written letter ” และ “ a sung song ” คำ
 written เป็น Past Participle ขยาย Noun letter
 และ sung เป็น Past Participle ขยาย Noun
 “ song. ”

ข้าพเจ้าได้อธิบายมาแล้ว อย่างยืดยาว; แต่เพื่อ
 ความสะดวก, ให้ท่านจดจำเกณฑ์ย่อ ๆ ดังน:

A. ให้ใช้สำหรับ กิจการ ที่พึง ดำเนิน ในเวลา
 เดียวน หรือ

B. ให้ใช้สำหรับกิจการที่ผ่านพ้นไปแล้ว, แต่ทว่า
 ผลแห่งกิจการที่ได้กระทำไป แล้ว นั้นยังคงดำ
 เนินมาคาบเกี่ยว หรือสัมพันธ์ กับเวลาเดียวกัน.

ใน Present Perfect Tense เวลา หรือ Time
 ที่สัมพันธ์ หรือคาบเกี่ยวกันมี อยู่สองเวลา คือ Past

Time และ Present Time. (ส่วน Future Time ไม่เกี่ยวข้องด้วย). ผู้ที่พูด หรือ เขียน ย่อม ถือเวลาที่พูดหรือเขียนเป็นเวลา กกลาง คือ เป็น Present Time หรือเวลาปัจจุบัน. เมื่อทำความเข้าใจไปถึง เวลา ก่อน (จงพิจารณารูปภาพ) ก็คงพูดถึงเวลา Past Time, แต่เมื่อ ทำความ ไป ถึง เวลา หลัง ก็ คง พูด ถึง เวลา Future tense.

1. I have done all my work now.

ฉันทำงานของฉันสำเร็จเรียบร้อยแล้ว.

(พังสำเร็จลงในเวลาเดียวกัน, แต่ได้ทำงานมาแล้ว).

2. My enemy has deceived me.

ศัตรูของฉันได้ออตวงฉันแล้ว.

(deceived - ดิซฟวูด = ออตวง; ในภาคก่อนได้ออตวงฉัน, และถึงเวลาเดียวกันฉันก็อยู่ในอาการที่ถูกออตวง).

3. I have learnt English for a year.

ฉันเรียนภาษาอังกฤษเป็นเวลาหนึ่งปี.

(year - เยียร์ = ปี learnt - เลอเรียนต = เรียน;

ฉันได้เรียนมาแล้ว, และเวลานี้ก็คงยัง
เรียนอยู่).

4. I have been at Lampang for five years.

ฉันอยู่ที่ลำปางเป็นเวลาห้าปี.

(been เป็น Past participle ของ Be = อยู่;

ก่อนนั้นคือห้าปีให้หลังมาแล้ว ฉันอยู่, เวลา
นั้นฉันก็อยู่).

5. I have seen him only once since he arrived here.

ฉันเห็นเขาครั้งเดียวเท่านั้น, ตั้งแต่เขาได้มาถึง.

(only - โอนัด = เท่านั้น; once - วันต =

ครั้งเดียว. ประโยคนี้มีสอง Clauses; Since

เป็น Conjunction หรือคำเชื่อม; ใน Prin-

cipal Clause, verb เป็น Present Perfect;
 ส่วน Subordinate Clause, verb เป็น Past
 indefinite. ประโยคนี้มีความหมายว่า คง
 แต่เราได้มาถึง (อันเป็นเวลาต้องพ้นมาแต่
 Past Time) จนถึงเวลาเดี๋ยวนี้ (เวลาที่
 พด - Present Time) นั้นพบหรือเห็นเขา
 เพียงครั้งเดียว. ก็กิจการ มาถึง ได้ต้อง พ้น ไป
 แล้วจริง, แต่การ เห็น ของฉัน นับตั้งแต่เวลา
 นั้นมา จนถึงเวลา เดี่ยวนี้ ปรากฏ อยู่แต่ครั้ง
 เดียว. Since มีความหมาย “นับตั้งแต่”
 คือตั้งแต่เวลาหนึ่ง มาบรรจบกับอีก เวลา หนึ่ง
 เมื่อใช้เชื่อม Clauses แล้ว Clause หนึ่งต้อง
 เป็น Present Perfect อีก Clause หนึ่ง
 เป็น Past Indefinite).

เนื่องจาก Present Perfect Tense แสดงความ
 หมายถึง Period of Time คือระยะเวลาต้องเวลาครบ

เกี่ยวหรือบรรจบกัน เราจะนำถ้อยคำที่แต่ง Point of Time มาใช้กับ Present Perfect ไม่ได้เป็นอันขาด, เพราะ Point of Time ใช้สำหรับ Past Indefinite.

1. I have gone to see him last Thursday.

(เทอรัดี เด = วันพฤหัสบดี)

ฉันไปหาเขาเมื่อวันพฤหัสบดีก่อน.

2. The ship (ชิบ=เรือ) has arrived yesterday.

เรือมาถึงวานนี้.

3. I have lived with him last year.

ฉันอาศัยอยู่ร่วมกับเขาปีกลายนี้.

4. I have given him the letter last night.

ฉันให้จดหมายเขาเมื่อคืนก่อน.

ประโยคข้างต้นทั้งสี่ประโยคผิด เพราะกิจการดวง
พันไปแล้ว ไม่ควมเกี่ยวกับเวลาเดียวกัน, ต้องเปลี่ยน

Verb เป็น Past Indefinite Tense.

1. I went to see him last Thursday.

2. The ship arrived yesterday.

3. I lived with him last year.
4. I gave him the letter last night.

๓๗. Past Perfect มีการใช้อย่างไร ?

Past Perfect บางทีเรียกว่า Pluperfect (ปดฺ^๑เพกต^๑ = ยิ่งไปกว่า Perfect). Past Perfect Tense มีความสัมพันธ์หรือการคาบเกี่ยวระหว่างสองเวลาเหมือนกัน; ไม่ใช่สัมพันธ์เกี่ยวเนื่องกันระหว่าง Past Time และ Present Time (เพราะการสัมพันธ์ระหว่าง Past กับ Present Time นั้นเป็นหน้าที่ของ Present Perfect), แต่ระหว่าง Past Time กับ Past Time ด้วยกัน; ดังนั้น Past Perfect Tense จึงเป็น Tense ที่ใช้สำหรับ action หรือกิจการที่ได้ออกกระทำจนหรือปรากฏขึ้นแล้ว ก่อนเวลาอีกเวลาหนึ่งซึ่งได้ดวงพันไปแล้วเหมือนกันได้เกิดขึ้น.

ตามนี้ จะเห็นได้ว่า ประโยคที่จะมี Verb เป็น Past Perfect Tense นั้นต้องมีสอง Clauses, Clause

หนึ่งแสดงถึงกิจการที่เกิดขึ้น (Previous Action) และอีก Clause หนึ่งแสดงถึงกิจการที่เกิดขึ้นหลัง (Subsequent Action); ไม่ใช่สำหรับ Simple Sentence คือประโยคเดียว (เพราะมี Subject เดียวและ Verb เดียว) เว้นไว้เสียแต่ Simple Sentence นั้นจะแสดงความหมายถึง Previous Action ได้ โดยปริยาย.

ตัวอย่าง

1. He had done his work when I entered the room.

เขาได้ทำงานของเขาแล้ว เมื่อฉันได้เข้าไปในห้อง. (ผู้พูดหรือผู้เขียนบ่งถึง Past Time หรือ เวลาที่ได้ล่วงผ่านไป แล้ว ในเวลานั้นมีกิจการต้อง อย่างใดเกิดขึ้น คือ ๑. เขาได้ทำงาน (ซึ่งได้เกิดขึ้น ก่อน แล้ว) ๒. ฉันได้เข้าไปในห้อง (ซึ่งได้เกิดตามชนทหลัง) แปลว่า “ฉันได้เข้าไปในห้อง ภายหลังที่เขาได้ทำงานแล้ว.”

2. I came here after I had talked with him.

ฉันได้ มาที่นี่ ภายหลัง ที่ ฉันได้ พูดกับเขาแล้ว.

คือฉันได้พูดกับเขาก่อน (Previous Action)

หลังจากนั้นฉันจึงได้ มา ที่นี่ (Subsequent Action).

ในการสร้างประโยค Previous Action อาจ
จะตั้งอยู่ข้างหน้าหรือข้างหลังก็ได้ เช่น.

Previous Action *Subsequent Action*

1. *He had done his work* when I entered the room.

Subsequent Action *Previous Action*

2. I came here *after I had talked with him.*

ข้อสำคัญ ที่ จะต้องจำไว้ ให้ ดี ก็ คือ Verb ใน

Previous Action จะต้องเป็น Past Perfect Tense

ส่วน Verb ใน *Subsequent Action* จะต้องเป็น Past Indefinite Tense.

Simple Sentence อาจจะมี Verb เป็น Past Perfect Tense ได้ เช่น: I had finished all my

work last night at eight o'clock = ฉันได้ทำงาน
 ของฉันทั้ง ^๒หมด ^๒สำเร็จ ^๒แล้ว ^๒เมื่อ ^๒คืน ^๒นี้ ^๒เวลา ^๒๘ ^๒นาฬิกา.
 ฉัน ^๒เป็น ^๒ที่ ^๒เข้าใจ ^๒ได้ ^๒ว่า ^๒ฉัน ^๒ได้ ^๒ทำ ^๒งาน ^๒สำเร็จ ^๒แล้ว ^๒และ
 สำเร็จ ^๒ก่อน ^๒เวลา ^๒๘ ^๒น. (Point of Time) คือ พอดี
 เวลา ^๒๘ ^๒น. งาน ^๒เสร็จ ^๒แล้ว ^๒ฉัน ^๒จึง ^๒ได้ ^๒ทำ ^๒สิ่ง ^๒อื่น ^๒ต่อไป (คู่
 สันทนาอาจจะทราบข้อความได้ โดยอาศัยคำพูดตอนหน้า
 และตอนหลังที่ท้าวถึงกัน).

๑๘. ไปรตอธิบายการใช้ Future Perfect Tense.

Future Perfect Tense แสดงว่ากิจการจะ
 สำเร็จลงแล้วในเวลายอนาคต ก่อน เวลาใด เวลาหนึ่งใน
 อนาคต ^๒เหมือน ^๒กัน.

1. I shall have passed my examination next June.

ฉัน จะ สอบ ได้ ^๒ได้ ^๒แล้ว ^๒ใน ^๒เดือน ^๒มิถุนายน ^๒หน้า
 คือ ^๒ใน ^๒เดือน ^๒มิถุนายน ^๒จะ ^๒เข้า ^๒สอบ ^๒ได้ ^๒ และ ^๒ใน

เดือน มิถุนายน นั้นเอง การสอบได้ ของฉัน ก็จะเป็นเรื่องที่ดีสำเร็จกันไปแล้ว. (Pass - บ้าง = ผ่านไป, ข้ามไป, ดังผ่าน. Examination-เอกซามิเนชัน = การสอบได้; pass examination = สอบได้ได้).

2. I shall have done my work when you enter the room.

ฉันจะทำงาน ของ ฉันเสร็จแล้วใน เมื่อ ท่าน เข้ามาในห้อง.

3. By the end of this week we shall have received our pay.

ก่อนปลายสัปดาห์นี้ เรา จะได้รับ ค่าจ้าง ของเรา คือรับ ก่อน (end-เอนด์ = ปลาย, ข้างท้าย: By the end of เป็น จำนวน เท่ากับ ก่อนปลายสัปดาห์; by six o'clock = ราวๆ ๖ น. คือไม่ก่อนไม่หลังจากนั้นไป).

4. When he comes, we shall have gone.

เมื่อเขามา, เราจะไปแล้วก่อนแล้ว.

ถ้า Sentence มีสอง Clauses, Verb ที่แสดง
กิจการที่ได้เกิดขึ้น ก่อน (ในเวลา Future เหมือน
กัน) เป็น Future Perfect, กิจการซึ่งเกิดทีหลัง
เป็น Present Indefinite Tense.

๗๕. Tense ที่สุดท้ายซึ่งข้าพเจ้าจะต้อง
เรียน ก็เห็นจะเป็น Perfect Continuous
Tense.

ถูกแล้ว; Perfect Tenses มี Continuous เช่น
เดียวกับ Indefinite Tenses มี Continuous เหมือน
กัน. Perfect หรือ Completed มีใจความว่า สำเร็จ
สมบูรณ์แล้ว, ส่วน Continuous หรือ Progressive
มีใจความว่า “ยังคงดำเนินอยู่” เมื่อรวมกันเข้าเป็น
Perfect Continuous หรือ Completed Progressive
แล้ว ก็คงได้ใจความว่า “สำเร็จสมบูรณ์ลงแล้ว,

แต่ที่ว่า ยังคงดำเนินอยู่อีก.” บาง คน เรียก Perfect Continuous หรือ Completed Progressive ว่า “Repeated” (Repeat-รปต = ถ้าวหรือกระทำซ้ำอีก) โดยยกเหตุผลขึ้นกล่าวว่าเป็นเพราะ Tenses ชนิดนี้ แสดงว่า กิจการ บรรลุถึง ซึ่ง ความ สำเร็จ แล้ว, แต่ที่ว่า ยังอยู่ใน อาการ หรือ ลักษณะ ที่ กระ ทำหรือ บังเกิดซ้ำขึ้นอีก. เพียงแต่ นำ ชื่อ ของ Tenses มา อธิบายความหมายให้ท่านฟังนั้น, ท่านจะทราบวิธีใช้ Tenses นี้ได้; เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจะเทียบ Tenses ต่าง ๆ ให้ท่านเห็น เพื่อ จะ ทราบ ได้ ว่า มี ข้อแตกต่าง กัน อย่างไร.

1. He goes = เขาไป; ไม่กำหนด ชัด ชนลงไป ว่าเขาไปหรือยัง เป็นแต่ผู้ ทบทวนความคิด หรือความรู้สึกว่าการไปของเขา อยู่ใน เวลา เดียว นี, การ ใช้ เรือง Present Indefinite, หน้า ๑๐๒—๑๒๘.

2. He has gone = เขาไปแล้ว; กำหนด ชัด ชน

ลงไป “ว่าเขาไปแล้วในเวลาดังนั้น” คือเขาเพิ่งไป; เขาอาจจะไปถึงจุดหมายที่จะไปหรือไม่ก็ ตาม, เขาก็อยู่ในเกณฑ์ที่เรียกว่าไปแล้ว, เพราะความคิดหรือความรู้สึกของผู้ที่พูดในเวลาที่พูดนั้นมุ่งถึง การกระทำ คือ การ ไป ของ เขา ดำเนินลง แล้ว ในเวลานั้น อันเป็น เวลาปัจจุบัน, ดูการใช้เรื่อง Present Perfect Tense หน้า ๑๕๖ - ๑๖๖.

3. He is going = เขากำลังไป; กำหนดชัดเจนลงไปว่า “การไปของเขา ยังไม่ดำเนินลง แล้วยังคงดำเนินอยู่ในเวลานั้นเอง” อันเป็น เวลาปัจจุบัน อย่างแท้จริง, ดูเรื่อง Present Continuous Tense หน้า ๑๕๘. ถ้าจะนำ Present Perfect และ Present Continuous เปรียบเทียบ คุณจะเห็น ข้อแตกต่างกันชัดเจน อีกคือ: He has gone home = เขาไปบ้านแล้ว: เวลานี้เขาไม่อยู่ที่นี่ เมื่อมีใครถามเขา ผู้พูดก็บอกว่าเขาออกไปแล้ว; He is going home = เขากำลัง

ไปบ้าน: เขาอาจจะอยู่ที่นั่น, แต่เขาทำท่าหรือเตรียมตัวจะไป. เมื่อถูกถามผู้พูดก็บอกว่า: เขากำลังจะไปบ้าน.

4. He has been going home = เขากำลังไปบ้านแล้ว และกำลังเดินทางไป: เขาไม่อยู่ที่นั่น เมื่อถูกถามชนผู้ทพด (ซึ่งทราบว่าเขาไปบ้าน, แต่อาจจะที่แห่งใดแห่งหนึ่งตามทางแล้ว ก็จะเดินทางไป) จึงบอกว่า he has been going home. ข้อนี้นต่างกับ he has gone home ก็เพราะเหตุว่า has gone home แสดงว่าการไปของเขาสำเร็จลงไปแล้วเดี๋ยวนี้ แต่ใน has been going home = การไป สำเร็จลงแล้วแต่ยังกล่าวซ้ำอีกว่าเขายังคงทำการ “ไป” ต่อไปอีก.

ข้าพเจ้าได้กล่าวแล้วว่า Past Participle ทำหน้าที่เป็น Adjective ได้ (ดูหน้า ๑๖๑ เรื่อง Past Participle ทำหน้าที่เป็น Adjective); Present Participle ก็ทำหน้าที่เป็น Adjective ได้เหมือนกัน
คือ:

1. The interesting book = หนังสือที่น่าสนใจ
(Interest- อิน' เทอเรสซึ' = เป็นที่พอใจ, บัง
เกิดผลหรือความพอใจ, ผลกำไร, ดอกเบี้ย,
ประโยชน์).
2. The dying man = ชายที่กำลังจะตาย
(เจ็บหนัก).
3. The fading flower = ดอกไม้ที่กำลังร่วง
โรย.

Adjective เป็น Complement เมื่อตั้งอยู่ข้าง
หลัง Verb to be; participle ก็เป็น Complement
ได้ เพราะทำหน้าที่เป็น Adjective เช่น:

1. The book is interesting = หนังสือที่น่าสนใจ,
ชวนอ่าน.
2. The man is dying = ชายกำลังตาย.
3. The flower is fading = ดอกไม้กำลังร่วงโรย.

เมื่อเห็น Present Participle เป็น Complement

เช่นนี้ เราจึงมาหาชนิดนี้ถึง Present Participle ที่ใช้
ข้างหลัง Verb To be (เพื่อประกอบเป็น Con-
tinuous คืบข้าง) คือ:

He is *going* - เขายู่ในกิจาไป = เขากำลังไป.

He has been *going* - เขายู่แล้ว ในกิจาไป =
เขากำลังไปแล้ว.

คำนาม *going* คล้ายกับ *จะ* เป็น Complement
ของ *is* และ *has been* (Perfect ของ *Be*) และก็
เป็น Complement แท้จริงด้วย, เพราะถ้าตัด *going*
ทิ้งเสียคงเหลือแต่ *is* หรือ *has been* แล้ว ผู้ฟังก็คงไม่
ทราบความหมายว่าอะไรกัน. อย่างไรก็ตามก็ห้ามไม่ควร
ถือว่า Present Participle ที่ตั้งข้างหลัง *to be* อย่าง
นี้เป็น Complement แต่ควร ถือ ตาม เกณฑ์ ของ
ไวยากรณ์ ทั่วไปว่า *To be + Present Participle =*
Continuous Tense; เท่าที่ข้าพเจ้านามกตาดักเพื่อให้
ท่านทราบ ความหมายระวาง Present Continuous

และ Perfect Continuous เท่านั้น. Present Participle ที่ถือว่าเป็น Complement ของ To be และมีช่วยเหลือ To be ประกอบ Continuous Tense เหมือนกัน.

การใช้ Present Perfect Continuous Tense ควรปฏิบัติตามเกณฑ์ดังนี้:—

A กิจการที่ยังไม่บรรลุถึงผลสำเร็จเสียทั้งหมด เป็นแต่บางส่วนได้สำเร็จไปแล้ว และ ยังจะต้องกระทำอีกต่อไป.

1. He has been studying English for a long time.

เขากำลังเรียนภาษาอังกฤษอยู่แล้ว เป็นเวลานาน (และยังคงเรียนอยู่อีก).

2. He has been using my pencil.

เขากำลังใช้ดินสอดของฉันอยู่แล้ว (pencil-
เป็น ซิด-ดินสอด).

3. He has been thinking of improving his English.

เขากำลัง คิด ที่จะ ^{ฝึ}เพื่อง ^{ฝึ}ภาษา อังกฤษ ^{ฝึ}อยู่ ^{ฝึ}แล้ว
(Improve - ^{ฝึ}อิมปรูฟว = ^{ฝึ}เพื่อง ^{ฝึ}ฟให้ดีขึ้น).

4. I have been waiting for him the whole day.
ฉันกำลังคอยเขาอยู่ ^{ฝึ}แล้ว ^{ฝึ}ทั้งวัน (whole - ^{ฝึ}โฮล = ^{ฝึ}ทั้งหมด, ^{ฝึ}ตลอด).

B. ^{ฝึ}ยังมี ^{ฝึ}ขอ ^{ฝึ}แม่ ^{ฝึ}หรือ ^{ฝึ}ขอ ^{ฝึ}ยก ^{ฝึ}เว้น ^{ฝึ}อยู่ ^{ฝึ}อีก ^{ฝึ}ว่า “กิจการ
ใด ๆ ^{ฝึ}ซึ่ง ^{ฝึ}กำลัง ^{ฝึ}ดำเนิน ^{ฝึ}อยู่ ^{ฝึ}แล้ว” ^{ฝึ}จะ ^{ฝึ}มา ^{ฝึ}สุด ^{ฝึ}ต้น
ลงใน ^{ฝึ}เวลา ^{ฝึ}ปัจจุบัน ^{ฝึ}กระ ^{ฝึ}ท่น ^{ฝึ}ห็น ^{ฝึ}ซึ่ง ^{ฝึ}ผู้ ^{ฝึ}พูด ^{ฝึ}ถือว่า
เป็น Present ^{ฝึ}อัน ^{ฝึ}แน่นอน ^{ฝึ}ใน ^{ฝึ}เวลา ^{ฝึ}นั้น ^{ฝึ}ก็ ^{ฝึ}คง
ใช้ Present Perfect Continuous ได้.

1. I have been waiting for you all day.

ฉันกำลัง คอย ^{ฝึ}เขา ^{ฝึ}อยู่ ^{ฝึ}แล้ว ^{ฝึ}ทั้งวัน (กิจการ ^{ฝึ}มา ^{ฝึ}สุด ^{ฝึ}ต้น
ลงใน ^{ฝึ}เวลา ^{ฝึ}ที่ ^{ฝึ}พบ ^{ฝึ}และ ^{ฝึ}พูด ^{ฝึ}กัน ^{ฝึ}คือ ^{ฝึ}ตั้งแต่ ^{ฝึ}เข้า ^{ฝึ}จนถึง
เวลา ^{ฝึ}ที่ ^{ฝึ}พบ ^{ฝึ}นั้น ^{ฝึ}อยู่ ^{ฝึ}ใน ^{ฝึ}เวลา ^{ฝึ}ที่ ^{ฝึ}คอย ^{ฝึ}เขา ^{ฝึ}อยู่ ^{ฝึ}แล้ว).

2. I have been walking in the field this morning.

ฉันกำลังเดินอยู่ในนาแถวเข้าน (กำลังเดินอยู่
แล้วในเวลา^๑ที่ พบ และ พุด^๒ กัน ซึ่ง เป็น เวลา เข้า,
แต่ถ้าพูดว่า I have walked in the field แล้ว,
การพูดอาจจะพูดในเวลาเย็นหรือในเวลา^๑ที่ เน้น
นานไปอีก).

Past Perfect Continuous ใช้สำหรับ
กิจการ ที่ บาง ส่วน ได้^๑สำเร็จ ไป แล้ว ใน เวลา
ที่ได้^๑ล่วง^๑ผ่านไป, แต่^๑ทว่า ความ สำเร็จ ยัง ไม่
ถึง^๑ขีด^๑ชน^๑ที่^๑สุด^๑ต^๑ง, ยัง^๑คง^๑ดำเนิน^๑ต่อไป^๑ใน^๑เวลา^๑นั้น.

1. He had been studying English when I entered the room.

เขา ได้^๑กำลัง^๑เรียน^๑ภาษา^๑อังกฤษ^๑อยู่^๑แล้ว^๑ใน^๑เมื่อ
ฉันได้^๑เข้า^๑ห้อง (เมื่อฉันได้^๑เข้า^๑ห้อง^๑เขาได้^๑เรียน^๑
อยู่^๑แล้ว^๑แต่ยัง^๑คง^๑เรียน^๑ต่อไป).

2. He told me that the students had been playing football.

เขาได้ บอกฉันว่านักเรียน ได้กำลังเล่น ฟุตบอล
อยู่แถวในเวदानน. (that ใน ที่นี้ เป็น Con-
junction เชื่อมต้อง Clauses เข้าด้วยกัน
มีใจความว่า “ว่า” He told me that - เขา
ได้บอกแก่ฉันว่า. That แปลว่า “นั้น” ต่อ
เมื่อเป็น Adjective).

3. When I opened the window I saw that it had been raining.

เมื่อนั้นได้เปิดหน้าต่างฉันได้ เห็นว่าฝนได้ กำลัง
ตกอยู่แถว.

4. He had been walking in the field when I met him.

เขาได้กำลังเดินอยู่ในนาแถวขณะที่ฉันได้พบเขา.

การ Past Perfect Continuous ท่าน จะต้อง

ปฏิบทในเรื่อง Previous Action และ Subsequent Action เช่นเดียวกับ Past Perfect Tense (ดูเรื่อง หน้า ๑๖๗-๑๖๘)

Future Perfect Continuous Tense ใช้สำหรับกิจการใด ๆ ที่บางส่วน จะสำเร็จลงแล้วใน เวลาอนาคต แต่ทว่ายังคงดำเนิน อยู่ในเวลานั้น. ที่จริง Tense นี้ ไม่ดี จะใช้กันนักในภาษาอังกฤษ.

1. By next June I shall have been living here for six years.

ในเดือน มิถุนายน หน้า ฉัน จะ กำลัง อยู่ทน แล้ว เป็นเวลาหกปี.

2. I shall have been studying English when you enter the room.

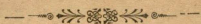
ฉันจะกำลังเรียน ภาษาอังกฤษ อยู่ แล้ว เมื่อ ท่าน เข้าห้อง.

๘๐. Tenses มีอยู่เพียงจำนวนเท่านี้หรือ?

Tenses ที่คำคุณมอยเทาตกดาวแถวน, แถยงม
วิธีไชยอย ๆ แแบ่งแยกออกไปอีก.

ถ้าท่าน ต้อง การ ความรู้ดีควร สม่ักร เรเรียน
ทางไปรษณีย์ที่โรงเรียนกรุงเทพ ฯ อังกฤษศึกษา
(ขอระเบียบบคู้ได้).

เครื่องหมายสำหรับแสดงการออกเสียง
ภาษาอังกฤษซึ่งใช้ในหนังสือเล่มนี้

เสียงของ อักษรในภาษาไทยบางชนิดไม่ตรงกับเสียงในภาษาอังกฤษเสียทีเดียว; เพราะฉะนั้นจึงจำเป็นต้องอาศัยเครื่องหมายบางอย่างเป็นหลักเกณฑ์ แสดง เสียง อ่าน. วิธีอ่านตลอดถึงเครื่องหมาย เทียบเสียงอ่านที่กล่าวนี้ โรงเรียนกรุงเทพ ฯ อังกฤษศึกษา ได้คิดสร้างขึ้นสำหรับสอนนักเรียนทางไปรษณีย์. ตำราเล่มนี้ไม่ใช่เป็นแบบสอนอ่าน; แม้กระนั้นก็ดีข้าพเจ้าก็แสดงเสียง อ่าน กำ กับ ไป ด้วย เพื่อความสะดวกต่อผู้ที่อ่านหนังสือเล่มนี้.

ถ้อยคำกำกับเสียงอ่าน ที่ปรากฏใน วง เล็บ นั้น ถ้าแม่ไม่มี เครื่องหมาย ใดๆ กำกับ อยู่

ด้วยแล้วก็ขอให้เป็นที่เข้าใจว่าคำๆ นั้น แสดงเสียงอ่านของอังกฤษได้ดีแล้ว แปลว่า คำไทยมีเสียงอย่างไรคำอังกฤษก็มีเสียงอย่างนั้น, แต่ถ้าเห็นเครื่องหมายชนิดใด กำกับอยู่ด้วย ก็ขอให้พยายามฝึก หัด ออก เสียง ตาม เกณฑ์ ของ เครื่องหมายนั้นๆ ดังจะอธิบายต่อไปนี้:—

๑) เครื่องหมาย ' เป็นเครื่องหมายสำหรับแสดงเสียงหนัก. เมื่อตั้งอยู่ข้างหลัง พยางค์ใดให้ออกเสียงพยางค์นั้น หนักกว่าเสียง ปกติเล็กน้อย แต่ไม่ ถึง กับ เป็น เสียงที่กระซอกหรือกระซอกทีเดียว เช่นคำ Daughter ดอ^๑เตอร์ให้เน้นเสียงที่พยางค์ ดอ หนักกว่าเตอร์เล็กน้อย. เครื่องหมายชนิดนี้เรียกว่า Accent (แอ็กเซนต์). ถ้อยคำในภาษาอังกฤษ ถ้ามากกว่าหนึ่งพยางค์ขึ้นไปแล้วต้องมี Accent

คือเสียงหนักลงที่ พยางค์ใด พยางค์ หนึ่งเสมอ.
การลงเสียงหนักในครั้งแรกอาจ จะเห็น แปลก
ปลาตและ ปฏิบัติ ขัดเขินไม่ สะดวก หรือ กล่อง
ปาก, แต่ก็ต้องฝืนใจฝึกหัดเสมอๆ ไม่ช้าก็จะ
เคยชินไปเอง. เวลาฝึกหัดขึ้นต้น ควรจะทอด
ลองทอดเสียงทั้งระยะ ช้า ๆ ระหว่างพยางค์ที่มี
และไม่มี Accent เช่น ดอ' เตอร์ ทอดเสียงเป็น
ดอ-เตอร์. ถ้าทอดเสียงดังนี้จะสังเกตได้ว่า
เตอร์จะมีเสียงเบาว่า ดอ.

๒) เครื่องหมาย ยม การ ้ ใช้ สำหรับ
แสดงว่า จะต้องออกเสียงอักษร นั้น ด้วย เช่น
and (แอนด') ด้ หมายความว่า จะต้องเสียง
d หรือ ด คือ ให้ออกเสียง แต่พอ สังเกตได้
ว่ามีเสียง ด หรือ d บังคับ n แต่ต้อง ไม่
เน้นให้หนักเป็น แอนดะ เป็นอันขาด; นอก

จากนี้ยังใช้ตั้งเหนือ “ก” หรือ “จ” เป็น
 คัก และ จัย สำหรับแสดงเสียง G และ J.
 G=จัย เทียบกับเสียงไทยไม่ได้; ขั้นตอนให้
 ฝึกหัดออกเสียง “จะ-ยี่” ก่อน, ครั้นแล้ว
 ก็ต้องตัดเสียง “ะ”ทิ้งเสีย คงเป็น “จ-ยี่”
 ที่สุดให้เสียง “จะ” สั่นจนลบเลือนหายไป
 คงมีแต่เสียง จ น้อยๆ กล้ำไปกับ ย; ให้ ฝึก
 หัดดังนี้: นำรายฟันข้างล่างและบนชิดกัน เพยอ
 ริมฝีปากออกจากกัน หดโคนลิ้นเข้าทางลำ
 คอ แล้วให้ต้นลมหายใจออกกระทบกับราย
 ฟันโดยแรงพร้อมทั้งออกเสียงจัย. J=เจัย คง
 ปฏิบัติการ ออกเสียง เช่น G เหมือนกัน. G
 อาจจะบังเกิดเสียงเป็น คัก เป็นเสียงหนักถ่วง
 ลง ลำคอ; ga=เก็ก คือ คะเก แต่ให้เร็วเข้า
 เป็นทอดเดียวจนไม่ได้ยิน ะ; เพยอปาก, หด
 โคนลิ้นเข้าชิดกับเพดานปากด้านหลังเพื่อทอด

ขวางช่องลำคอก็ดกกันลมหายใจไว้เสีย, ให้ต้น
ลมหายใจออกกระทบกับโคนลิ้นเพื่อปล่อยกระ
แส ที่ คั่งค้าง ไหล ออก. Go-โก๊ก ต้องออก
เสียง โก ลงลำคอไม่ใช่ โคก.

๓) ส แสดง S, และ ส. แสดงเสียง Z
หรือ S ที่มีเสียงเท่ากับ Z. S เรียกชื่อตาม
ภาษาอังกฤษว่า “เอส.” การออกเสียงให้
ปฏิบัติดังนี้ คือ จงอ้าปากออกเสียง เอ็ด และ
ในเวลาเดียวกันต้องยก ปลายลิ้น ขึ้น จดเหงือก
ข้างหลังรายฟ้งข้างบน, ให้ระบายลมหายใจ
ออก ตามรายฟัน, ระวังอย่าให้เสียงระหว่าง
“เอ็ด” กับลมหายใจที่ระบายออกขาดตอนกัน
เป็น “เอ็ด-สะ” ได้, จงพยายามฝึกหัด ให้
เสียงประติดต่อกันเสมอ.

Z, z เรียกชื่อตามภาษาอังกฤษว่า “เซต,”

ให้ยกปลายลิ้นไปจดกับเหงือก ข้างหลังรายฟัน
ข้างบน ให้ระบายลมหายใจออกปะทะรายฟัน
ประมาณหนึ่งวินาที แล้วให้สับลิ้นออกจาก
เหงือกโดยแรงและเร็วพร้อมทั้งออกเสียง เซด.
ให้ฟังสังเกตว่า Z มีกระแสร่ม หนัก และคม
กว่า S (ประจักษ์ตั้งว่าเป็นเสียงระเบิดออกจาก
ริมฝีปาก).

๔) อักษรใดมีเสียง “คำตาย” สกตข้าง
ท้าย ต้องลงเสียงอักษรคำตายนั้น บังคับ เช่น
Cat (แก็ต) แมว Mat (แม็ต=เสื่อ,) Dog
(ด็อก) สุนัข, แต่ถ้ามี S ข้างท้ายแล้ว
ต้องออกเสียง S หรือ Z (ตามเครื่องหมาย ส
หรือ ส. ที่กำกับไว้) บังคับเสียงคำตายนั้นอีก
ทอดหนึ่ง เช่น Cats, (แก็ตส์) Mats, (แม็ตส์)
และ Dogs, (ด็อกส์) เป็นต้น. สำเนียง คำ

ตาย ถ้าภาษาไทยเทียบเสียงโดยให้ “๘” ได้
ก็จะใช้ทุกแห่ง ที่ใดใช้ไม่ได้ก็จะใช้ “๗” แทน
เช่น Write, (ไรต์) ตาม ธรรมดา ภาษาไทยเรา
ย่อมไม่มีใครใช้ “ไ” — “๗” กับคำตายสกด,
แต่ในที่นี้ขอให้ผู้อ่านเข้าใจว่า ไรต์ คงอ่านเป็น
เสียง “ไร” แต่มี “ต” บังคับเสียงให้ กระ
หับเข้า, ระวังอย่าอ่านไรต์จะเป็นอันขาด.

๕) สำหรับอักษรต่ำของภาษาไทยเรา “๘”
อาจจะ มีเสียง สั้น เท่า กับ “๗” ที่ใช้สำหรับ
อักษรกลางได้ เช่น เม็ต (ต่ำ), (กลางต้อง
ใช้ ๗ เช่น เกิด), แต่สำหรับเสียงยาวแล้วใน
ที่นี้จะใช้ “๗” เช่น ฮิต (สั้น), แต่ ฮิต
(ยาว) คือ ฮี มีเสียงสูงเป็น ฮี และ ต บังคับ
เป็น ฮิต).

๖) เครื่องหมาย “—” ตั้งข้างหลังคำใดคำ

หนึ่งหมายความว่าคำนั้นยาว. การที่ต้องใช้เครื่องหมาย “_” เพราะบางทีคำไทยแสดงเสียงไม่ได้ เช่น met เม็ต แต่คำ Mate เม็ต-ยาวเป็นเสียง “เอ.”

๗) ภาษาอังกฤษมีอักษรกล้ำกันเช่นเดียวกับภาษาไทย เช่น dr ใน คำ dress, และ fr ในคำ from; อักษร d กับ r มีเสียงกล้ำกัน. สำหรับอักษร “กล้ำ” แห่งใดที่ใช้อักษรไทยแสดงเสียงอังกฤษกล้ำกัน อ่านได้ชัดเจนแล้วก็จะใช้อักษรกล้ำกันตามเกณฑ์ผสม อักษรของ ไทยเรา, แต่แห่งใดเป็นที่น่าสงสัยก็จะใช้เครื่องหมาย เช่น Strong จะเทียบเสียงว่า สตรอง หรือ สดรอง; แต่ Cry จะเทียบเสียงว่า กราย โดยไม่ใช้ บน ก เพราะว่า ก-ร แสดงเสียงกล้ำได้โดยไม่เป็นที่น่าสงสัยอย่างใด.

๘) เครื่องหมาย ^๔ นี้ถ้าตั้งลงเหนือ
อักษรใด แสดงว่าไม่ต้อง ออกเสียง อักษรนั้น
เช่น hurt = เฮอ^๔รืต คือ เฮอต.

๙) Th พอจะเทียบเสียงเท่ากับ “ด หรือ
ท” แต่ไม่ตรงเสียทีเดียว, ต้องแล้วแต่การ
ฝึกหัด คือให้ยกปลายลิ้นขึ้น ประชิดกับ ราช
ฟันข้างบน หน้าลิ้นในหึ่งขึ้น, ระบายลม หาย
ใจออกกระว้างลิ้นกับฟัน. ถ้าเห็นว่า Th ใช้เป็น
เสียงพยัญชนะนำหน้าคำใด ๆ แล้ว เมื่อพ่น
ลมหายใจออกก็ให้สับลิ้นออกจากราชฟันโดย
เร็ว; แต่ถ้า Th ทำหน้าที่สกด ก็ให้ ระบาย
กระแสลมหายใจออกเรื่อย ๆ ทอดเดียวไปเป็น
เวลาประมาณ ๑ หรือ ๒ วินาทีแล้วแต่จะสะดวก.

อนึ่ง Th อาจจะออกเสียงได้ในอาการ
สองชนิด คือชนิดที่คม และ ชนิดที่อ่อน

โยนหรือค้อย. ทั้งสองชนิดนี้คงอาศัยการฝึก
หัดเคลื่อนไหวของลิ้นและรายฟันอย่างเดียวกัน
ต่างกันเล็กน้อย พอจะเทียบ กับภาษาไทย ได้ ก็
คือชนิดที่คมนั้นเสียงซ้อนข้างจะละม้ายคล้าย
คลึงกับ “ท” แต่มีเสียงปลายลิ้นกระตุก. ส่วน
ชนิดที่เรียกว่าอ่อนโยนหรือค้อยนั้นเสียง ละ-
ม้ายคลึงกับ “ด” แต่กระเสถลม ระบาย ออก
ระหว่างลิ้นกับรายฟันเรื่อย ๆ เช่น Father และ
Mother มีเสียงเอนเอียงไป ทาง “ด;” thick
(= หนา) มีเสียงเป็น “ ทิก ” และ thin (=
แบบบาง) มีเสียง เป็น “ ทิน , ” ทั้ง สอง นี้ มี
เสียงคล้ายกับ “ ท . ”

๑๐) เสียงสระบาง เสียงเป็นสิ่งที่ยุ่งยาก
และเดือตร้อนต่อการที่จับเสียงและฝึกหัดมาก
เพราะเสียงเหล่านั้นไม่สู้จะ ลงรอย กันแน่นอน
นัก. อย่างไรก็ตามจะอธิบายเป็นลาย ลักษณะ อักษร

เลย แม้แต่ได้ยินและได้ฟังจากงานเสียงหรือ
มีชนชาวอังกฤษมาออกเสียงให้ฟัง เราก็ยังรู้
สึกว่าไม่ชัดเจนแจ่มแจ้งดีสำหรับเรา. ผู้เล่า
เรียนภาษาอังกฤษแห่งชาวอังกฤษเองตลอดจน
กระทั่งอาจารย์สอนทางอักษรศาสตร์บางท่านก็
ยังมักจะมีความเห็นแก่แย้งในเรื่อง เสียงสำ-
เนียงอ่านถ้อยคำบางคำ. การแก่งแย่งนี้ น่าจะ
เป็นไปได้เพราะเหตุว่าภาษาอังกฤษมีระบบพร้อง
ไม่สามารถที่จะวางเสียงลงให้ตายตัวเป็น แบบ
เดียวกันได้. นอกจากนี้ยังไม่มีวรรณยุกต์บังคับับ
เสียงสูงต่ำอย่างใด. การออกเสียงโดยใช้การ
เคลื่อนไหวของลิ้น, ริมฝีปากและโดยอาศัย
Accent บังคับเสียงหนักเบา นั้น จึงอาจจะเป็น
สิ่งที่จะ กระทำให้ คน สอง คน ออก เสียง คำๆ

เดียวกันแตกต่างกันได้บ้างเล็กน้อย (แต่ไม่ถึงกับไม่รู้เรื่องกัน) เช่น คำ more, four, door, floor นี่บางท่านถือว่า “ r ” เป็นส่วนหนึ่งของเสียงสระไปเสีย. การอ่านออกเสียงถ้อยคำเหล่านี้ บางท่านก็อ่านได้ขึ้นเป็นเสียง “โอ” คือ โมร์, โฟร์, โดร์, โฟล์ท และบางท่านก็อ่านได้ขึ้นเป็นเสียง “อ” คือ มอร์, ฟอร์, ดอร์, ฟลอร์. เสียงทั้งสองนี้ต่างกันมาก และข้าพเจ้าเคยได้ยินฝรั่งคนเดียวกันพูดออกเสียงคำชนิดนี้ทั้งสองเสียง คือ บางครั้งก็ โดร์ บางครั้งก็ ดอร์, แต่เมื่อได้ฟังจริงๆ แล้ว จึงจับได้ว่ามีเสียง ออ ขึ้นหน้า เออ (ไม่ชัดเป็นเออ เสียทีเดียวเป็นเสียงสั้นกว่า เออ ตามธรรมดาครั้งหนึ่ง เปล่ง ออกจากลำคอ) รวมกันเป็นเสียงเดียว คือ มอ - เออร์, ฟอ - เออร์

ดอ-เออร์, ฟลอ-เออร์, เสียงที่กล่าวนี้ถ้าผู้
ออกเสียงๆ เออ มากแต่ออกเสียง ออ น้อย
เกินไปก็จะได้ยินเป็น โมร์ โฟร์, ถ้าออกเสียง
เออ เล็กน้อย, เสียง ออ ก็จะเด่นขึ้นทำให้เกิด
เป็นเสียง มอร์, ฟอร์. ข้อยู่งยากนี้จึงอาจทำให้
คนๆ คนเดียวกันออกเสียงเป็น โอ และ ออได้.

๑๑) Clerk ชาวอะเมริกัณมักอ่าน เกลือก
(เสียงเออ).

การอ่านมีเสียงบางชนิดที่ฝึกหัดยาก แต่
ถ้าผู้เรียน พยายาม อ่าน คำ อธิบาย และ ฝึกหัด
แล้ว ขอ ร้อง ท่าน ซึ่งรู้ภาษา อังกฤษดี บาง ท่าน
แนะนำบ้างคำหกครั้งเป็นพิเศษ ก็อาจจะออก
เสียงที่ยากนั้นได้ถูกต้อง. การที่จะเกณฑ์ให้
ผู้ที่ ท่านรู้จัก สอนภาษา อังกฤษให้แก่ ท่าน นั้น
เป็นการยาก เพียงแต่ขอความ ช่วยเหลือบ้าง

เล็กน้อย เช่น ขอให้ออกเสียงที่ยากๆ ประกอบทั้งสนใจจริงๆ ด้วยแล้ว ท่านคงไม่ทำให้
 ผู้รู้^{๗๗} เบื่อหน่ายในคำถามของท่าน เพราะเหตุว่า
 ชี้แจงท่านเพียง สอง สามครั้ง ท่านก็สามารถจะ
 เข้าใจได้ดี.

พิมพ์ที่โรงพิมพ์กรุงเทพ ฯ อังกฤษศึกษา ถนนสี่พระยา พระนคร
 นายเคลิ้ม ปานกุล ผู้พิมพ์โฆษณา ๑๐/๓/๓๕

Home Study Course
in
Letter Writing

หรือ

ตำราแต่งจดหมายภาษาอังกฤษ

โดย

สติเฟน ประยูร มินประพาพ

บรรจุนำแนะนำในการแต่งจดหมายอย่างละเอียด
พิศดาร มีตัวอย่างมากมาย เป็น คู่มือ ที่เหมาะแก่
นักเรียน และผู้ใฝ่ใจในภาษาอังกฤษทุก ๆ ท่าน พิมพ์
กระดาษดี, ชุดหนึ่งมี ๔ เล่ม ราคา ๕ บาท ถ้วน
ข้อได้ ที่โรงเรียน กรุงเทพมหานคร อังกฤษ ศึกษา ถนน
ดีพระยา พระนคร แห่งเดียว.